

ยากอบ

ผู้รับใช้ของพระเจ้า

โดย
ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน
และ
นางโอลิเวอร์ บี กรีน

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้ด้วยความรักยิ่ง
เพื่อระลึกถึงสามีของฉัน ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน
และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ช่วยเหลือฉันอย่างสัตย์ซื่อ
ในการจัดเตรียมหนังสือเล่มนี้สำหรับการตีพิมพ์
-นางโอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

หลายปีก่อนสามีของดิฉัน ดร. โอลิเวอร์ บี กรีน ได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่งซึ่งบรรจุคำเทศนาต่าง ๆ ทางวิทย์ที่เขาได้เทศนาเกี่ยวกับจดหมายฝากของยากอบ นี่ไม่ใช่การศึกษาค้นคว้าแบบเจาะลึก ด้วยเหตุนี้หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเหมือนกับภาพรวมของหนังสือยากอบมากกว่าและการอธิบายเนื้อหาของแต่ละบทจึงค่อนข้างเป็นแบบย่อ ดิฉันได้ศึกษาโครงร่างและคำเทศนาต่าง ๆ ของสามีรวมถึงงานเขียนต่าง ๆ ของนักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าหลายท่าน สืบเนื่องมาจากงานวิจัยนี้ดิฉันได้เพิ่มเติมและขยายความงานศึกษาค้นคว้าของสามีของดิฉันเกี่ยวกับหนังสือยากอบ และในความพยายามนี้ดิฉันได้ใช้ข้อความต่าง ๆ ในคำพูดของเขาเองซึ่งถูกรวบรวมมาจากหนังสืออื่น ๆ ของเขาอีกหลายเล่มมากเท่าที่จะทำได้ ดิฉันหวังใจว่าคำอธิบายและความเห็นที่เรียบง่ายแต่ถูกรวบรวมอย่างตั้งใจและด้วยใจอธิษฐานเหล่านี้จะให้คุณมีความเข้าใจที่ดีขึ้นและมีความรู้ที่นำไปปฏิบัติได้จากหนังสือเล่มเล็กแต่สำคัญนี้ของพระคัมภีร์

-นางโอลิเวอร์ บี กรีน

บทที่ 1

1:1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า ทักทายปราศรัยเผ่าสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ในต่างประเทศนั้น

1:2 พี่น้องของข้าพเจ้า จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้นเมื่อพวกท่านตกอยู่ในการทดลองต่าง ๆ

1:3 โดยรู้อย่างนี้ว่า การทดลองความเชื่อของพวกท่านนั้น ทำให้เกิดความอดทน

1:4 แต่จงให้ความอดทนนั้นกระทำการของมันจนสำเร็จ เพื่อพวกท่านจะสมบูรณ์และครบถ้วน โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย

1:5 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้โปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมีได้ทรงตำหนิ และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น

1:6 แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอในความเชื่อ โดยไม่หวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนอย่างคลื่นแห่งทะเล ซึ่งถูกบังคับด้วยลมพัดและซัดไปซัดมา

1:7 ด้วยว่าอย่าให้ผู้นั้นคิดว่าเขาจะได้รับสิ่งใด ๆ จากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

1:8 คนสองจิตสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งสิ้นของตน

1:9 จงให้พี่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นขมยินดีในการที่เขาถูกเช็ดชูขึ้น

1:10 แต่คนมั่งมี ก็จงขึ้นขมยินดีในการที่เขาถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งหญ้า เขาจะต้องล่วงไป

1:11 เพราะว่าดวงอาทิตย์ขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้าไม่ทันไร มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกไม้แห่งทุ่งหญ้าก็ร่วงหล่น และความงามแห่งรูปร่างของมันก็สูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย

1:12 ผู้ที่สู้ทนการทดลองจะได้รับพร เพราะเมื่อผู้นั้นถูกทดลองนั้นแล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

1:13 อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อเขาถูกทดลอง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง” เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย

1:14 แต่ทุกคนก็ถูกทดลอง เมื่อเขาถูกชักนำด้วยราคะตัณหาของตนเอง และถูกล่อลวง

1:15 แล้วเมื่อราคะตัณหาเกิดขึ้นแล้ว มันก็ทำให้เกิดบาป และบาป เมื่อมันสำเร็จแล้ว ก็นำไปสู่ความตาย

1:16 อย่าหลงผิดเลย พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า

1:17 ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห

1:18 ตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้กำเนิดพวกเราด้วยพระวจนะแห่งความจริง เพื่อพวกเราจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งทั้งหลายของพระองค์

1:19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ

1:20 เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ

1:21 เหตุฉะนั้น จงวางการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษตื่นไว้ต่างหาก และจงรับพระวจนะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้นด้วยความนอบน้อม ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้

1:22 แต่พวกท่านจงเป็นคนที่ทำตามพระวจนะนั้น และไม่ใช่ผู้ฟังเท่านั้น โดยล่อลวงตนเอง

1:23 เพราะว่าถ้าผู้ใดเป็นผู้ฟังพระวจนะ และไม่ใช่คนที่กระทำตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าปกติดของตนในกระจกเงา

1:24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองและไปตามทางของตนเสีย และในทันทีทันใดก็ลืมว่าตนเองเป็นคนอย่างไร

1:25 แต่ผู้ใดก็ตามที่พิงใจดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันบริสุทธิ์ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น โดยที่ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังที่หลงลืม แต่เป็นผู้กระทำตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้รับพรในการกระทำของตน

1:26 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และไม่ได้เหนียวรั้งลิ้นของตนไว้ แต่หลอกลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์

1:27 การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์และไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนบรรดาเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายในความทุกข์ร้อนของพวกเขา และการรักษาตัวมิให้ได้รับราศิจากโลก

มีการโต้แย้งทางศาสนศาสตร์มากมายเกี่ยวกับว่าใครเป็นผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ บางคนเชื่อว่าผู้แต่งคือ “ยากอบน้อย” บุตรชายของอัลเฟัส (มีชื่อว่าเคลโอพีสเช่นกัน) และมารีย์ น้องสาวของมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (ยอห์น 19:25; กท. 1:19) ซึ่งจะทำให้เขาเป็น ลูกพี่ลูกน้อง ของพระเยซู (หรือตามการใช้งานแบบยิว “น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”) คนอื่น ๆ ก็เชื่อ (จากกาลาเทีย 1:19) ว่าเขาเป็นน้องชายร่วมมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือเป็นบุตรชายคนหนึ่งของโยเซฟและมารีย์ แต่ผู้เขียนท่านนี้ของจดหมายฝากที่เราากำลังจะศึกษานี้เป็นใคร?

ภาคพันธสัญญาใหม่มีการอ้างอิงหลายแห่งถึงคน ๆ หนึ่งที่ชื่อว่ายากอบที่ผมเชื่อว่าหมายถึงผู้เขียนของจดหมายฝากฉบับนี้ ในกิจการ 15:13 เราพบว่าเขาเป็นประธานในการประชุมใหญ่เพื่อหารือเรื่องความสัมพันธ์ของความเชื่อแบบคริสเตียนกับพระราชบัญญัติของโมเสส ในกิจการ 12:17 ลูกาบอกเราว่าเมื่อเปโตรถูกปล่อยตัวจากคุก เขาขอให้มิตรสหายไปบอกยากอบ ในกาลาเทีย 1:19 เปาโลพูดถึงยากอบว่าเป็นหนึ่งในเหล่าผู้นำของคริสตจักร และใน 1 โครินธ์ 15:7 เขาบอกเราว่าพระเยซู หลังการคืนพระชนม์ของพระองค์ ได้ปรากฏแก่ยากอบ

ยากอบเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งแบบสิ้นสุดใจของพระเยซูเจ้า เขาเป็นผู้นำคนหนึ่งในคริสตจักร และจากกิจการ 15:13 ดูเหมือนว่าเขาเป็นผู้ปกครองที่เป็นประธานในที่ประชุมนั้น แต่เขากล่าวชัดเจนในพระคำข้อแรกของจดหมายฝากฉบับนี้ของเขาว่าเขาเป็นใครตอนที่เขียนจดหมายนี้:

ข้อ 1: “ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า ทักทายปราศรัยเผ่าสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ในต่างประเทศนั้น”

“ยากอบ ผู้รับใช้...” คำว่า “ผู้รับใช้” (หรือบ่าว) บ่งบอกมากกว่าแค่ผู้รับใช้ธรรมดาคนหนึ่ง มันบ่งบอกถึงคน ๆ หนึ่งที่เต็มใจสละทั้งอิสรภาพส่วนตัวทั้งหมดและกลายเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งในมือของนายของตน

ยากอบอยากให้ทุกคนทราบว่าเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง “ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า” นายของเขาคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์ ดังนั้นยากอบจึงแสดงออกถึงความทุ่มเทแบบสิ้นสุดใจ ของตนต่อพระเจ้า เช่นเดียวกับต่อพระเยซูคริสต์เจ้า เขาเป็นบ่าวของทั้งสองพระองค์อย่างเท่าเทียมกัน เขา ถวายเกียรติพระบุตรเท่ากันกับที่เขาถวายเกียรติพระบิดา นี่เป็นสิ่งที่ถูกต้องการมากที่สุดสำหรับคนอิสราเอล เหล่านั้นที่เขาเขียนไปถึง

“...ทักทายปราศรัยเผ่าสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ในต่างประเทศนั้น” ยากอบส่งสารของเขาไปถึง “พี่น้อง” (ข้อ 2) นั่นคือเหล่าผู้เชื่อชาวยิวของสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ในต่างประเทศนั้น” (อิสราเอลชนชาติของพระเจ้าได้ถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลกนานมาแล้ว ตามที่มีพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญา เดิม เราถูกบอกในกิจการ 2:5 ว่าในวันเพ็นเทคอสต์นั้นมีอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม “พวกยิว...เหล่าคนที่เกรงกลัว พระเจ้า ออกมาจากทุกประชาติได้ฟ้าสวรรค์”) ผู้เชื่อในพระคริสต์ที่เป็นชาวยิวเหล่านี้ถูก “กระจัดกระจาย อยู่ในต่างประเทศ” เพราะการข่มเหงซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการเสียชีวิตของสเทเฟน (กิจการ 8:1-4; 11:19) แต่ แม้ว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงพวกพี่น้องชาวยิวโดยเฉพาะ สารนี้ก็มาถึง “พี่น้อง” ทุกคนในทุกแห่งหน ไขแล้วครับ มาถึงคุณและผมด้วย เพราะว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดี สำหรับการสอนในความ ชอบธรรม” (2 ทธ. 3:16)

ข้อ 2: “พี่น้องของข้าพเจ้า จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้นเมื่อพวกท่านตกอยู่ในการทดลองต่าง ๆ”

เห็นได้ชัดว่าผู้เชื่อยิวเหล่านั้นกำลังถูกทดสอบอย่างหนักหน่วงตอนที่ยากอบเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ ดังนั้นคำพูดเปิดของเขาจึงเป็นคำทักทายให้ฮึดสู้เพื่อหนุนใจและให้กำลังใจคนเหล่านั้นที่อาจเกิดท้อใจและหมด กำลังใจเพราะความยากลำบากต่าง ๆ ของตน เขากล่าวแก่พวกเขาว่า “จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น...”

ในโลกแห่งบาปและความย่อยยับนี้ พระเจ้าไม่เพียงกระทำการงานแห่งพระคุณในการช่วยคนเหล่านั้น ที่เชื่อบนพระคริสต์ให้รอดเท่านั้น แต่พระองค์ทรงฝึกวินัยลูก ๆ ของพระองค์และเปลี่ยนความยากลำบากทุก ชนิดให้กลายเป็นพระพรต่าง ๆ เช่นกันสำหรับคนเหล่านั้นที่ “ต้องทนอยู่นั้น” (ฮบ. 12:11) และคนที่แสวงหา การทรงนำของพระองค์ การกบฏต่อความลำบากจะทำให้ใจแข็งกระด้างและเป็นเหตุให้ใจนั้นยอมแพ้ให้แก่ ความท้อแท้ ความเชื่อจำได้ถึงความรักนั้นที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง และเมื่อความเชื่อโน้มตัวลงอย่างบนบอบ คริสเตียนผู้นั้นก็เก็บเกี่ยวผลดีและเติบโตในฝ่ายวิญญาณ

ด้วยเหตุนี้ประสบการณ์ทุกอย่างซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เข้ามาในชีวิตของเราควรเป็นแหล่งแห่ง ความชื่นบานใหญ่ยิ่ง ไม่ใช่คริสเตียนทั้งหลายจะไม่ต้องเจอกับความเศร้าโศกหรือไม่ต้องรู้สึกเสียใจ-หาเป็น เช่นนั้นไม่ เราจะรู้สึกเสียใจ แต่เป็นตอนที่เราต้องไม่ลืมพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นความยากลำบากจึงเหวี่ยง เรากลับไปซบพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงเห็นนกระจกร่วงลงสู่พื้นดินและทรงทราบจำนวนเส้นผมบนศีรษะของ เรา (มธ. 10:29-31)

ยากอบกำลังเตือนสติคนเหล่านั้นที่เขาเขียนไปถึงไม่ให้เหวี่ยงมือของตนขึ้นในความพ่ายแพ้ โดยกล่าว ว่า “การพยายามรับใช้พระเจ้าจะมีประโยชน์อะไรเล่า? ราคาแพงดั้นสูงเกินไป ฉันทไม่มีทางดำเนินชีวิตแบบ

นั้นได้หรือ” แทนที่จะพูดทัศนคติที่ออกมา จงชื่นชมยินดีที่คุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าและที่คุณสามารถทนทุกข์เพื่อพระองค์ได้ โดยรู้ว่าถ้าคุณไม่ถูกทดลองเลย คุณก็คงไม่แตกต่างไปจากคนบาปทั้งหมดนั้นที่กำลังจะตกนรก

ข้อ 3: “โดยรู้สิ่งนี้ว่า การทดลองความเชื่อของพวกเขาทำเช่นนั้น ทำให้เกิดความอดทน”

นี่หมายความว่าเราต้องยืนมั่นคงภายใต้การลองใจต่าง ๆ และเมื่อเรายืนมั่นคง “การลองดู” ความเชื่อของเรานั้นก็ “ทำให้เกิดความอดทน” (หรือความทรหด) เปาโลให้แนวคิดแบบเดียวกันในโรม 5:3 ที่เขากล่าวว่า “...พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าคุณทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน”

“ความอดทน” นี้ไม่ใช่แค่สภาพของการแบกรับการลองใจต่าง ๆ แบบเป็นฝ่ายรับ หรือแค่ยอมทนพวกมัน แต่มันเป็นความอดทนแบบแข็งขัน ความอดทนซึ่งกระทำกิจเพื่อให้เกิดผลดีและการเติบโตของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง การลองใจและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ การทดสอบและสิ่งล่อใจทั้งหลายเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของเราเอง ข้อ 4 รับรองความจริงของเรื่องนี้:

ข้อ 4: “แต่จงให้ความอดทนนั้นกระทำการของมันจนสำเร็จ เพื่อพวกท่านจะสมบูรณ์และครบถ้วนโดยไม่ขาดสิ่งใดเลย”

การลองดูความเชื่อของเราก่อให้เกิดความอดทน และเพื่อที่จะฝึกความอดทนแบบคริสเตียนนี้อย่างเหมาะสม เราจะต้อง “ให้ความอดทนนั้นกระทำการของมันจนสำเร็จ” นั่นคือ ไม่ว่าจะการลองใจใด ๆ ก็ตามมาสู่เรา เราต้องยอมให้ความอดทนกระทำกิจและสำเร็จในเราสิ่งซึ่งชอบพระทัยพระเจ้า

“...เพื่อพวกท่านจะสมบูรณ์” คำว่า “สมบูรณ์” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาป แต่หมายถึงความเป็นผู้ใหญ่ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อเราเติบโตใน “การงาน” แห่งความอดทนจนถึงจุดที่ไม่มีการกบฏในใจของเราต่อพระเจ้าแล้ว อุปนิสัยแบบคริสเตียนที่เข้มแข็งก็จะก่อตัวขึ้น

“...และครบถ้วน”-ครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ “ด้วยว่าในพระองค์ ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย และพวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้ทรงเป็นศีรษะแห่งบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจ” (คส. 2:9,10) จงยอมให้การลองใจทุกอย่างของชีวิตเข้ามา พวกมันไม่มีทางทำลายสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเราตอนที่เราได้เชื่อแล้ว ความครบบริบูรณ์ของเราในพระคริสต์จะคงอยู่ต่อไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม และเราจะ “ไม่ขาดสิ่งใดเลย”

ข้อ 5: “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้โปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมีได้ทรงดำหนิ และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น”

เมื่อจิตวิญญาณใดเข้าสู่วิถีทางการลองใจต่าง ๆ ซึ่งความเชื่อต้องพานพบอยู่เสมอในโลกแห่งบาปนี้ เขาก็พบไม่ช้าว่าเขาขาดสติปัญญา นี่เป็นความจริงสำหรับคนเหล่านั้นที่ยากอบเขียนไปถึง และในพระคำข้อนี้ เขาก็สั่งสอนพวกเขาว่าจะพบสติปัญญาที่พวกเขาต้องการได้ที่ไหน: “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า”-พระเจ้าผู้ทรงสติปัญญาทั้งสิ้นแต่องค์เดียวและผู้ทรงพร้อมที่จะประทานให้แก่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระองค์ “เพราะพระเยโฮวาห์ประทานสติปัญญา ความรู้และความเข้าใจออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาอันดีไว้สำหรับคนชอบธรรม...” (สภษ. 2:6,7)

มันช่างดีกว่าเสียจริง ๆ ที่สติปัญญาควรอยู่ในพระองค์! ดังนั้นเราจึงต้องพึ่งพาพระองค์แทนที่จะวางใจในสติปัญญาของเราเอง

ยากอบกล่าวถึงวิธีที่พระเจ้าประทานสติปัญญานี้ให้เช่นกัน พระองค์ “ประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น” เรามีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์ได้เหยียดออก ผู้ทรงมีเสบียงอันบริบูรณ์แห่งสติปัญญา เราแค่ต้องทูลขอจากพระองค์

ดูที่ถ้อยคำถัดไป: “...และมีได้ทรงตำหนิ” ช่างแสนวิเศษและให้ความมั่นใจจริง ๆ! พระองค์ไม่ได้ทรงคิดว่าเราที่ทูลขอหรือต้องการ แต่ประทานให้แบบฟรี ๆ โดยไม่ปฏิเสธคำขอของเราเลย- “และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น”

ข้อ 6: “แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอในความเชื่อ โดยไม่หวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่ไม่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนอย่างคลื่นแห่งทะเลซึ่งถูกบังคับด้วยลมพัดและซัดไปซัดมา”

ในที่นี้ยากอบให้กฎเหล็กสำหรับการรับสติปัญญาจากพระเจ้า: “แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอในความเชื่อ โดยไม่หวั่นไหวเลย” ช่างไร้ความเชื่อเสียจริง ๆ ที่ใครคนหนึ่งจะทูลขอสติปัญญาจากพระเจ้าและจากนั้นก็สงสัยว่าเขาจะได้รับมันหรือไม่ ในเมื่อพระเจ้าตรัสไว้แล้วว่า “จงขอ และเราจะให้” “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร” (รม. 8:32) แม้กระทั่งในการลงใจต่าง ๆ ซึ่งสร้างความเจ็บปวดมากที่สุด เราก็เป็น “ยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37)

เราต้องระมัดระวังตรงนี้ในการตีความข้อพระคำเหล่านี้ มีอันตรายอย่างยิ่งในการคิดว่าเราจะได้อะไรก็ได้และทุกอย่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้าหากเราเพียงแค่ออกขอ ข้อพระคำเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าถ้าเราอยากได้รถคันใหญ่ ก็แค่ออ นี่เกือบเหมือนกับการพยายามทำให้ความประสงค์ของเราเองเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคำข้อนี้สอนเลย จำไว้ว่ายากอบกำลังกล่าวอะไรในข้อก่อนหน้าเหล่านั้น ข้อพระคำเหล่านั้นพูดถึงการลงใจและการทดสอบต่าง ๆ ของชีวิตคริสเตียน ซึ่งมาสู่คริสเตียนทุกคน และเราต้องการสติปัญญาของพระเจ้ายิ่งมากจริง ๆ เพื่อที่จะเข้าใจพระประสงค์ของพระองค์ในการทรงยอมให้เราเข้าสู่การลงใจเหล่านี้ นี่แหละคือสติปัญญาที่พระเจ้าไม่เคยปฏิเสธที่จะให้ พระองค์ทรงสัญญาแล้ว และพระองค์จะรักษาคำสัญญาของพระองค์

แต่ “ผู้ที่ไม่หวั่นไหว” ก็ไม่ได้กำลังวางใจ! เขาทูลขอสติปัญญาจากพระเจ้าและจากนั้นก็ต่อสู้ต่อไปด้วยสติปัญญาแห่งความคิดของเขาเอง และมักหลงเอยด้วยการทำสิ่งที่เขาอยากจะทำก่อนเขาทูลขอ! คนแบบนั้น “เป็นเหมือนอย่างคลื่นแห่งทะเลซึ่งถูกบังคับด้วยลมพัดและซัดไปซัดมา” และบ่อยครั้งคนแบบนั้นก็ไม่นั่นคงเอามาก ๆ ในชีวิตคริสเตียนของตน ดูเหมือนว่ายากอบกำลังพยายามที่จะบอกเราให้เข้ามาหาพระเจ้าด้วยจุดประสงค์เดียว-เพื่อที่จะทูลขอน้ำพระทัยของพระองค์และจากนั้นก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำให้ น้ำพระทัยนั้นสำเร็จ

ข้อ 7 และ 8: “ด้วยว่าอย่าให้ผู้นั้นคิดว่าเขาจะได้รับสิ่งใด ๆ จากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย คนสองจิตสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งสิ้นของตน”

“เขา” ในข้อ 7 เป็นใคร? และ “คนสองจิตสองใจ” ในข้อ 8 เป็นใคร? เขาคือคนที่ในพระคำข้อที่แล้ว

ถูกขัดไปขัดมาด้วยความสงสัยต่าง ๆ เขาเป็นคนอ่อนแอและไม่พึ่งพิงองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาพูดอย่างและทำอีกอย่าง ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับคนที่ประกาศตัวว่าเชื่อพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ที่จะเป็นคนสองจิตสองใจและไม่มั่นคง ในพระคริสต์คือ เคล็ดลับของพระเจ้าในเรื่องความหนักแน่นมั่นคงสำหรับคน ๆ หนึ่งในโลกแห่งบาปนี้ ในพระองค์เราสามารถพบความชื่นบานและสติปัญญาเพื่อจะเผชิญกับทุกการลงใจ

คุณต้องการสติปัญญาใหม่ เพื่อนที่รักเอ๋ย-สติปัญญาที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ได้ดีขึ้น ที่จะทราบวิธีในการเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้น ที่จะทราบวิธีชนะจิตวิญญาณทั้งหลายหรือที่จะเป็นครูสอนวิธีที่สัมฤทธิ์ผล? คุณได้รับเชิญให้ทูลขอสติปัญญาแล้ว ทำไมไม่กัมสิทธิ์ชะของคุณเดี๋ยวนี้เลยและบอกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าคุณกำลังอ้างสิทธิ์ในพระสัญญาของพระองค์ในยากอบ 1:5? ถ้าคุณจะทูลขอด้วยใจเชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะเพิ่มพูนสติปัญญาของคุณ พระเจ้าไม่ยอมให้ลูก ๆ ของพระองค์ขาดความรู้เกี่ยวกับพระวาระของพระองค์และเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย พระองค์จะประทานสติปัญญาให้แก่คุณหากคุณจะทูลขอในความเชื่อ

ข้อ 9 และ 10: “จงให้พี่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นชมยินดีในการที่เขาถูกเชิดชูขึ้น แต่คนมั่งมี ก็จงขึ้นชมยินดีในการที่เขาถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งหญ้า เขาจะต้องล่องไป”

ในข้อพระคำเหล่านี้ ยากอบกำลังพูดถึงสองความสุดโต่งนั้นในชีวิตและวิธีที่ลูกของพระเจ้าควรเผชิญหน้ากับมันแต่ละอัน ในทั้งคู่จะต้องขึ้นชมยินดี ด้วยเหตุนี้ยากอบจึงกำลังกล่าวว่าถ้าพระเจ้า ผ่านทางการลงใจและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ ทรงเห็นสมควรที่จะยกชู “พี่น้องที่ต่ำต้อย” ก็ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยคนนั้นขึ้นชมยินดี โดยระลึกว่าพระเจ้า “ทรงทำให้คนหนึ่งต่ำลง และทรงตั้งอีกคนหนึ่งไว้” (เพลงสดุดี 75:7) แต่ในทำนองเดียวกันคนมั่งมี ผู้ซึ่งผ่านการลงใจเหล่านี้ “ถูกทำให้ต่ำลง” ก็ควรขึ้นชมยินดีเช่นกัน จำไว้ว่ายากอบกำลังพูด ไม่ใช่กับคนรวยโดยทั่วไป แต่กับ “พี่น้อง” ในพระคริสต์ เขาสามารถขึ้นชมยินดีได้เพราะตำแหน่งของเขาในพระคริสต์ ด้วยว่าในพระคริสต์ผู้เชื่อถือกรรมสิทธิ์มากกว่าคนมั่งมีที่สุดของโลกนี้

“...เพราะว่าเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งหญ้า เขาจะต้องล่องไป” นี่เป็นความจริงของทั้งคนรวยและคนจน “เพราะว่า ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเหมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเหมือนดอกไม้แห่งทุ่งหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป” (1 เปโตร 1:24)

ข้อ 11: “เพราะว่าดวงอาทิตย์ขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้าไม่ทันไร มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกไม้แห่งทุ่งหญ้าก็ร่วงหล่น และความงามแห่งรูปร่างของมันก็สูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย”

พระคำข้อนี้สานต่อความคิดที่ถูกรื้อฟื้นในข้อ 10 ซึ่งเป็นความคิดที่ถูกรื้อฟื้นในเพลงสดุดี 103:15,16 เช่นกัน: “สำหรับมนุษย์นั้น วันทั้งหลายของเขาเป็นเหมือนอย่างหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งนา เพราะลมพัดผ่านมาเหนือมัน และมันก็จากไป และสถานที่ของมันจะไม่มีใครจำมันอีกต่อไป” บทเรียนในข้อพระคำเหล่านี้ก็คือว่า ไม่มีสิ่งใดมีค่าอะไรเลยหากปราศจากพระเจ้า ความมั่งมีโดยเฉพาะไม่มีค่าอะไรเลย “เพราะแน่นอนที่เดียวทรัพย์สมบัติทำปึกสำหรับตนเอง มันบินไปเหมือนอย่างนกอินทรีบินไปสู่ฟ้าสวรรค์” (สภษ. 23:5) และ “ความมั่งคั่งไม่เกิดประโยชน์อันใดในวันแห่งพระพิโรธ...” (สภษ. 11:4)

“...คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย” ทั้งคนรวยและความร่ำรวยของเขาจะ

เชื่อมสัญญาไปจากแผ่นดินโลกดูหญ้าที่แห้งเหี่ยวและดอกไม้ที่ร่วงโรย กลิ่นหอมและความงามของดอกไม้คงอยู่เพียงชั่วคราว และดูดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาพวกเขาาก็จากไป มันเป็นอย่างนี้แหละกับคนมั่งมีที่ไม่รู้จักพระเจ้า ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวมันเช่นนี้: “ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น เมื่อสง่าราศีแห่งเรือนของเขาเพิ่มขึ้น เพราะเมื่อเขาตายแล้ว เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย สง่าราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา” (เพลงสดุดี 49:16-17) แต่คนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ก็ถือกรรมสิทธิ์ “มรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์...” (1 ปต. 1:4) ยากอบกำลังชี้ให้เห็นว่าชีวิตบนโลกนี้สั้นนัก ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ควร “สะสมทรัพย์สมบัติไว้...บนแผ่นดินโลก...แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้...ในสวรรค์...” (มธ. 6:19,20)

ข้อ 12: “ผู้ที่สืบทอดการทดลองจะได้รับพร เพราะเมื่อผู้นั้นถูกทดลองนั้นแล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์”

ความคิดต่าง ๆ ของยากอบตรงนี้สะท้อนให้เห็นความคิดเหล่านั้นของข้อ 2 ที่ยากอบพูดถึง “การทดลองต่าง ๆ”-ไม่ได้กำลังพูดถึงการทดลองให้ทำบาป แต่พูดถึงการลองใจต่าง ๆ และการถูกข่มเหงในชีวิตคริสเตียน ยากอบกล่าวในพระคำข้อนี้ของเราว่า “ผู้ที่สืบทอดการทดลองจะได้รับพร” คำว่า “ได้รับพร” มีความหมายว่ามีความสุข ดังนั้นเราจึงควรมีความสุขเมื่อเราถูกทดสอบและถูกลองใจ เพราะนี่เป็นเครื่องบ่งชี้ที่ดีว่าเราเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเราดำเนินชีวิตเพื่อพระเยซูเจ้า การลองใจและการทดสอบต่าง ๆ ก็จะมาแน่นอน เหมือนกับที่พระเยซูเองทรงเตือนไว้: “จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้ที่ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเราแล้ว พวกเขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขารักชาติของเรามากแล้ว พวกเขาก็จะรักชาติของท่านทั้งหลายด้วย...สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะมีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 15:20; 16:33) และเปาโลกล่าวว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

“...เพราะเมื่อผู้นั้นถูกทดลองนั้นแล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์” ยากอบได้พูดถึงการลองใจต่าง ๆ และความทรหดอดทนแล้ว และบัดนี้เขาก็แนะนำให้รู้จักพระสัญญาเรื่อง “มงกุฎแห่งชีวิต” และคำใหม่- “รัก” นี่คือ มงกุฎแห่งชีวิตสำหรับความสัตย์ซื่อภายใต้การลองใจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วแก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์แม้เผชิญกับการลองใจที่ปวง

มงกุฎนี้ถูกกล่าวถึงอีกครั้งในจดหมายถึงคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นา ซึ่งประสบกับการทนทุกข์และความลำบากมากมาย ในพระคำข้อนั้นเราอ่านว่า: “อย่ากลัวสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะทนเอานั่น ดูเถิด พญามารจะทิ้งพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อพวกเขาจะถูกลองใจ และพวกเขาจะประสบความทุกข์ทรมานเป็นเวลาสิบวัน เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า” (วว. 2:10) ดังนั้นเราจึงเห็นว่ามงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งบางครั้งถูกเรียกว่ามงกุฎของมรณะสักขีโดยอิงจากพระคำข้อนั้นที่เพิ่งถูกยกมา จะถูกมอบให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่สัตย์ซื่อภายใต้การลองใจและแก่คนเหล่านั้นที่ “สัตย์ซื่อจนถึงความตาย”

มงกุฎต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์ของบำเหน็จเหล่านั้นที่ถูกเสนอให้แก่ผู้ที่รอดแล้วสำหรับความสัตย์ซื่อ เราต้องระวังให้มาก ๆ ที่จะแยกแยะระหว่างความรอด (ซึ่งเป็นของประทานฟรี ๆ) กับบำเหน็จต่าง ๆ (ซึ่งถูกได้มาโดยการประพฤติ) พระวณะของพระเจ้าสอนชัดเจนมาก ๆ ว่าเราที่รับความรอดแล้วไม่สามารถสูญเสียของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 5:24; 10:28,29) แต่เราสามารถสูญเสียบำเหน็จต่าง ๆ ของเราได้ ตามที่กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 3:11-15 บางคนจะไม่ได้รับ “บำเหน็จเต็มที” (2 ยอห์น 8) ด้วยเหตุนี้ อย่าปล่อย “ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้” (วิว. 3:11)

นอกเหนือจากมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งเราพูดถึงไปแล้ว พระคัมภีร์ยังพูดถึงอีกสี่มงกุฎซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายจะสามารถรับได้ผ่านทางการทำงานที่ผู้รักชาติที่สัตย์ซื่อ มงกุฎเหล่านั้นมีดังต่อไปนี้:

มงกุฎแห่งความชอบธรรม:

“ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำกริ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อฉันไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีโซ่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักษาการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:7,8)

มงกุฎนี้จะถูกมอบให้แก่เหล่าทหารผู้เปี่ยมชัยชนะแห่งกางเขนนั้นและแก่ทุกคนที่ “รักษาการปรากฏของพระองค์”

มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย:

“และทุกคนที่พยายามอย่างหนักเพื่อจะชนะ ก็เคร่งครัดในสิ่งสารพัด บัดนี้พวกเขากระทำสิ่งนั้นเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งร่วงโรยได้ แต่พวกเราเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย” (1 คร. 9:25)

นี่คือมงกุฎของผู้ชนะ ซึ่งจะถูกมอบให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่วิ่งอย่างสัตย์ซื่อในการแข่งขันเพื่อพระคริสต์หนักแน่นและพึงพาได้ในการรับใช้พระองค์

มงกุฎแห่งความปิติยินดี:

“เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความปิติยินดี หรือมงกุฎแห่งความปิติยินดีของพวกเรา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ในตอนที่พระองค์เสด็จมา เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา” (1 ธส. 2:19,20) “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเป็นที่ปรารถนา เป็นที่ปิติยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า ดังนั้นจงยืนมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า” (ฟป. 4:1)

มงกุฎแห่งความปิติยินดีเป็นมงกุฎของผู้ชนะจิตวิญญาณ มันอาจถูกได้ไปโดยผู้เชื่อทุกคนที่เป็นพยานอย่างสัตย์ซื่อเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและชนะจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระองค์

มงกุฎแห่งสง่าราศี:

“จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน โดยเอาใจใส่ดูแลฝูงแกะนั้น ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่เพื่อทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม และไม่ใช่มิเหมือนเป็นพวกเจ้านายที่อยู่เหนือทายาททั้งหลายของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมา

ปรากฏ พวกท่านจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ไม่ร่วงโรยเลย” (1 เปโตร 5:2-4)

นี่เป็นมงกุฎของศิษยาภิบาล ซึ่งพระผู้เลี้ยงใหญ่นั้นจะประทานให้แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าซึ่งเป็นผู้เลี้ยงรอนที่สัตย์ซื่อของ “ฝูงแกะของพระเจ้า”

ข้อ 13 และ 14: “อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อเขาถูกทดลอง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง” เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย แต่ทุกคนก็ถูกทดลองเมื่อเขาถูกชักนำด้วยราคะตัณหาของตนเอง และถูกล่อลวง”

คำกรีกสำหรับ “ถูกทดลอง” ในข้อพระคำเหล่านี้แตกต่างจากคำที่ถูกใช้ในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้นของบทนี้ การทดลองตรงนี้ไม่ได้พูดถึงการลงใจต่าง ๆ แต่พูดถึงการทดลองให้ทำความชั่ว ในความหมายนี้จึงไม่มีมนุษย์คนใดสามารถกล่าวได้อย่างสัตย์จริง เมื่อเขาถูกทดลอง ว่า “ฉันถูกพระเจ้าทดลอง”

“...เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย” ท่านที่รัก จงจำให้ขึ้นใจว่าพญามารเป็นผู้ที่ทดลองให้ทำความชั่ว และมันเป็น “ผู้ทดลองนั้น” (มธ. 4:1-11) พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้คนถูกทดสอบ แต่พระองค์ไม่ (และไม่สามารถ) ทดลองลูก ๆ ของพระองค์ด้วยความชั่วร้าย อย่างไรก็ตาม มนุษย์ชอบโทษพระเจ้าสำหรับการทำชั่วของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น พวกเขาแก้ตัวสำหรับชีวิตที่ผิดบาปของตนโดยอ้างสภาพแวดล้อมหรือกรรมพันธุ์ พวกเขาแยกเหตุผลว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้พวกเขาเกิดมาในที่ ๆ พวกเขาเกิดและอยู่ในที่ ๆ พวกเขาอยู่ตอนนี้ และด้วยเหตุนี้การทดลองให้ทำความชั่วจึงต้องมาจากพระองค์

มนุษย์ชาติยกเหตุผลแบบนี้เสมอ อาดัมกำลังโทษพระเจ้าที่ตนล้มในบาปเมื่อเขากล่าวว่า “หญิงนั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์ นางได้ให้ข้าพระองค์จากต้นไม้ และข้าพระองค์จึงได้กิน” (ปฐมก. 3:12) กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระเจ้า ถ้าพระองค์ไม่ได้ประทานหญิงนี้ให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็คงไม่ถูกทดลองให้ทำความชั่วเลย” อาดัมช่างคิดผิดจริง ๆ! ข้อห้ามเดียวของพระเจ้าถูกกระตุ้นโดยความรัก พระเจ้าทรงสร้างอาดัมให้เป็นผู้ที่ตัดสินใจเลือกได้อย่างอิสระพร้อมกับเจตจำนงของเขาเอง และพระองค์ประทานสิทธิ์ที่จะเลือกให้แก่เขา ข้อห้ามนั้นที่ไม่ให้กิน “จากต้นไม้แห่งความรู้ดีชั่ว” ก็เป็นบททดสอบหนึ่งเพื่อทดสอบความเชื่อและความเชื่อฟังของอาดัม มันไม่ใช่การทดลองให้ทำชั่วแต่อย่างใด กระนั้น เมื่ออาดัมไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขาก็พยายามที่จะโทษพระเจ้าสำหรับความไม่เชื่อฟังของตน พระเจ้าทรงเป็นความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์แบบ- “พระเจ้าแห่งความจริงและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง” (อพย. 32:4) ดังนั้นผู้ใดจะกล่าว หรือแม้แต่คิด ได้ว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ไร้บาปและสมบูรณ์แบบจะทดลองคนอื่นให้ทำความชั่วร้ายได้อย่างไร?

ข้อ 14 บอกเราว่า “แต่ทุกคนก็ถูกทดลอง เมื่อเขาถูกชักนำด้วยราคะตัณหาของตนเอง และถูกล่อลวง” ดังนั้นการทดลองต่าง ๆ จึงมาจากทั้งภายในและจากภายนอก-จากภายในเมื่อมนุษย์คนใด “ถูกชักนำด้วยราคะตัณหาของตนเอง” และจากภายนอกเมื่อเขา “ถูกล่อลวง” เວာเป็นตัวอย่างที่ดีในที่นี้ เพราะว่าเมื่อนาง “เห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหาร และมันสบายตา และเป็นต้นไม้ต้นหนึ่งที่น่าปรารถนาเพื่อทำให้คนหนึ่งเกิดปัญญา นางจึงเก็บผลจากต้นไม้ และได้กิน และส่งให้สามีของนาง...” (ปฐมก. 3:6) อาคานก็

เป็นอีกตัวอย่าง เพราะว่าเขาเห็น เขาโลก และเขาหยิบสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้าม (ยชว. 7:21)

ฮีบรู 4:15 บอกเราว่าพระเยซู มหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเรา “ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป” เราถูกทดลองจากภายในและจากภายนอก แต่ไม่อาจกล่าวเช่นนี้ได้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และ “พระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้” การทดลองต่าง ๆ ของพระเยซูมาจากภายนอก ไม่ใช่จากภายใน เมื่อพญามารทดลองพระองค์ในถิ่นทุรกันดารนั้น (มธ. 4:1-11) พระองค์ “ทรงถูกทดลอง...เหมือนอย่างพวกเรา” ในการที่พระองค์ทรงถูกทดลองผ่านทางช่องทางเดียวกันเหล่านั้นของการทดลอง- “ราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต” (1 ยอห์น 2:16) แต่ไม่มีสักข้อเสนอดีเดียวของซาตานที่ดึงดูดพระเยซูได้ เพราะไม่มีบาปในพระองค์เลย ไม่มีตัณหาของพระองค์เองที่จะชักนำหรือล่อลวง พระองค์ทรง “ปราศจากบาป” อย่างแท้จริง (ฮบ. 4:15) พระองค์ทรงถูกทำให้ “เป็นบาป” กระนั้นพระองค์ก็ “มิได้ทรงรู้จักบาป” (2 คร. 5:21) และ “ในพระองค์ไม่มีบาปเลย” (1 ยอห์น 3:5)

ข้อ 15: “แล้วเมื่อราคะตัณหาเกิดขึ้นแล้ว มันก็ทำให้เกิดบาป และบาป เมื่อมันสำเร็จแล้ว ก็นำไปสู่ความตาย”

ในที่นี้เรามีแนวคิดของบาปซึ่งเชื่อมความปรารถนาภายในของจิตวิญญาณและการทดลองภายนอกเข้าด้วยกัน โดยสุดท้ายแล้วนำไปสู่ความตายซึ่งเป็นผลลัพธ์ของชีวิตแห่งบาป บาปจ่ายค่าจ้างเดียวแก่เหล่าผู้รับใช้ของมัน-ความตาย “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย...” (รม. 6:23) นี่เป็นความจริงในชีวิตของทั้งคนบาปและวิสุทธิชน สำหรับคนบาป ความตายซึ่งเป็นผลมาจากตัณหาและบาปคือ ความตายฝ่ายวิญญาณและการลงพระอาชญาเป็นนิรันดร์ในบึงไฟ สำหรับคริสเตียนที่ยังปล่อยให้บาปที่ไม่ได้สารภาพมีอยู่ต่อไปในชีวิตของตน ความตายนั่นคือฝ่ายร่างกาย ใน 1 ยอห์น 5:16 นี้ถูกเรียกว่า “บาปที่นำไปสู่ความตาย”

ข้อ 16: “อย่าหลงผิดเลย พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า”

นั่นคือ อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด...จงทราบให้แน่นอน! พระคำข้อนี้อาจอ้างอิงไปยังข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้นและไปยังข้อที่ตามมา เราจะต้องไม่เข้าใจผิดเด็ดขาดเกี่ยวกับที่มาของบาป (ข้อ 14) และผลลัพธ์ของบาป (ข้อ 15) และเราต้องไม่หลงผิดในข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดสิ่งดี (ข้อ 17)

ข้อ 17: “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห”

นี่เป็นถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่! ไม่แปลกเลยที่ยากอบกล่าวอย่างเน้นหนักว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน...” ตามที่ผมได้กล่าวไปแล้ว พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดสิ่งที่ดี การล่อลวงให้ไปทำชั่วก็มาจากพญามาร ซึ่งเป็นผู้ทดลองนั้น ผู้ให้กำเนิดตัณหา ผู้ล่อให้มนุษย์ติดกับ-แต่ไม่ใช่จากพระเจ้าเลย ของดีทุกอย่างที่เราผลิตผลิต “ลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห” พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความสว่าง และกับพระองค์ไม่มีความมืดเลย ไม่แม้แต่เงาสักอัน พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และดังนั้นคุณจึงต้องพึ่งพาพระองค์ พระองค์ทรงรักคุณมากเสียจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรของพระองค์ให้มาตายบนกางเขนแห่งกลโกธา วันนี้พระองค์รักคุณ

มากพอ ๆ กับตอนนั้น และอีกพันปีนับจากนี้พระองค์ก็จะรักคุณเหมือนกับที่พระองค์ทรงรักคุณวันนี้ ความรักของพระองค์นั้นเป็น “ความรักนิรันดร์” (ยรม. 31:3)

ดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์” (เพลงสดุดี 103:2) “พระราชกิจอันมีพระคุณ” ทุกอย่างของชีวิต- “ของประทานอันดี” ทุกอย่างและ “ของประทานอันสมบูรณ์” ทุกอย่าง-ล้วนมาจากพระเจ้า ใช่แล้วครับ และแม้แต่ชีวิตเองด้วย! เราอาจได้รายชื่อยาวเหยียด แต่ผมขอกล่าวแค่สองสามอัน: พระเจ้าประทานให้เราใช้ชีวิตคนที่เรารัก บ้าน งาน อาหาร น้ำ อากาศ สุขภาพ จิตที่สมประกอบ อิสราภาพในการนับถือศาสนาและการพูด รายชื่อยาวไม่รู้สิ้นสุด คุณเอ๋ยถึงสิ่งดี ๆ ทุกอย่างของชีวิตที่คุณชื่นชอบ และจำไว้ว่าทั้งหมดนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงจัดหาให้! แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด พระองค์ประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราโดยทางความเชื่อในพระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานการบังเกิดฝ่ายวิญญาณและชีวิตฝ่ายวิญญาณ

พระเจ้าทรง “ดีต่อทุกคน และบรรดาพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์อยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์” (เพลงสดุดี 145:9) คนที่ยังไม่รอดทุกคนที่กำลังอ่านข้อความเหล่านี้ควรขอบคุณพระเจ้าเดี๋ยวนี้เลยที่พระเมตตาของพระองค์ถูกหยิบยื่นให้แก่คุณและคุณยังไม่ตายและอยู่ในนรก ถ้าพญามารได้ตามความประสงค์ของมัน มันก็จะหักคอคุณไปแล้วก่อนมือเข้าเมื่อเช้านี้และคุณก็คงอยู่ในนรกไปแล้วก่อนคุณได้ทานกาแฟของคุณ! แต่พระเจ้าทรงอนุญาตให้คุณมีชีวิตอยู่และประทานโอกาสให้คุณอีกครั้งเพื่อจะรับความรอด ในถ้อยคำของเปาโล “ท่านเหยียดหยามความมั่งคั่งบริบูรณ์แห่งความดี และความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ โดยไม่ทราบว่าคุณดีของพระเจ้านั้นชักนำท่านให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่” (รม. 2:4) พระเจ้าทรงอนุญาตให้คนบาปมีชีวิตยืนยาวตราบเท่าที่จะยาวได้ก่อนที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ซาตานตัดเขาออกเสีย ด้วยว่าพระเจ้า “ทรงอดกลั้นพระทัย...ไม่ทรงประสงคฺที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงคฺให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 เปโตร 3:9)

ข้อ 18: “ตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้กำเนิดพวกเราด้วยพระวจนะแห่งความจริง เพื่อพวกเราจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งทั้งหลายของพระองค์”

พระคำข้อนี้นำไปสู่ความจริงที่สำคัญที่สุดและเปี่ยมสุขที่สุดของจดหมายฝากฉบับนี้-ความรอดของจิตวิญญาณ นี่เป็นเหตุที่ว่าทำไมพระคริสต์ถึงได้เสด็จเข้ามาในโลก- “เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) เมื่อคนบาปคนใดเชื่อบนพระเยซู เขาก็กลายเป็น “คนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” (2 คร. 5:17) พระเจ้าทรงโปรดประทานชีวิตใหม่ให้แก่คนบาปที่เชื่อ และชีวิตใหม่นี้เป็นชีวิตของพระเจ้าเอง: “...พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์...และพวกเราดำรงอยู่ในพระองค์ ผู้ที่เที่ยงแท้นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละคือพระเจ้าเที่ยงแท้ และชีวิตนิรันดร์” (1 ยอห์น 5:11,20)

ความจริงแสนมหัศจรรย์ที่ว่า “ตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้กำเนิดพวกเรา...” ชีวิตใหม่นี้ในพระเยซูคริสต์มีต้นกำเนิดของมันกับพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “นี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรงส่งเรามาที่นี่ ที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร และเชื่อบนพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์...” (ยอห์น 6:40) ใน

1 ทิโมธี 2:3,4 เปาโลพูดถึง “พระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ผู้ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้คนทั้งปวงได้รับ ความรอด และให้มาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น” มันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ “ที่คนทั้งปวงควรมาถึง การกลับใจเสียใหม่” และรับความรอด

ถ้ามนุษย์ถูกปล่อยให้ทำตามความประสงค์ของตัวเอง เราก็คงอยู่ในนรกกันหมดหรือกำลังมุ่งหน้าสู่นรก มนุษย์โดยสันดานไม่เคยเต็มใจที่จะติดตามพระเจ้าเลย! อาดัมไม่ได้เต็มใจ โนอาห์ไม่ได้เต็มใจ อับราฮัม โททกเกี่ยวกับภรรยาของตน แม้แต่ดาวิด ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกว่า “เป็นคนตามชอบใจของเรา” (กิจการ 13:22) ก็เล่นซู้และฆ่าคน มนุษย์มีเจตจำนงที่จะติดตามตัณหา แต่ทั้ง ๆ ที่มนุษย์มีความอธรรมและความอ่อนแอ พระเจ้าก็ทรงรักเรามากเสียจนพระองค์ “ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16)

ในสวนเกทเสมนีพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “...อย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จเถิด” (ลูกา 22:42) ถ้าพระเยซูไม่ทรงเต็มพระทัยที่จะตายเพื่อคนบาปทั้งหลาย เราก็คงไม่มีทางรอดได้ แต่เนื่องจากพระองค์ทรงรับโทษแทนเราแล้ว พระเจ้าจึงสามารถ “ชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม” (รม. 3:26)- แต่เฉพาะโดยทางพระโลหิตของพระเยซูเท่านั้น

ในเอเฟซัส 2:1-3 เปาโลพรรณนาถึงความผิดบาปของเหล่าผู้เชื่อชาวเอเฟซัส (และผู้เชื่อทุกคน) ก่อนที่พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้รอดแล้ว: “และ...ท่านทั้งหลาย...เคยตายในบรรดาการละเมิดและบาป ครั้งเมื่อก่อนพวกท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ ตามเจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ คือวิญญาณนั้นซึ่งบัดนี้กระทำกิจอยู่ในลูกทั้งหลายแห่งความไม่เชื่อฟัง ซึ่งพวกเราทุกคนเคยประพฤติในกาลก่อนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นเช่นกัน ในตัณหาของเนื้อหนังของพวกเรา คือกระทำบรรดาความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจให้สำเร็จ และโดยสันดานแล้วเคยเป็นลูกทั้งหลายแห่งพระพิโรธ...”

แต่พระเจ้า-

มนุษย์ที่หลงหายที่นำสังเวชไม่สามารถ-ในตอนนั้นและตอนนี้-ช่วยเหลือตัวเองได้ เมื่อถูกปล่อยให้พึ่งพาความสามารถและวิถีคิดของตัวเอง มนุษย์ไม่มีทางซ่อมแซมความเสียหายที่บาปก่อได้ แต่พระเจ้าทรงเข้ามาช่วย (อฟ. 2:4,5) ทรงเปลี่ยนความตายให้เป็นชีวิตและความสิ้นหวังให้เป็นความหวัง: “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ)” มนุษย์หลงหายอย่างสมบูรณ์และสิ้นเชิง หหมดหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และมุ่งหน้าสู่นรก-แต่พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดแล้วโดยพระคุณมหัศจรรย์ของพระองค์

ยากอบกล่าวว่าพระเจ้า “ทรงให้กำเนิด” พวกเรา ซึ่งจำเป็นต้องบ่งบอกถึงการบังเกิด และพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานการบังเกิดนั้น แต่นั่นยังไม่หมด พระเจ้าทรงจัดหาเครื่องมือของการบังเกิดนั้นด้วย:

“...ด้วยพระวจนะแห่งความจริง...” ในจดหมายของเปาโลถึงชาวเอเฟซัสเขาพูดถึงการที่พวกเขาได้ไว้วางใจในพระคริสต์แล้ว “หลังจากที่พวกท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของพวกท่าน...” (อฟ. 1:13) และ 1 เปโตร 1:23 กล่าวว่าเรา “ได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่

จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวาระของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” ดังนั้นพระวาระของพระเจ้าจึงเป็นเครื่องมืออัน หรือเมล็ดนั้น หรือฤทธิ์เดชนั้น ที่นำมาซึ่งการบังเกิดฝ่ายสวรรค์-ความรอด

เราควรจำไว้ว่าพระวาระของพระเจ้าไม่เพียงถูกเขียน แต่มีชีวิตอยู่ในพระภาคของพระเยซูคริสต์:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาทาได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง (พระเยซู) และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14)

พระเยซู พระวาทาผู้ทรงชีวิต ตรัสว่า: “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรานั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) ในที่นี้จึงเป็นแผนการของพระเจ้า (ไม่ใช่ของมนุษย์) สำหรับการถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า: จงฟังพระวาระ จงเชื่อข่าวสารแห่งพระวาระ จงรับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวาทานั้น-และคุณก็ถูกให้บังเกิดจากเบื้องบน

พระเยซู “ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:11-13)

“...เพื่อพวกเราจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งทั้งหลายของพระองค์” เราต้องหมายเหตุก่อนอื่นเลยว่าพระคริสต์เองผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วนั้นก็ถูกเรียกว่า “ผลแรกของคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น” (1 คร. 15:20) ด้วยเหตุนี้ยากอบจึงใช้สำนวนที่ว่า “เป็นอย่างผลแรก” เป็นไปได้อย่างยิ่งที่เขาน่าจะกำลังคิดถึงพวกคริสเตียนยิวที่เขากำลังเขียนไปถึง แต่นี่ก็สามารถใช้ได้กับทุกคนที่ถูกทำให้เป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ ดุจ “ข้าพพ่อนแรก” นั้นของการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่ที่เปาโลพูดถึงใน 1 โครินธ์ 15:22,23:

“เพราะว่าในอาดัม คนทั้งส้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งส้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์”

นอกจากนี้ ในฐานะ “เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งทั้งหลายของพระองค์” เราจึงควรอุทิศตนเป็นพิเศษต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บริสุทธิ แยกตั้งไว้เฉพาะพระองค์ เหมือนอย่างผลแรกเหล่านั้นของการเก็บเกี่ยวในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม (ดู ลนต. 23:9-14)

ข้อ 19 และ 20: “ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ข้าในการพูด ข้าในการโกรธ เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ”

คำว่า “ดังนั้น” อ้างอิงกลับไปข้อ 18 กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อเล็งเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าบัดนี้คุณรับความรอดแล้ว บังเกิดใหม่แล้วโดยพระวาระของพระเจ้า จงไวในการฟังพระวาระนั้นและเอาใจใส่มันอย่างระมัดระวัง รับคำสั่งสอนจากมัน เปโตรกล่าวไว้เช่นนี้: “ดูพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารณาน้ำนมอัน

บริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวจนะนั้น” (1 ปต. 2:2)

“...ซ้ำในการพูด...” นักอรรถาธิบายบางท่านเสนอแนะว่าเป็นคำสั่งสอนไปถึงคนเหล่านั้นที่ยังอ่อนวัยในความเชื่อนั้นและกำลังถูกสอนในพระวจนะอยู่ ไม่ให้หุนหันในการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับหลายเรื่องที่พวกเขาไม่เข้าใจอย่างแท้จริง หรือ “โอ้อวด” ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ในสุภาชิต 17:27,28 เราพบถ้อยคำเหล่านี้: “คนที่มีความรู้ยังบรรดาถ้อยคำของตน และคนที่มีความเข้าใจก็มีจิตใจที่ยอดเยี่ยม แม้แต่คนโง่ เมื่อเขานิ่งเสียก็นับว่าเป็นคนที่มีสติปัญญา และคนที่หุบริมฝีปากของตนก็นับว่าเป็นคนที่มีความเข้าใจ”

แต่ผมเชื่อว่ามี ความหมายแบบทั่วไปมากกว่า ซึ่งใช้กับเราทุกคนได้ บางทีถ้าเรา “ไวในการฟัง” เราก็คงจะไม่ “ไว” ในการพูด เพราะเรามีอีกรรรมชาติหนึ่ง ซึ่งมั่นใจในตัวเองและหุนหันพลันแล่น และเราต้องระวังธรรมชาตินี้ไว้ให้ดี สุภาชิต 10:19 ประกาศว่า: “ในถ้อยคำมากมายก็จะไม่ขาดบาป แต่คนที่ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่มีสติปัญญา” จงสังเกตถ้อยคำต่อไปนี้เช่นกัน:

“จงรักษาเท้าของเจ้าไว้เมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศน์ของพระเจ้า และจงพร้อมที่จะฟังมากกว่าถวายเป็นเครื่องบูชาของบรรดาคนโง่เขลา เพราะพวกเขาไม่พิจารณาว่าพวกเขากระทำความชั่วร้าย อย่าหุนหันพลันแล่นด้วยปากของเจ้า และอย่าให้ใจของเจ้าริบเร่งที่จะเอ่ยสิ่งใด ๆ ต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นจงให้ถ้อยคำทั้งหลายของเจ้ามีน้อย” (ปัญญาจารย์ 5:1,2)

คริสเตียนที่ถูกสอนมาดีในพระวจนะแห่งความจริงจะซ้ำในการพูดและ “ซ้ำในการโกรธ” อย่างแน่นอน พระคำอีกข้อประกาศว่า: “คนที่โกรธซ้ำก็มีความเข้าใจมาก แต่คนที่อารมณ์เสื่อง่ายก็ส่งเสริมความโง่เขลา” (สภษ. 14:29) บ่อยครั้งขนาดไหนที่เราพูดไวเกินไปในโทสะหรือความโกรธและมานึกเสียใจภายหลัง “จงระวังลิ้นของคุณ” ดูเหมือนจะเป็นคำเตือนสติของยากอบในที่นี้ ข้อ 20 สรุปย่อทั้งหมด: “เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ”

ข้อ 21: “เหตุฉะนั้น จงวางการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษตื่นไว้ต่างหาก และจงรับพระวจนะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้นด้วยความนอบน้อม ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้”

ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าหรืออ่านพระคัมภีร์จะรับความรอด และไม่มีใครนอกจากผู้ที่รับความรอดอย่างแท้จริงเท่านั้นที่ “วางการโสโครก” ของสันดานเก่าไว้ต่างหาก เปาโลให้คำเตือนสติที่คล้ายกันแก่เหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์: “เหตุฉะนั้น โดยมีบรรดาพระสัญญาเหล่านี้แล้ว พวกที่รักอย่างยิ่ง จงให้เราชำระพวกเราเองจากความโสโครกทุกอย่างแห่งเนื้อหนังและจิตวิญญาณ โดยทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์ในความเกรงกลัวพระเจ้า” (2 คร. 7:1) มันคงเป็นเรื่องน่าสิ้นหวังแน่ทีเดียวถ้าเราไม่ได้มีชีวิตใหม่ในพระคริสต์ เพราะว่าสันดานเนื้อหนังยังอยู่เหมือนเดิม แต่ในทางเขมนั้นแห่งกลโกธา มันได้รับการปรับโทษของมันแล้วในพระองค์ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปหนึ่งเดียวนั้น: “เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติต่อต้านกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” (รม. 8:3)

“...และจงรับพระวจนะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้น...” คำว่า “ที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวร” หมายถึงที่ถูก

ปลุกถ่าย ดังนั้น “พระวณะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้น” จึงบอกเป็นนัยถึงกระบวนการของการปลุกถ่ายพระวณะของพระเจ้าไว้ในใจ ภาพเปรียบเทียบนี้เป็นภาพของเมล็ด ๆ หนึ่งที่หยั่งรากเอง และเมื่อพระวณะถูกปลุกถ่ายแล้วเท่านั้น มันจึงเริ่มรวมเป็นหนึ่งเดียวกับใจนั้นได้

“...ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาให้รอดได้” พระวณะเป็นสิ่งซึ่งนำความรอดมาสู่คนบาป และพระวณะเดียวกันนั้นซึ่งถูกปลุกถ่ายไว้ในใจของผู้เชื่อ ก็ทำให้เขาสามารถวางความมลทินไว้ต่างหากและเกิดผลเหล่านั้นแห่งความชอบธรรมได้ ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศไว้ว่า: “พระดำรัสของพระองค์นั้นข้าพระองค์ได้ซ่อนไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (เพลงสดุดี 119:11) พระวณะเป็นสิ่งที่ช่วยให้รอด ไม่ใช่การประพุดติ แต่คนที่รอดแล้วจะแสดงออกโดยการประพุดติของตน-โดยการรักษาชีวิตของตนให้สะอาด-ว่าเขาได้รับความรอดแล้ว (ความจริงนี้จะถูกเน้นย้ำอย่างเต็มที่มากขึ้นในบทที่ 2)

ข้อ 22: “แต่พวกท่านจงเป็นคนที่กระทำตามพระวณะนั้น และไม่ใช่ผู้ฟังเท่านั้น โดยล่อลวงตนเอง” ตามที่พระเจ้าข้อนี้กล่าว คนที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้าแต่ไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่ตนได้ยินก็เป็นคนที่ถูกหลอก หากเราไม่ได้ยินพระวณะเลยก็ดีกว่าได้ยินแล้วไม่ยอมปฏิบัติตามสิ่งที่เราได้ยิน พระเยซูทรงถามว่า “ทำไมท่านทั้งหลายเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ และไม่กระทำตามสิ่งทั้งหลายซึ่งเรากล่าว” (ลูกา 6:46)

ข้อ 23 และ 24: “เพราะว่าถ้าผู้ใดเป็นผู้ฟังพระวณะ และไม่ใช่คนที่กระทำตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าปกติของตนในกระจกเงา ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองและไปตามทางของตนเสีย และในทันทีทันใดก็ลืมนำตนเองเป็นคนอย่างไร”

พระวณะของพระเจ้าถูกพรรณนาในหลากหลายวิธีในพระคัมภีร์ (โคม โฟ ษัอน ฯลฯ) แต่ในข้อพระคำเหล่านี้มันทำหน้าที่เป็นกระจกเงา ยากอบกล่าวว่าคนที่ เป็น “ผู้ฟังพระวณะ” แต่ไม่ เป็น “คนที่กระทำตาม” ก็เป็น “เหมือนคนที่ดูหน้าปกติของตนในกระจกเงา” และทันทีทันใดนั้นก็ลืมนำ “ว่าตนเองเป็นคนอย่างไร” เขาชำเลื่องแวบเดียวในกระจก แต่จากนั้นก็ไปเสียจากกระจกนั้นและลืมนำตนหน้าตาเป็นอย่างไร

เช่นเดียวกับที่จุดประสงค์ของกระจกก็คือ เพื่อสะท้อนให้เห็นรูปลักษณ์ของคน ๆ หนึ่ง พระวณะของพระเจ้าก็เป็นตัวสะท้อนอันสมบูรณ์แบบของหัวใจ แต่คนที่มองดูในกระจกแห่งพระวณะของพระเจ้าและมองเห็นที่น่าเกลียดเหล่านั้นในชีวิตของตนแต่ไม่ทำอะไรเลยเกี่ยวกับมัน ก็เป็นเหมือนคนที่มองในกระจกและทันทีทันใดนั้นก็ลืมนำเสียว่าตนได้เห็นอะไร ไม่มีการตัดสินใจตัวเอง ไม่มีความพยายามที่จะแก้ไขสิ่งซึ่งผิดและไม่ทำให้รูปลักษณ์ภายนอกนั้น “สดชื่น” คริสเตียนเอ๋ย จงใช้พระคัมภีร์ของคุณอย่างมีสติปัญญา อย่าชำเลื่องในกระจกแห่งพระวณะแบบผ่าน ๆ และจากนั้นก็ลืมนำ (หรือเพิกเฉย) สิ่งที่คุณได้เห็นแล้ว โดยไม่ทำอะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่คุณทราบว่าควรถูกกระทำ จงแสวงหาที่จะปรับปรุงรูปลักษณ์ฝ่ายวิญญาณของคุณ

สำหรับคนที่ยังไม่ได้รับความรอด การเป็น “ผู้ฟังพระวณะ และไม่ใช่คนที่กระทำตาม” อาจส่งผลที่ตามมาอันน่าเศร้าได้ เพราะพระวณะสอนอย่างชัดเจนว่าคนที่รู้ว่าสิ่งใดถูกแต่ไม่ทำสิ่งที่ถูก “จะถูกเขียนด้วยรอยเขียนมากมาย” (ลูกา 12:42-48) พระเยซูตรัสในอีกแห่งว่า: “ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเรา และไม่กระทำตามถ้อยคำเหล่านี้ จะถูกเปรียบเหมือนผู้ที่โง่เขลาคนหนึ่ง ซึ่งได้สร้างบ้านของตนไว้บนทราย และฝนก็

ตก และน้ำท่วมทั้งหลายก็ไหลมา และลมทั้งปวงก็พัดมา และปะทะบ้านหลังนั้น และบ้านนั้นก็พังทลายลง และการพังทลายลงของมันก็ใหญ่โต” (มธ. 7:26,27)

ข้อ 25: “แต่ผู้ใดก็ตามที่พินิจดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น โดยที่ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังที่หลงลืม แต่เป็นผู้กระทำตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้รับพรในการกระทำของตน”

ยากอบเรียกพระวจนะว่าเป็นเหมือน “กระจกเงา” ในข้อ 23 แต่ในที่นี้มันถูกเรียกว่า “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันบริสุทธิ์” มันไม่ใช่บทบัญญัติหนึ่งจากภายนอกที่ห้ามสิ่งที่มนุษย์ชอบและเรียกร้องสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย ในพระคริสต์เขามีธรรมชาติใหม่และรู้จักความรักของพระเจ้าที่อยู่ภายในและพบความเพลิดเพลินในพระวจนะของพระองค์ ผู้เชื่อที่ชำระตนให้บริสุทธิ์อย่างแท้จริงก็ปีติยินดีในการเชื่อฟังพระเจ้า และนี่เป็นสิ่งที่พระวจนะชี้ให้เห็น-สิ่งที่ต้องกระทำและวิธีที่จะทำมัน นอกจากนี้ พระวจนะอันบริสุทธิ์นี้ก็ให้กำลังใจและเสริมกำลังใจคน ๆ นั้น และเขาชื่นชมยินดีในพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นยากอบจึงกล่าวได้ว่ามันเป็น “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์”

“ผู้ใดก็ตามที่พินิจดูใน” พระวจนะของพระเจ้า “และดำรงอยู่ในนั้น...” ก็บอกเราว่าคน ๆ นั้นที่ละเลยที่จะเชื่อฟังพระวจนะก็ไม่อ่านมันอย่างต่อเนื่องนานนัก ถ้าเขา “ไม่ได้เป็นผู้ฟังที่หลงลืม แต่เป็นผู้กระทำตามกิจการนั้น” เขาก็จะปฏิบัติตามคำสั่งของพระวจนะ เขามองเห็นความจำเป็นในการติดตามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างใกล้ชิดมากขึ้น เขามองเห็นความจำเป็นในการชำระให้สะอาด เขามองเห็นความจำเป็นของข้อปฏิบัติในการดำเนินชีวิตประจำวัน และไม่ว่าความต้องการนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม เมื่อเขามองดูในพระวจนะ เขาก็พบว่าความต้องการนั้นได้รับการตอบสนอง

นอกจากนี้ “คนนั้นจะได้รับพรในการกระทำของตน” พระคำข้ออื่น ๆ ก็สัญญาพระพรขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อคนทั้งหลายที่อ่านและเชื่อฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีตัวอย่างดังต่อไปนี้:

“พระพรมีแก่” คนที่ “ความชื่นชมยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และเขาตรัสในพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” (เพลงสดุดี 1:1,2)

“คนที่อ่านและคนทั้งหลายที่ฟังบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์นี้ และรักษาสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้จะได้รับพร เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (วิว. 1:3)

“ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่รักษาบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือนี้จะได้รับพร” (วิว. 22:7)

ผมขอหนุนใจคุณให้พินิจดูในกระจกอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าบ่อย ๆ-ไม่ใช่แค่แบบผ่าน ๆ แต่เข้าไปใกล้ ๆ และเพ่งดูในกระจกเงานั้น จงเฝ้าคอยอยู่ที่กระจกเงาแห่งพระวจนะ และคุณจะไม่ละอายเลยที่จะให้ชาวโลกมองดูชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ และที่ยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด คุณจะไม่ละอายเลยที่จะเผชิญหน้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

พระคำสองข้อสุดท้ายในบทนี้เกี่ยวข้องกับ การทดสอบศาสนา ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวอย่างชัดเจนสิ่งที่พวกมันหมายความว่าและหมายความว่าตามสิ่งที่พวกมันกล่าว และสมาชิกคริสตจักรบางคนก็ไม่ชอบที่จะอ่านพวก

มัน ผมหวังว่าคุณจะเอาศาสนาของคุณวางบนตาซึ่งแห่งข้อ 26 และ 27 และดูว่ามันหนักเท่า “การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์” (pure religion) หรือไม่

ข้อ 26: “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และไม่ได้เห็นยั้งลิ้นของตนไว้ แต่หลอกลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์”

คำที่เป็นกุญแจในพระคำข้อนี้คือ “การเคร่งครัดในความเชื่อ” (religion) และคำนี้หมายถึง “การใช้ต่าง ๆ ทางศาสนาที่ปรากฏภายนอกซึ่งพิสูจน์ถึงการถือครองความเชื่อภายใน” ขอให้ผมเตือนความจำคุณว่าความเชื่อแบบคริสเตียนและศาสนา ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) มันน่าเศร้าแต่เป็นความจริงที่ผู้คนมากมายได้ยื่นพระวจนะและปฏิบัติตามรูปแบบต่าง ๆ ภายนอกของพิธีการ แต่ไม่ได้ถือครองพระคริสต์ในใจโดยความเชื่อ ดังนั้น “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใด...ดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ” ในการรับใช้ภายนอกต่าง ๆ เขาก็ควรตรวจสอบตัวเอง ถ้าเขา “ไม่ได้เห็นยั้งลิ้นของตนไว้” เขาก็ไม่ได้มีความเชื่อที่อยู่ภายใน เราทุกคนต้องมีปณิธานแน่วแน่ ในถ้อยคำของเพลงสดุดี 39:1 “...ข้าพเจ้าจะระมัดระวังทางทั้งหลายของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะควบคุมปากของข้าพเจ้าโดยใส่บังเหียน...”

ตรงนี้ในข้อ 26 ยากอบให้คำเตือนที่สองของตนให้ระวังการหลอกตัวเอง ก่อนหน้านั้นเขาหนุนใจพี่น้องเหล่านั้นให้เป็น “คนที่กระทำตามพระวจนะนั้น และไม่ใช่ผู้ฟังเท่านั้น โดยล่อลวงตนเอง” (ข้อ 22) บัดนี้เขากล่าวว่าคนที่ไม่ควบคุมลิ้นของตัวเองก็ “หลอกลวงใจของตนเอง” นั่นชัดเจนไหมครับ? ท่านผู้อ่านที่รักของผม ถ้าคุณเป็นคนชอบโปนทะนาศ เป็นคนหวานความแตกร้างท่ามกลางพี่น้อง เป็นสมาชิกคริสตจักรที่พูดพล่อย ๆ จงระวังให้ดี! พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์”! จงระวังลิ้นนั้นให้ดี! (ยากอบมีอะไรมากกว่านี้ที่จะกล่าวเกี่ยวกับลิ้นในบทที่ 3)

ข้อ 27: “การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์และไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนบรรดาเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายในความทุกข์ร้อนของพวกเขา และการรักษาตัวมิให้ได้รับราศีจากโลก”

พระคำข้อนี้นำเสนอการกระทำต่าง ๆ ที่เหมาะสมของคนที่รอดแล้ว โดยเปรียบเทียบ “การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์” ในแบบที่แตกต่างอย่างชัดเจนกับการเคร่งครัดในความเชื่ออัน “ไร้ประโยชน์” ของข้อพระคำก่อนหน้า แน่แน่นอนว่าคน ๆ หนึ่งย่อมไม่กลายเป็นคริสเตียนโดยการทำการงานที่ดี ตามที่ทิตัส 3:5 ชี้ให้เห็น: “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด...” และในเอเฟซัส 2:8,9 เราอ่านว่า: “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีชีวิตโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า มิใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” แต่เปาโลไม่ได้หยุดที่พระคำข้อนี้ เขาประกาศในข้อ 10 ว่าเราที่ได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า “เป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” ในทิตัส 3:8 เขากล่าวว่า: “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ และสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านยืนยันตลอดเวลาว่า

คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการงานที่ดีทั้งหลายไว้”

ดังนั้น “การเยียมเยียนบรรดาเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายในความทุกข์ร้อนของพวกเขา” จึงเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของ “การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์” พระเจ้าทรงเรียกร้องให้ความเป็นจริงที่อยู่ภายในถูกแสดงออกให้ผู้อื่นเห็นโดยการกระทำที่ปรากฏภายนอก ตามที่ยากอบชี้ให้เห็นอย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้นในบทที่ 2 ที่เขากล่าวในข้อ 18: “...ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า”

ยากอบปิดท้ายบทที่ 1 ด้วยส่วนที่จำเป็นมาก ๆ ส่วนที่สองของ “การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์”- “การรักษาตัวมิให้ได้รับบราจจากโลก” เปาโลกล่าวว่า: “อย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้...” (รม. 12:2) และยอห์นเขียนถ้อยคำต่อไปนี้: “อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเยอหยิ่งแห่งชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับราคะตัณหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้ก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:15-17)

คุณรักสิ่งต่าง ๆ ของโลกมากกว่าคริสตจักรในคืนวันพุธและคืนวันอาทิตย์ไหม? แล้วคืนที่มีการประชุมฟื้นฟูล่ะ? ถ้าคุณรัก ตามข้อพระคำเหล่านี้ที่เพิ่งถูกยกมา ความรักของพระเจ้ก็ไม่ได้อยู่ในตัวคุณเลย! ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณให้มองลึกเข้าไปในกระจกเงาแห่งพระวาระของพระองค์และทำการปรับเปลี่ยนที่จำเป็นในรูปลักษณ์ฝ่ายวิญญาณของคุณ มันเป็นความรับผิดชอบของผู้เชื่อที่จะ “รักษาตัวมิให้ได้รับบราจจากโลก” เปาโลบอกที่โมธีว่า “...จงรักษาตัวท่านเองไว้ให้บริสุทธิ์” (1 ทธ. 5:22)

ผมคิดว่าถ้อยคำของทิตัส 2:11-14 เหมาะที่จะปิดท้ายบทนี้:

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย”

บทที่ 2

- 2:1 พี่น้องของข้าพเจ้า อย่ามีความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี ด้วยการเลือกหน้าคน
- 2:2 เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งเข้ามาในที่ประชุมของพวกท่านโดยสวมแหวนทองคำ ในเครื่องแต่งกายอย่างดี และมีคนยากจนคนหนึ่งเข้ามาด้วย ในเสื้อผ้าขอมช่อ
- 2:3 และพวกท่านเอาอกเอาใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชิญท่านนั่งที่นั่งในสถานที่อันดีเถิด” และพูดกับคนยากจนนั้นว่า “แกจงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งที่นี้ได้ที่รองเท้าของข้าเถิด”
- 2:4 พวกท่านมิได้ลำเอียงในตัวเอง และกลายเป็นพวกผู้วินิจฉัยแห่งบรรดาความคิดที่ชั่วร้ายหรือ
- 2:5 จงตั้งใจฟังเถิด พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนแห่งโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาททั้งหลายแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์มิใช่หรือ
- 2:6 แต่พวกท่านได้เหยียดหยามคนยากจน คนมั่งมีกดขี่พวกท่าน และลากพวกท่านไปต่อหน้าบรรดาบัลลังก์พิพากษามิใช่หรือ
- 2:7 เขาเหล่านั้นหมิ่นประมาทพระนามอันน่าเคารพ ซึ่งโดยพระนามนั้นพวกท่านถูกเรียกมิใช่หรือ
- 2:8 ถ้าพวกท่านกระทำพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ให้สำเร็จตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ แล้ว ท่านทั้งหลายก็กระทำดีอยู่
- 2:9 แต่ถ้าพวกท่านเลือกหน้าคน พวกท่านก็กระทำบาป และถูกตัดสินโดยพระราชบัญญัติว่าเป็นผู้ละเมิดแล้ว
- 2:10 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่จะรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด และยังคงอยู่ในข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้มีความผิดในพระราชบัญญัติทั้งหมด
- 2:11 ด้วยว่าพระองค์ผู้ที่ได้ตรัสว่า ‘อย่าเล่นซู้’ ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า ‘อย่าฆ่าคน’ บัดนี้ถ้าท่านไม่ได้เล่นซู้แต่ถ้าท่านฆ่าคน ท่านก็กลายเป็นผู้ละเมิดคนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติ
- 2:12 ดังนั้นพวกท่านจงพูดและจงกระทำเช่นนี้ เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่จะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ
- 2:13 เพราะว่าผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตา ผู้นั้นจะถูกการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา และความเมตตา มีความปีติยินดีต่อการพิพากษา
- 2:14 มันเป็นเรื่องอะไรเล่า พี่น้องของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าคนใดกล่าวว่าตนมีความเชื่อ และไม่มีการกระทำ ความเชื่อจะช่วยคนนั้นให้รอดได้หรือ
- 2:15 ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดเปลือยเปล่า และขาดแคลนอาหารประจำวัน
- 2:16 และคนหนึ่งคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “จงออกเดินทางไปโดยสันติสุขเถิด พวกท่านจงอบอุ่นและอิ่มเถิด” อย่างไรก็ตามพวกท่านไม่ได้ให้สิ่งเหล่านั้นซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่พวกเขา สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า
- 2:17 เช่นนั้นแหละ ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว โดยอยู่เพียงลำพัง
- 2:18 ใช่แล้ว คนหนึ่งอาจกล่าวว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ” จงแสดงความเชื่อของท่านที่

ปราศจากบรรดาการกระทำของท่านให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า

2:19 ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ท่านก็กระทำดีอยู่แล้ว พวกผีปศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั้น

2:20 แต่ท่านอยากทราบไหม โอ คนไร้ค่า ว่าความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้ว

2:21 อับราฮัมบิดาของพวกเราได้รับความชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ เมื่อท่านได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชาไม่ใช่หรือ

2:22 ท่านเห็นไหมว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับบรรดาการกระทำของท่าน และโดยการกระทำเหล่านั้นความเชื่อก็ถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว

2:23 และพระคัมภีร์ก็ถูกทำให้สำเร็จซึ่งกล่าวว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ และท่านถูกเรียกว่า ‘สหายของพระเจ้า’

2:24 พวกท่านจึงเห็นแล้วว่า โดยบรรดาการกระทำ มนุษย์จึงเป็นผู้ชอบธรรม และไม่ใช่โดยความเชื่อเท่านั้น

2:25 เช่นกันราหับหญิงโสเภณีก็ชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้สื่อสารเหล่านั้น และได้ส่งพวกเขาออกไปเสียอีกทางหนึ่ง

2:26 เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน

ยากอบเป็นจดหมายฝากแห่งการดำเนินชีวิตอันชอบธรรม เน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าความเชื่อในพระคริสต์ก่อเกิดการกระทำทั้งหลาย เราต้องเข้าใจและจดจำไว้ว่าการเน้นย้ำที่อัครทูตท่านนี้ใช้กับการกระทำต่าง ๆ ไม่ได้แยกจากความเชื่อ แม้ว่ายากอบมักถูกคิดว่าเป็นหนังสือแห่งการประพุดิ เราก็พบในบทแรกเลยว่ายากอบพูดถึงความเชื่อ (ข้อ 3 ถึง 6) เราจึงต้องสรุปว่ายากอบกำลังสอนว่าความรอดของเราไม่ได้พึ่งการประพุดิ แต่ว่า “การประพุดิ” เป็นหลักฐานและผลของความเชื่อ

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าคริสเตียนถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ-ความเชื่อที่มีชีวิตซึ่งกระทำกิจ ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าย่อมมีชีวิตนิรันดร์โดยความเชื่อในพระคริสต์ (ยอห์น 3:16) แต่ยากอบเน้นว่าเราจะต้องไม่ละเลยชีวิตที่ปรากฏภายนอก บทที่ 2 สานต่อแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียนซึ่งถูกเริ่มไว้ในบทที่ 1 และตัวอย่างแรกที่ถูกระบุเจาะจงคือ ตัวอย่างของ “การเลือกหน้าคน”:

ข้อ 1: “พี่น้องของข้าพเจ้า อย่ามีความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี ด้วยการเลือกหน้าคน”

ยากอบกำลังเขียนไปถึง “พี่น้อง” ในคริสตจักร จำไว้ว่า: “พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ในทุกประชาชาติ ผู้ใดที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรม ก็ได้รับการยอมรับกับพระองค์” (กิจการ 10:34,35) เราทุกคนเป็น “อวัยวะของ...กายเดียวกัน” (1 คร. 12:12-20) และพระเจ้าทรงรักลูก ๆ ทุกคนของพระองค์ด้วยความรักแบบเดียวกัน ดังนั้นการปล่อยให้มี “การเลือกหน้าคน” ในรูปแบบใดหรือในระดับใด ๆ จึงเป็นเรื่องต้องห้าม เนื่องจากมันเป็นการดูหมิ่นต่อ “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ผู้ทรงถูกเน้นย้ำในที่นี้ว่าเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี” ผู้ทรงไม่เคยเลือกหน้าคนเลย แม้แต่พวก

ฟาริสีและพวกเฮโรดก็ต้องจำใจยอมรับเรื่องนี้ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกเราทราบอยู่ว่าท่านเป็นคน
สัตย์จริง และสั่งสอนทางของพระเจ้าในความจริง และท่านไม่ได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านไม่ได้เห็นแก่หน้าคน”
(มธ. 22:16)

ตรงกันข้าม พระเยซูตรัสว่า: “เมื่อท่านทำการเลื่องกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชียวเฉพาะเหล่า
มิตรสหายของท่าน หรือพี่น้องของท่าน หรือญาติของท่าน หรือบรรดาเพื่อนบ้านของท่านที่มั่งมี เกรงว่าพวก
เขาจะเชียวท่านอีกด้วย และท่านจะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อท่านทำการเลื่อง จงเชียวคนยากจน คนพิการ คน
ง่อย คนตาบอด และท่านจะได้รับพร เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถตอบแทนท่านได้...” (ลูกา 14:12-14) และ
ในอีกวาระหนึ่งพระองค์ตรัสว่า: “...ซึ่งเป็นที่น่าถือมากในท่ามกลางมนุษย์ ก็เป็นที่สะอิดสะเอียนในสาย
พระเนตรของพระเจ้า” (ลูกา 16:15)

นี่คือพระเยชูองค์เดียวกับที่เปาโลยกชูให้เหล่าผู้เชื่อชาวฟิลิปปีเห็นว่าทรงเป็นแบบอย่างสูงสุดของการ
ถ่อมตน:

“อย่าทำอะไรโดยทางทุ้มเถียงกันหรืออวดดี แต่ด้วยความคิดที่ถ่อมลงจงให้แต่ละคนถือว่าคนอื่นดีกว่า
ตัว...จงให้ความคิดนี้มีอยู่ในพวกท่าน เหมือนอย่างที่ได้มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เช่นกัน พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพ
ของพระเจ้า มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เอง
ให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และ
เมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความ
มรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น” (ฟป. 2:3-8)

2 โครินธ์ 8:9 ประกาศว่า: “เพราะพวกท่านรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เราว่า ถึงแม้ว่าพระองค์เคยเป็นผู้มั่งมี แต่เพราะเห็นแก่พวกท่านพระองค์ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน เพื่อพวก
ท่านโดยความยากจนของพระองค์ จะได้เป็นคนมั่งมี”

ไม่เลยครับ “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี” ผู้ทรงเต็มพระทัยถ่อมพระองค์ลงไม่เคยเลือกหน้าคนเลย
และเราที่เชื่อในพระองค์ก็ไม่ควรทำแบบนั้นเช่นกัน นี่เป็นสิ่งที่ยากอบกำลังชี้ให้เห็นในส่วนแรกของบทที่ 2

ข้อ 2-4: “เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งเข้ามาในที่ประชุมของพวกท่านโดยสวมแหวนทองคำ ในเครื่องแต่ง
กายอย่างดี และมีคนยากจนคนหนึ่งเข้ามาด้วย ในเสื้อผ้าซอมซ่อ และพวกท่านเอาอกเอาใจคนที่สวมใส่เครื่อง
แต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชียวท่านนั่งที่นี้ในสถานที่อันดีเถิด” และพูดกับคนยากจนนั้นว่า “แกจง
ยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งที่นี้ใต้ที่รองเท้าของข้าเถิด” พวกท่านมิได้ลำเอียงในตัวท่านเอง และกลายเป็นพวกผู้
วินิจฉัยแห่งบรรดาความคิดที่ชั่วร้ายหรือ”

ในข้อพระคำเหล่านี้ ยากอบชี้ให้เห็นการปฏิบัติหนึ่งโดยเฉพาะในท่ามกลางพวกพี่น้อง และอาจ
เป็นการปฏิบัติที่เขาเห็นมากับตาด้วย นั่นคือ การแสดงความเคารพต่อคนรวยมากกว่าต่อคนจน จงสังเกต: คน
ๆ หนึ่งเข้ามาสวมแหวนทองและเสื้อผ้าแพง ๆ ซึ่งบ่งบอกถึงความมั่งคั่งอย่างชัดเจนของเขา เขาได้รับการ
ทักทายที่ประดุจด้วยความเคารพและถูกพาไปนั่งในที่ดี ๆ ทันที ไม่มีการสนใจเลยว่าเขาคลุมกายในความชอบ
ธรรมของพระเจ้าหรือไม่ หรือแค่คลุมกายในความชอบธรรมของเขาเอง ซึ่งพระเจ้าทรงประกาศว่าเป็นเพียง

“ผ้าขี้ริ้วที่สกปรก” (อิสยาห์ 64:6)

ผมไม่คิดว่ายากอบกำลังประณามคน ๆ นั้นเพราะเขามั่งมีหรือเพราะเขาได้รับความเคารพ เปโตรกล่าว ว่า “จงให้เกียรติมนุษย์ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงให้เกียรติกษัตริย์” (1 เปโตร 2:17) และเปาโลกล่าวว่า: “เหตุฉะนั้นจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาสสมควรได้รับ ส่วยอากรจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับส่วย อากร ภาษีจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับภาษี ความยำเกรงจงให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับความยำเกรง เกียรติยศจงให้แก่ ผู้ที่สมควรได้รับเกียรติยศ” (รม. 13:7)

บาบมีอยู่ในทัศนคติของพวกพี่น้องที่มีต่อคนทั้งสองประเภท ผมคิดว่าถ้อยคำต่อไปนี้จากยูดาส 16 อจาบบรรยายถึงทัศนคติของพวกเขามีต่อคนมั่งมีได้อย่างดี: “...ปากของพวกเขากล่าวถ้อยคำโอ้อวดใหญ่โต ต่าง ๆ โดยยกยอคนอื่นเพื่อหวังผลประโยชน์” ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวแก่เขาว่า: “เชิญท่านนั่งที่นี้ในสถานที่อัน ดีเถิด”

พวกเขากล่าวแก่คนยากจนที่สวม “เสื้อผ้าขอมซ่อ” ว่า: “แกจงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งที่นี้ใต้ที่ รองเท้าของข้าเถิด” เหมือนในกรณีของคนรายนั้น คนจนนั้นก็ถูกตัดสินโดยรูปลักษณ์ภายนอกของเขาเช่นกัน ไม่มีการคิดถึงเลยว่าเขาห่มกายในความชอบธรรมของพระเจ้าหรือไม่ เนื่องจากรูปลักษณ์ภายนอกของเขาบ่ง บอกชัดเจนว่าเขาเป็นคนจน เขาจึงถูกสั่งให้ “ไปยืนที่นั่น” หรือไม่ก็นั่งในที่อันต่ำต้อย การมีอคติเช่นนั้นไม่ควร เกิดขึ้นในที่ประชุมของผู้คนของพระเจ้าเลย

การให้เกียรติคนรวยเพราะความร่ำรวยของเขาอาจเป็นการยกชูความชั่วได้อย่างง่ายดาย เพราะคน ๆ นั้นอาจยังไม่รอดก็ได้ ในทางกลับกัน โดยการรังเกียจคนจน ความชอบธรรมก็อาจถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้า บาป อยู่ตรงนี้เอง การเลือกหน้าคนถูกห้ามไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม: “พวกเจ้าต้องไม่ทำความอธรรมในการ พิพากษา เจ้าต้องไม่ลำเอียงเข้าข้างคนยากจน หรือเห็นแก่หน้าคนใหญ่คนโต แต่ในความชอบธรรมเจ้าจง พิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้า” (ลนต. 19:15)

มาตรฐานต่าง ๆ ของโลกในเรื่องการให้คุณค่าแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากมาตรฐานขององค์พระผู้เป็น เจ้า “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเห็นไม่เหมือนกับที่มนุษย์เห็น ด้วยว่ามนุษย์มองดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮ วาห์ทรงมองดูที่ใจ” (1 ซมอ. 16:7) พระเยซูตรัสว่า: “อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามการ พิพากษาอันชอบธรรมเถิด” (ยอห์น 7:24)

พระเจ้า “ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด” (กิจการ 10:34) และยากอบกำลังประณามบาปนี้ในชีวิตของผู้คน ของพระเจ้า ในข้อ 4 เขาถามว่า: “พวกท่านมิได้ลำเอียงในตัวเอง...หรือ” เราจะต้องไม่รังเกียจคนจนผู้ซึ่ง มั่งมีในพระคุณ คน ๆ หนึ่งอาจสวมเสื้อผ้าขอมซ่อ-อาจสวมเศษผ้าสะอาด ๆ เป็นเสื้อผ้าด้วยซ้ำ แต่ในสาย พระเนตรของพระเจ้าเขาอาจสวม “เสื้อผ้าแห่งความรอด” ที่ขาวดุจหิมะอยู่ก็ได้ ในอิสยาห์ 61:10 เราอ่าน ถ้อยคำเหล่านี้: “ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดิ์อย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะเริงโลดในพระเจ้าของ ข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วย เสื้อคลุมยาวแห่งความชอบธรรม...”

น่าเศร้าที่ต้องกล่าวว่า สมาชิกคริสตจักรจำนวนมากไม่สามารถมองเห็นไกลเกินกว่าสิ่งต่าง ๆ ของชีวิต

ที่เป็นวัตถุดิบต้องได้ บ่อยครั้งผมได้ยินคำพูดต่อไปนี้จากเหล่าผู้นำคริสตจักร โดยบางคนก็มีเจตนาดี: “เราไม่อาจสูญเสียครอบครัวนั้นไปได้หรอก เราต้องปฏิบัติดี ๆ กับพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นเคียงข้างคริสตจักรพร้อมกับเซ็คกัอนโตนะ”!

ขอพระเจ้าทรงเวทนาการยกเหตุผลเช่นนั้น นักรบในการอธิษฐานที่วิงวอนต่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่องเพื่อคริสตจักรและศิษยาภิบาลก็มีค่าต่อคริสตจักรใด ๆ มากกว่าเศรษฐีเงินล้านที่ถวายทรัพย์ก้อนโตและเข้าร่วมประชุมเป็นประจำ แต่เขาก็ไปไกลได้เพียงเท่านั้น แน่หนอนว่าเงินเป็นสิ่งจำเป็น-แต่ไม่จำเป็นมากจนเราควรให้ความเคารพเกินพอดีแก่คนรวยเพื่อที่จะทำให้พวกเขาได้อยู่ในที่ประชุมของเรา พระเจ้าทรงอยากให้ประชากรของพระองค์ปฏิบัติต่อคนรวยและคนจนด้วยความเคารพและการเอาใจใส่แบบเดียวกัน

ข้อ 5: “จงตั้งใจฟังเถิด พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนแห่งโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาททั้งหลายแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์มิใช่หรือ”

ยากอบเชิญชวน “พี่น้องที่รัก” ของเขาให้ “ตั้งใจฟัง” หรือใส่ใจเป็นพิเศษ ต่อสิ่งที่เขากำลังจะกล่าว ก่อนอื่นพวกเขาต้องตั้งใจฟังข้อเท็จจริงที่ชัดเจนนั้น ซึ่งถูกเผยให้ประจักษ์ในคริสตจักรแล้ว ว่าพระเจ้า “ได้ทรงเลือกคนยากจนแห่งโลกนี้...” ตอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังทรงอยู่บนโลก มันก็ไม่ใช่พวกคนรวยที่ติดตามพระองค์แต่เป็นพวกคนจน- “ประชาชนทั่วไป” (มาระโก 12:37) พวกฟาริสีและพวกนายธรรมศาลาไม่ยอมเชื่อบนพระองค์ แต่กลับหาช่องที่จะฆ่าพระองค์แทน ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เคยผลักใส่ผู้ใดออกไปเลยเพียงเพราะว่าเขาเป็นคนรวย งานรับใช้ของพระองค์ก็มีศูนย์กลางอยู่ที่ชนชั้นที่ยากจนกว่า

ในเมืองนาซาเร็ธ “พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน และหนังสือของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้ถูกส่งให้แก่พระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก พระองค์ก็พบสถานที่ที่เขียนไว้ว่า ‘พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน...’ (ลูกา 4:16-18) และต่อมาพระองค์ประทานข่าวสารนี้แก่เหล่าศิษย์ของยอห์นผู้ให้บัพติศมา: “จงไปตามทางของพวกท่าน และบอกยอห์นถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกท่านได้เห็นและได้ยินว่า คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนถูกชำระให้หายสะอาด คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายแล้วถูกทำให้เป็นขึ้นมา ข่าวประเสริฐก็ถูกประกาศแก่คนยากจน” (ลูกา 7:22) แม้ว่าพระคุณของพระองค์ “มีมากเหลือล้น” (1 ทธ. 1:14) และ “ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว” (ทิตัส 2:11) ดูเหมือนว่าคนรวยก็เข้าถึงได้ยากกว่า พระเยซูตรัสไว้คราวหนึ่งว่า: “คนทั้งหลายที่มั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนอ เพราะว่าตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า” (อ่านลูกา 18:18-25)

อย่างไรก็ตาม เราควรเข้าใจให้ถ่องแท้ว่าพระเจ้าไม่ได้เลือกคนจนเพราะเขาเป็นคนจน คนจนไม่ได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษเพราะสถานะทางการเงินของเขา อย่างไรก็ตาม ในตัวเขาพระเจ้าทรงพบจิตวิญญาณที่ปกติแล้วก็ตอบรับมากกว่าต่อข่าวประเสริฐและชีวิตที่ใช้การได้เพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์:

“ด้วยว่าพวกท่านได้เห็นการทรงเรียกของพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ว่ามีคนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของ

โลกเพื่อให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ไข แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อดต่อพระพักตร์พระองค์ได้” (1 คร. 1:26-29)

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องมองหาคนที่สามารถบรรลุความสำเร็จได้โดยธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลหมายถึง โดยใช้คำว่า “ตามเนื้อหนัง” ในข้อพระคำที่เพิ่งถูกยกมานั้น ไม่เลย พระเจ้าทรงเลือก “สิ่งทั้งหลายที่โง่เขลา” (เมื่อโลกมองดูเหล่าคนโง่เขลา) สิ่งทั้งหลายที่ “อ่อนแอ...ต่ำต้อย...ถูกเหยียดหยาม”-ซึ่งปรากฏสง่าราศีไปจากคน ๆ นั้น โปรดสังเกตว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า “ไม่มีคนที่มีความปัญญา...มีอำนาจ...มีตระกูลสูงเลยที่ถูกเรียก” แต่กล่าวว่า “น้อยคน”

แนวโน้มตามธรรมชาติของมนุษย์คือ การเอาสง่าราศีไว้กับตัวเอง แต่ผู้เชื่อที่ยากจนซึ่ง “มั่งมีในความเชื่อ” ก็ยอมรับด้วยความชื่นบานข่าวประเสริฐซึ่งยกชูเขาในฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทรงทำให้คนจน “ที่มั่งมี” เหล่านี้เป็น “ทายาททั้งหลายแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์” พระสัญญาของพระเจ้าหนุนใจและเสริมกำลังพวกเขาในแต่ละวัน และพวกเขาก็พอใจ โลกนี้ไม่อาจเข้าใจได้ แต่เราที่รับความรอดแล้วก็รู้ว่ายากอบกำลังพูดถึงอะไรอยู่

ข้อ 6 และ 7: “แต่พวกท่านได้เหยียดหยามคนยากจน คนมั่งมีก็ดขี่พวกท่าน และลากพวกท่านไปต่อหน้าบรรดาบัลลังก์พิพากษามิใช่หรือ เขาเหล่านั้นหมิ่นประมาทพระนามอันน่าเคารพ ซึ่งโดยพระนามนั้นพวกท่านถูกเรียกมิใช่หรือ”

ยากอบชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้ว (ข้อ 5) ว่าพระเจ้าได้ทรง “เลือกคนยากจน” ในข้อ 6 เขาชี้นิ้วกล่าวโทษไปที่ “พี่น้อง” เหล่าเหล่านั้นและกล่าวว่า “แต่พวกท่านได้เหยียดหยามคนยากจน” การกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาที่มีต่อคนจนขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับทัศนคติของพระเจ้า ตามที่ถูกลำเสนอในพระวจนะของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงเปี่ยมพระเมตตาและกรุณาต่อคนทั้งปวง

ความมั่งมีมักก่อให้เกิดการเหยียดหยามแบบหยิ่งยะโส และยากอบเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นตรง ๆ ว่า “คนมั่งมีก็ดขี่” พวกเขาและพาพวกเขาไป “ต่อหน้าบรรดาบัลลังก์พิพากษา” จากนั้นเขาถามว่า “เขาเหล่านั้นหมิ่นประมาทพระนามอันน่าเคารพ ซึ่งโดยพระนามนั้นพวกท่านถูกเรียกมิใช่หรือ” เนื่องจากพวกยิวที่มั่งมีและไม่เชื่อหมิ่นประมาทพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า แล้วทำไมผู้เชื่อเหล่านั้นถึงควรแสดงการปฏิบัติที่เอาอกเอาใจขนาดนั้นเมื่อคนเหล่านั้นเข้ามาในที่ประชุม? ในการเตือนความจำพวกเขาว่าซาตานใช้ความมั่งมีเป็นช่องทางในการรักษาจิตวิญญาณแบบโลกไว้ต่อสู้กับพระคริสต์และเหล่าผู้ติดตามที่ยากจนของพระองค์ ยากอบประณามผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่ไ้เกียรติ “ทรัพย์สมบัติธรรม” (ลูกา 16:11) และคนเหล่านั้นที่ไม่มีอย่างอื่นแล้วให้อ้อวด

ความเชื่อในพระคริสต์คือสิ่งที่สำคัญ-หรือควรสำคัญ-ในที่ประชุมท้องถิ่น เหล่าวิสุทธิชนที่อ่อนแอ ซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่เป็นคนจน ดูเหมือนจะลืมนี่ไปแล้ว แม้แต่ในที่ประชุมต่าง ๆ ของพวกเขา พวกเขาก็กำหัวให้คนรวย ช่างไม่เข้ากันเสียเลยที่ลูกของพระเจ้า ซึ่งมั่งมีในความเชื่อ ให้คุณค่าแก่เงินทองเล็กน้อยมากกว่า

แก่ความหวังต่าง ๆ แห่งสง่าราศีของพวกเขาเอง

ข้อ 8: “ถ้าพวกท่านกระทำพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ให้สำเร็จตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ แล้ว ท่านทั้งหลายก็กระทำได้อยู่”

ยากอบกล่าวสารของตนต่อไปเกี่ยวกับการเลือกหน้าคนโดยเตือนความจำคริสเตียนเหล่านั้นถึง “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” แห่งความรัก พระราชบัญญัติแห่งความรักนี้ควรควบคุมการปฏิบัติของคริสเตียนต่อคนทั้งปวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคริสตจักร เมื่อพิจารณา “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” นี้ (นั่นคือ การรักซึ่งกันและกัน) การเลือกหน้าคนทุกอย่างก็ถูกประหารชีวิต คนรวยไม่ควรปรารถนาหรือคาดหวังให้พระราชบัญญัตินี้ถูกเอาออกไปเสียเพื่อเห็นแก่ตน และคนจนที่ “มั่งมีในความเชื่อ” ก็ไม่ควรเพิกเฉยพระราชบัญญัตินี้เช่นกัน

ยากอบเรียกมันว่า “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์...ตามพระคัมภีร์” และจากนั้นเขาก็ยกข้อพระคัมภีร์ (ส่วนหนึ่งของเลวีนิติ 19:18): “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” การเลือกหน้าคนเป็นการฝ่าฝืนพระคำข้อนี้และข้ออื่น ๆ ไม่มีมูลเหตุตามพระคัมภีร์เลยที่ว่าทำไมผู้เชื่อคนใดถึงควรเชิดชูคนที่รักโลกและยกยอคนรวย ในการทำเช่นนั้นเขาก็ไม่ถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีผู้ทรงแสดงให้เราเห็นสิ่งที่ตรงข้ามเลย และยากอบกล่าวว่า “ถ้าพวกท่านกระทำพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ให้สำเร็จ...ท่านทั้งหลายก็กระทำได้อยู่”

ข้อ 9: “แต่ถ้าพวกท่านเลือกหน้าคน พวกท่านก็กระทำบาป และถูกตัดสินโดยพระราชบัญญัติว่าเป็นผู้ละเมิดแล้ว”

มันถูกนำเสนออย่างชัดเจนในจดหมายฝากฉบับนี้ว่าการเลือกหน้าคนเป็นบาป และคนเหล่านั้นที่ทำเช่นนั้นก็ถูกปรับโทษโดย “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” ในฐานะ “ผู้ละเมิด” ใน 1 ยอห์น 3:4 เราอ่านว่า: “ผู้ใดก็ตามที่กระทำบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะบาปเป็นการละเมิดพระราชบัญญัติ” “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” นี้ซึ่งยากอบยกคำพูดมาในข้อ 8 ถูกให้ความสำคัญอย่างสูงสุดในคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มีอยู่คราวหนึ่งเมื่อพระเยซูทรงถูกถามว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นข้อต้นแห่งพระบัญญัติทั้งปวง?” พระองค์ทรงให้คำตอบนี้:

“ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน” นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้น และข้อที่สองก็เหมือนกันคือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ ไม่มีพระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองข้อนี้” (มาระโก 12:28-31)

งานเขียนต่าง ๆ ของเปาโลก็ให้ความสำคัญอย่างมากเช่นกันต่อพระบัญญัติที่ขาดไม่ได้ข้อนี้ เขากล่าวว่า:

“อย่าเป็นหนี้สิ่งใด ๆ แก่มนุษย์คนใดเลย ยกเว้นที่จะรักซึ่งกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ด้วยว่าคำตรัสนี้ ‘เจ้าอย่าเล่นชู้ เจ้าอย่าฆ่าคน เจ้าอย่าลักทรัพย์ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ เจ้าอย่าโลภ’ และถ้ามีพระบัญญัติอื่นใด มันก็ถูกเข้าใจอย่างย่อ ๆ ในถ้อยคำนี้คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของ

เจ้าเหมือนตนเอง’ ความรักไม่ทำอันตรายแก่เพื่อนบ้านของตนเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว” (รม. 13:8-10)

“ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านถูกเรียกให้มาสู่เสรีภาพ เพียงแต่อย่าใช้เสรีภาพให้เป็นโอกาสสำหรับเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นก็ถูกทำให้สำเร็จจริงในคำ ๆ เดียว คือในคำบัญชานี้ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’” (กท. 5:13,14)

จงสังเกตถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งถูกบันทึกไว้โดยอัครทูตยอห์น:

“นี่เป็นข่าวสารที่พวกท่านได้ยินตั้งแต่เริ่มแรก ว่าพวกเราควรรักซึ่งกันและกัน...พวกเราทราบว่าคุณเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะว่าพวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ก็ยังดำรงอยู่ในความตาย ผู้ใดก็ตามที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นฆาตกร...ถ้าผู้ใดกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังคงเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดมุสา...” (1 ยอห์น 3:11-15; 4:20)

ส่วนแรกสุดของ “ผลของพระวิญญาณ” คือความรัก (กท. 5:22) เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว “ความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในใจของพวกเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว” (รม. 5:5) และในฐานะที่เป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเราก็ต้องรักเพื่อนมนุษย์ของเรา ในยอห์น 13:34,35 พระเยซูตรัสว่า: “เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่ท่านทั้งหลายคือ ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกันด้วยอย่างนั้น โดยสิ่งนี้มนุษย์ทุกคนจะทราบว่าท่านทั้งหลายเป็นพวกสาวกของเรา ถ้าท่านทั้งหลายมีความรักต่อกันและกัน”

ดังนั้นยากอบจึงประณามคนเหล่านั้นที่มีความผิดในเรื่องขาดความรัก ซึ่งถูกแสดงออกโดยการที่พวกเขา “เลือกหน้าคน” เขากล่าวว่า “พวกท่านก็กระทำบาป” หัวข้อทั้งหมดของพระคำข้อแรก ๆ นี้ในบทที่ 2 โจมตีคนเหล่านั้นที่บอຍອນคนรวยและรังเกียจคนจน ทั้ง ๆ ที่พวกเขาประกาศตัวว่ามีความเชื่อในพระคริสต์ ใจของพวกเขาก็ไม่ได้จดจ่ออยู่ที่การสะสม “ทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์” แต่จดจ่ออยู่ที่การสะสม “ทรัพย์สมบัติไว้บนแผ่นดินโลก” (มธ. 6:19,20) ยากอบกำลังกล่าวว่าเขาไม่จำเป็นต้องประณามพวกเขาเลย เพราะโดยการเลือกหน้าคนพวกเขาได้ทำบาปแล้วและถูกตัดสินว่ามีความผิดแล้วโดยพระราชบัญญัติแห่งความรัก

ข้อ 10-12: “เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่จะรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด และยังคงผิดอยู่ในข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้มีความผิดในพระราชบัญญัติทั้งหมด ด้วยว่าพระองค์ผู้ที่ได้ตรัสว่า ‘อย่าเล่นซู้’ ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า ‘อย่าฆ่าคน’ บัดนี้ถ้าท่านไม่ได้เล่นซู้แต่ถ้าท่านฆ่าคน ท่านก็กลายเป็นผู้ละเมิดคนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติ ดังนั้นพวกท่านจงพูดและจงกระทำเช่นนี้ เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่จะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายากอบตระหนักว่าเหล่าผู้อ่านของเขาคงจะประหลาดใจกับคำกล่าวของเขาที่ว่าพระราชบัญญัติฟ่องใจพวกเขาแล้วเรื่องการปฏิบัติที่ใจดำของพวกเขาก็เป็นการเลือกหน้าคน ดังนั้นในข้อพระคำเหล่านี้พระราชบัญญัติจึงถูกใช้เพื่อปรับโทษบาปนี้ บางคนในที่ประชุมนี้คงคิดว่าบาปเล็ก ๆ น้อย ๆ ของการเลือกหน้าคนไม่ได้มีความสำคัญมากขนาดนั้นจริง ๆ พวกเขาอาจแก้ตัวโดยกล่าวว่า “ฉันไม่ได้เล่นซู้นะ” หรือ “ฉันไม่ได้ฆ่าใครนะ” แต่ในข้อพระคำเหล่านี้ การอ้างความชอบธรรมของพวกเขาเองก็ถูกบดขยี้ เพราะยากอบเตือนในข้อ 10 ว่า: “ผู้ใดก็ตามที่จะรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด และยังคงผิดอยู่ในข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้มี

ความผิดในพระราชบัญญัติทั้งหมด” แม้ว่าพวกเขาได้เว้นเสียจากบาปบางอย่างและทำผิดแค่ข้อเดียว ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาได้กลายเป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติทั้งหมดแล้ว

ผมไม่คิดว่ายากอบกำลังกล่าวว่าถ้าผู้ใดทำผิดบัญญัติข้อหนึ่ง เขาก็ควรทำผิดหมดทุกข้อไปเลย! แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ถ้าผู้ใดทำผิดบัญญัติเพียงข้อเดียว เขาก็เป็นผู้ทำผิดพระราชบัญญัติ เป็นผู้ละเมิดแล้ว ข้อ 10 พูดกับคนบาปและวิสุทธิชนเหมือน ๆ กัน มันปรับโทษเป็นนิตย์คนเหล่านั้นที่กำลังฟัง “การประพฤติตามพระราชบัญญัติ” เพื่อที่จะช่วยพวกเขาให้รอด- “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งอยู่ฝ่ายการกระทำแห่งพระราชบัญญัติก็อยู่ใต้การสาปแช่ง เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ไม่ได้กระทำตามทุกข้อความซึ่งเขียนไว้ในหนังสือแห่งพระราชบัญญัติต่อไปก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:10)

พระคัมภีร์ไม่สอนเลยว่าการรักษาพระราชบัญญัติจะช่วยผู้ใดให้รอดได้ ตามที่กาลาเทีย 2:16 กล่าวว่า “ก็ยั้งรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์คือพวกเราเองก็ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแห่งพระคริสต์และไม่ใช่โดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีเนื้อหนังใด ๆ จะเป็นคนชอบธรรมได้เลย’”

มีผู้เดียวเท่านั้นที่เคยรักษาพระราชบัญญัติ และผู้นั้นคือพระเยซู พระองค์ตรัสว่า: “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสนาดายากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:17) “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) “เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา...” (รม. 8:3,4)

โดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้นเราจึงสามารถหนีพ้นบทลงโทษของพระราชบัญญัติได้ พระองค์ได้ทรงยกโทษ “การละเมิดทั้งสิ้นของพวกท่านแล้ว โดยทรงลบทิ้งลายมือแห่งกฎต่าง ๆ ที่เคยต่อต้านพวกเรา ซึ่งได้ขัดแย้งต่อพวกเรา และได้ทรงเอามันออกไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์” (คส. 2:13,14) พระองค์ “ผู้ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย...พระองค์เองได้ทรงรับแบกบรรดาบาปของพวกเราไว้ในพระกายของพระองค์เองที่ต้นไม้นั้น...” (1 เปโตร 2:21-24) พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งหลายที่มีความผิดจะได้รับ的帮助ให้พ้นจากบทลงโทษของพระราชบัญญัติ พระองค์ “ทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติแล้ว โดยทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อพวกเรา เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:13) “เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ” (รม. 3:28)

เห็นได้ชัดว่ายากอบหมายถึงพระราชบัญญัติของโมเสสในข้อ 10 และ 11 แต่บัดนี้ในข้อ 12 เขาพูดอีกครั้งถึง “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ” (ถูกกล่าวถึงในข้อ 25 ของบทที่ 1) นักเรียนพระคัมภีร์ทุกคนไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหมายของวลีนี้ แต่ผมเชื่อว่ามันน่าจะหมายถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณซึ่งทำให้คนบาปให้เป็นไทจากบทลงโทษของพระราชบัญญัติที่ถูกละเมิดและของอำนาจแห่งบาป พระเยซูตรัสว่า: “และ

ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท... เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:32,36)

พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้เหนี่ยวรั้งเราด้วย “เจ้าต้องทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” และ “เจ้าต้องไม่ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” แต่ใส่ “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” แห่งความรักไว้ในใจของเราซึ่งควบคุมชีวิตของเราและทำให้เราอยากดำเนินชีวิตอย่างที่พระเยซูทรงอยากให้เราดำเนินชีวิต เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็กลายเป็น “คนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” ในพระคริสต์ (2 คร. 5:17) และเราจะต้อง “ดำเนินในความรักเหมือนอย่างที่เราได้ทรงรักพวกเขาด้วย และประทานพระองค์เองเพื่อพวกเขา...” (อฟ. 5:2) เราเป็นไท- “ได้เป็นไทจากบาป และกลายเป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว...” (รม. 6:22) นี่คือนิยาม “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ” ซึ่งโดยมันเรา “จะถูกพิพากษา” มีใช้หรือ-พระวจนะ, ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์? ผมคิดเช่นนั้น

ข้อ 12 กล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าจะมีการพิพากษาสำหรับผู้เชื่อ นี่จะเป็นที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (รม. 14:10-12; 2 คร. 5:10) และไม่ใช่ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (ว. 20:11-15) ไม่มีคริสเตียนคนใดจะถูกพิพากษาหรือถูกปรับโทษกับคนที่ไม่ได้รับความรอดเลย แม้แต่คนที่ละเมิดบัญญัติสิบประการข้อหนึ่งข้อใด เพราะว่าเรา “ไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” (รม. 6:14) พระเยซูตรัสว่า: “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) ไม่เลยครับ ผู้เชื่อจะไม่ถูกไต่สวนความเพื่อดูว่าเขาจะรอดหรือหลงหาย แต่การงานของเขาจะถูกพิพากษา

จงสังเกตส่วนแรกของข้อ 12 ที่ยกอบกล่าวว่า “ดังนั้นพวกท่านจงพูดและจงกระทำเช่นนี้” ในลักษณะของคนเหล่านั้นที่กำลังคาดหวังที่จะ “ถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ” มันเป็นเรื่องสำคัญสุดขีดที่จะพูดและกระทำการสิ่งเดียวกัน โดยไม่ปล่อยให้คำพูดของเราและการกระทำของเราขัดแย้งกันเอง! นี่เป็นความผิดมหันต์ของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี เพราะพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “...สิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาสั่งสอนให้พวกท่านถือรักษาไว้ จงถือและกระทำตาม แต่พวกท่านอย่ากระทำตามบรรดาการงานของพวกเขาเลย เพราะพวกเขาถือว่า และไม่กระทำตาม” (มธ. 23:3) พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติสิ่งที่ตนเทศนา! คนที่น่าสงสารอย่างแท้จริงคือผู้นำทางศาสนา ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม ที่สอนอย่างแต่ดำเนินชีวิตอีกอย่าง แต่ผู้เชื่อทุกคนต้องจำไว้ว่า “ทุกคนในพวกเราจึงจะทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (รม. 14:12) และทุกคนจะ “ได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10)

ข้อ 13: “เพราะว่าผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตา ผู้นั้นจะถูกการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา และความเมตตาที่มีความปีติยินดีต่อการพิพากษา”

ผู้เชื่อที่ “ไม่แสดงความเมตตา” ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน “จะถูกการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา” เพราะการงานของเขาจะถูกเผาไหม้ไป (อ่าน 1 โครินธ์ 3:12-15) พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตธรรมในการพิพากษานี้เลย พระองค์จะประทานหรือหวงบำเหน็จไว้โดยตั้งอยู่บนความยุติธรรมของพระเจ้า คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตอย่างเห็นแก่ตัวและไม่แสดงความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันก็จะไม่ได้รับความเมตตาเมื่อ

พระองค์ประทานบำเหน็จเหล่านั้น

แต่ “ความเมตตาที่มีความปีติยินดีต่อการพิพากษา” แน่แน่นอนว่านี่หมายความว่าความเมตตาที่ช่วยเหนือการพิพากษา อัครทูตยอห์นกล่าวมันไว้เช่นนี้: “ในสิ่งนี้แหละความรักของพวกเราถูกทำให้สมบูรณ์ เพื่อพวกเราจะได้มีใจกล้าในวันแห่งการพิพากษา...” (1 ยอห์น 4:17) ถ้าเราแสดงความรักและความเมตตาในตอนนี้ เราก็คงเห็นว่า “ความเมตตาที่มีความปีติยินดีต่อการพิพากษา” เพราะว่า “ความดีประการใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใดกระทำ คนนั้นก็จะได้รับสิ่งเดียวกันจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าเขาเป็นทาสหรือเป็นไท” (อฟ. 6:8) ลูกเช่นนั้นของพระเจ้าสามารถเผชิญพระพิทธร่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้โดยปราศจากความกลัว “โดยรู้แล้วว่าพวกท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะพวกท่านรับใช้พระคริสต์เจ้าอยู่” (คส. 3:24)

เราจะสังเกตเห็นว่าในทั้งหมดนี้ยากอบกำลังพูดถึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏภายนอกมากกว่าที่อยู่ภายใน เขากำลังเน้นความจำเป็นของการแสดงออกให้เห็นภายนอกเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ถึงความเป็นจริงที่อยู่ภายใน นี่จะเตรียมเราให้พร้อมสำหรับสิ่งที่จะตามมาในทันที เพราะส่วนที่เหลือของบทที่ 2 (ข้อ 14 ถึง 26) กล่าวถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอด หรือธรรมชาติแท้จริงของความเชื่อที่ช่วยให้รอด ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคืออะไร และมันกระทำกิจอย่างไร?

ข้อ 14: “มันเป็นประโยชน์อะไรเล่า พี่น้องของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าคนใดกล่าวว่าตนมีความเชื่อ และไม่มี การกระทำ ความเชื่อจะช่วยคนนั้นให้รอดได้หรือ”

ส่วนนี้ของพระคัมภีร์ต้องถูกตรวจสอบอย่างระมัดระวังมาก ๆ หลายคนคิดว่ายากอบสอนขัดแย้งใน ส่วนนี้กับสิ่งที่เปาโลกล่าวในโรม บทที่ 4 โดยเฉพาะข้อ 2 และ 5: “เพราะว่าถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่ต่อพระพิทธร่องค์พระเจ้า...แต่สำหรับคนที่ไม่มีอศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม”

แต่เราต้องจำไว้ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า...” (2 ทธ. 3:16) พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานการดลใจให้แก่ยากอบเพื่อเขียนบทที่ 2 ในจดหมายฝากฉบับนี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงดลใจเปาโลให้เขียนโรมบทที่ 4 ไม่มีความขัดแย้งกันเลย เพราะพระเจ้าคงจะไม่ขัดแย้งกับพระองค์เอง สิ่งที่คุณเหมือนขัดแย้งใด ๆ ก็เป็นเพราะการไร้ความสามารถของเราที่จะเข้าใจอย่างเหมาะสม!

วลีหนึ่งในโรม 4:2 ไขเรื่องทั้งหมดนี้ให้กระจ่าง: “แต่มิใช่ต่อพระพิทธร่องค์พระเจ้า” คำกล่าวนี้ไขเปิดสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความขัดแย้งระหว่างคำสอนของเปาโลกับคำสอนของยากอบ 2:14-26 พระคำข้อนี้ที่เราากำลังศึกษาอยู่ไม่ได้ตอบคำถามที่ว่าคนบาปจะถูกชำระให้สะอาดต่อพระพิทธร่องค์พระเจ้าได้อย่างไร แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันเกี่ยวข้องกับแสดงออกให้เห็นภายนอกของคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่แล้ว

ข้อ 14 (ตลอดจนข้ออื่น ๆ ที่ตามมา) กำลังปรับโทษความเชื่อที่ไร้ค่า ความเชื่อที่จอมปลอม ยากอบกำลังถามว่า “มันจะมีประโยชน์อันใดเล่าถ้าคน ๆ หนึ่งกล่าวว่าตนมีความเชื่อ และไม่มีการกระทำ?” พระเยซูตรัสว่า: “ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 7:21)

“...ความเชื่อจะช่วยคนนั้นให้รอดได้หรือ” นั่นคือ ความเชื่อที่หอนั้นหรือชนิดนั้น-ความเชื่อซึ่งไม่มี การกระทำ-จะช่วยให้รอดได้หรือ? คน ๆ หนึ่งอาจได้ยินความจริงและถึงกับกล่าวว่าตนเชื่อ แต่ถ้าผลเหล่านั้น แห่งความเชื่อที่มีชีวิตไม่ปรากฏชัดเจนในชีวิตของเขา ตามคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ก็มีเหตุให้สงสัยการ ประกาศตัวว่ามีความเชื่อของเขา ความจริงข้อนี้ถูกให้ภาพประกอบโดยตัวอย่างหนึ่งในพระคำสองข้อถัดไป:

ข้อ 15 และ 16: “ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดเปลี่ยนเปล้า และขาดแคลนอาหารประจำวัน และคน หนึ่งคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “จงออกเดินทางไปโดยสันติสุขเถิด พวกท่านจงอบอุ้นและอิม เถิด” อย่างไรก็ตามพวกท่านไม่ได้ให้สิ่งเหล่านั้นซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่พวกเขา สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์อะไร เล่า”

มันเป็นความหน้าซื่อใจคดจริง ๆ ที่จะกล่าวแก่พี่น้องชายหรือหญิงคนหนึ่งซึ่งตัดสินว่า “จงออกเดินทาง ไปโดยสันติสุขเถิด พวกท่านจงอบอุ้นและอิมเถิด” ถ้าคุณมีทรัพย์สินสิ่งของที่จะช่วยเหลือพวกเขาได้ ยากอบกล่าว ถึง “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” แห่งความรักในข้อ 8 และเขานำมันออกมาอย่างชัดเจนมากขึ้นตรง นี้ เพราะถ้าผู้ใดไม่แสดงออกให้เห็นความรักต่อคนเหล่านั้นที่ตัดสิน ความเชื่อของเขาก็ไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง และที่มีชีวิต

อัครทูตยอห์นเสริมความเห็นของเขาเข้ากับความเห็นของยากอบ: “แต่ผู้ใดก็ตามที่มีทรัพย์สินสมบัติของ โลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนมีความต้องการ และปิดใจไม่กรุณาเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้น อย่างไรได้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักในคำพูดและในลิ้น แต่ให้เรารักในการกระทำและ ในความจริง” (1 ยอห์น 3:17,18)

ข้อ 17: “เช่นนั้นแหละ ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว โดยอยู่เพียงลำพัง”

ถ้าความเชื่อถูกประทานให้โดยพระเจ้า (ตามที่เอเฟซัส 2:8 บ่งบอก) มันก็คงเผยให้เห็นผลกระทบต่าง ๆ ที่ทรงพลังและเปี่ยมพระคุณของมัน เพราะว่าความรอดคือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่ หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) จากเอเฟซัส 3:17-19 เราเรียนรู้ว่าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจของเรา “โดย ความเชื่อ” ว่าเรา “ถูกหยั่งรากและตั้งมั่นอยู่ในความรัก” และ “รู้จักความรักของพระคริสต์ ซึ่งเกินความรู้” และคนเหล่านั้นที่มีพระคริสต์ประทับอยู่ในใจของตนก็จะแสดงความรักนี้ออกมาและไม่กล่าวแก่พี่น้องที่ตัดสิน คนใดเลยว่า “จงจากไปเป็นสุขเถิด”

ตามที่ยากอบกล่าว ความเชื่อซึ่งตอบสนองในลักษณะที่ถูกเสนอในข้อ 15 และ 16 เป็นความเชื่อที่ ตายแล้ว จริงแท้แน่นอนที่ว่าเราได้รับความรอดโดยความเชื่อ และปราศจากความเชื่อ การกระทำของคน ๆ หนึ่ง ก็ตายเสียแล้ว “เช่นนั้นแหละ ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว โดยอยู่เพียงลำพัง”

อัครทูตท่านนี้หมายความว่าอะไรในการกล่าวถึงความเชื่อ “ที่ตายเสียแล้ว”? เราทราบว่ามีความเชื่อที่ นำไปสู่ความรอด ความเชื่อที่มีชีวิต แต่มีความเชื่อที่ไม่นำไปสู่ความรอดเช่นกัน ความเชื่อที่ช่วยให้รอดของจริง ก็เป็นมากกว่าแค่การเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง มีหลายล้านคนที่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งแต่ที่ไม่เคยเชื่อ ในพระองค์ไปสู่ความรอดเลย ความเชื่อที่หัวสมองเช่นนี้ไม่ใช่ความเชื่อที่มีชีวิตและที่ช่วยให้รอด มันเป็นความ เชื่อที่ตายแล้ว-เพราะว่า “ด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม...” (รม. 10:10) ถ้าเรามีความเชื่อในพระเยซู

เจ้า-ความเชื่อของจริงที่มีชีวิต-การกระทำต่าง ๆ ก็ต้องตามมา พวกมันจะตามมา มันเป็นไปได้เลยที่พวกมันจะไม่ตามมา

ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่าความเชื่อคือรากเหง้า และการกระทำต่าง ๆ เป็นผล คน ๆ หนึ่งก็คิดผิดเมื่อเขาเป็นพยานว่าเขาใช้ความเชื่อไปสู่ความรอดแล้ว แต่ก็ไม่ออกผลใด ๆ เลย ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วย่อมออกผลบ้าง เพราะว่าที่ใดที่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ก็จำเป็นต้องมีหลักฐานบางอย่างของชีวิตนั้นในการออกผล

ข้อ 18: “ใช่แล้ว คนหนึ่งอาจกล่าวว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ” จึงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากบรรดาการกระทำของท่านให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า”

มันเป็นเรื่องสำคัญในที่นี้ที่ก่อนอื่นเลยจะต้องกล่าวถึงเรื่องการกระทำที่ปราศจากความเชื่อ ยกอบกล่าวว่า: “...คนหนึ่งอาจกล่าวว่า...ข้าพเจ้ามีการกระทำ” หลายคนรอดในการงานที่ดีของตน แต่อย่างที่ผมกล่าวไปแล้วตอนต้น ปราศจากความเชื่อ การงานของคน ๆ หนึ่งก็ตายเสียแล้ว ในมัทธิว 7:21-23 พระเยซูทรงประณามคนเหล่านั้นที่กล่าวอ้าง “การงานมหัศจรรย์เป็นอันมาก” โดยตรัสว่า “ในเวลานั้นเราจะกล่าวยอมรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย...’ เราไม่ได้รับความรอด “โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ” (ทิตัส 3:5) เพราะว่า “บรรดาความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนเหล่าผ้าขี้ริ้วที่สกปรก” ในสายพระเนตรของพระเจ้า (อิสยาห์ 64:6) เราได้รับความรอด “โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ...ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ” (อฟ. 2:8,9) แต่เปาโลกล่าวต่อไปว่า “พวกเรา...ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (ข้อ 10)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าการกระทำไม่นำความรอดมาให้ แต่การทำดีมาพร้อมกับความรอด ตรงนี้ในข้อ 18 ยกอบกำลังกล่าวว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแสดงให้เห็นว่าคุณมีความเชื่อจริง ๆ โดยปราศจากการกระทำ พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงมองเห็นความเชื่อได้ คน ๆ หนึ่งอาจกล่าวว่าตนมีความเชื่อ แต่คนเหล่านั้นที่มองดูเขาจะทราบได้อย่างรวดเร็วที่เขาพูดนั้นเป็นความจริง? ไม่มีทางเลยที่คน ๆ หนึ่งจะแสดงให้อีกคนเห็นความเชื่อของเขาได้นอกจากโดยการกระทำของเขา แต่ความเชื่อที่ย่อมออกผลเป็นการกระทำต่าง ๆ ดุจดั่งไม้ที่มีชีวิตย่อมออกไปในฤดูใบไม้ผลิ มันเป็นไปได้เลยที่จะมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดโดยที่ความเชื่อนั้นไม่แสดงตัวออกมาในการกระทำต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ยกอบจึงประกาศว่า “ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า”

คำว่า “แสดงให้เห็น” ในพระคำข้อนี้เป็นกุญแจที่ไขเปิดความยุ่งยากนี้-คำสอนซึ่งหลายคนพบว่ายากที่จะทำให้เข้ากันได้กับคำสอนของเปาโล (การได้รับความรอดโดยความเชื่อที่ปราศจากการกระทำ) ตามที่ได้อภิปรายไปแล้ว เปาโลสนใจเรื่องรากฐานแห่งความรอด รากเหง้า นั้น ซึ่งเป็น “ต่อพระพักตร์พระเจ้า” (รม.

4:2) ขณะที่ยกอบสนใจเรื่องผล ผลลัพธ์ของความเชื่อที่ช่วยให้รอดซึ่งอยู่ภายใน ซึ่งเราแสดงให้เห็นต่อหน้ามนุษย์ เราพิสูจน์ให้เห็นความเชื่อของเราโดยการกระทำต่าง ๆ ของเรา มันไม่ใช่ปริมาณของการงาน (ว่าเราทำเยอะขนาดไหน) และไม่ใช่คุณภาพของการงาน (ว่าพวกมันสูงส่งและควรค่าขนาดไหน) ที่พิสูจน์ให้เห็นว่าเราได้รับความรอดแล้ว ตรงกันข้าม มันคือข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายที่ว่าการทำงานที่ดีย่อมติดตามความรอดโดยอัตโนมัติ

ยกตัวอย่างเช่น เหล่าผู้เชื่อที่เธสะโลนิกาพิสูจน์ให้เห็นความรอดของพวกเขาโดยการหัน “มาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้” (1 ธส. 1:9) เหล่าผู้เชื่อชาวเอเฟซัสรับสารภาพ และนำหนังสือเวทมนตร์ต่าง ๆ ของตนมาเผาไฟต่อหน้าคนทั้งปวง อันเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขาได้มีใจที่ถูกเปลี่ยนแล้ว (กิจการ 19:18-20) ผู้เชื่อที่กรุงโรม “เคยเป็นพวกผู้รับใช้ของบาป” แต่พวกเขา “ได้เชื่อฟังจากใจ” หลักคำสอนแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อและ “ได้กลายเป็นพวกผู้รับใช้ของความชอบธรรม” (รม. 6:17,18)

ผมไม่อาจเน้นหนักเกินไปได้เลยว่า การประพาสไม่ได้เกี่ยวข้องเลยกับการไถ่ แต่การประพาสเป็นพยานรับรองว่าการไถ่ได้ถูกทำให้เกิดขึ้นในใจเราแล้ว เราประพาสเพราะเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าแล้ว เราไม่ประพาสเพื่อที่จะพยายามได้สวรรค์มา เราประพาสเพราะเรากำลังมุ่งหน้าไปสู่สวรรค์ ความรอดเป็นมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อล้วน ๆ เป็นของประทานของพระเจ้า แต่บำเหน็จนิรันดร์ของเราจะถูกตัดสินชี้ขาดโดยการประพาสที่สัตย์ซื่อของเรา

ข้อ 19: “ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ท่านก็กระทำดีอยู่แล้ว พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั้น”

พระเจ้าข้านี้อาจถูกกล่าวแก่พวกยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์แต่ไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ พวกยิวรักที่จะอ่านและยกข้อพระคำจากพระราชบัญญัติ 6:4: “จงฟังเถิด โอ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นพระเยโฮวาห์เดียว” ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ธรรมาจารย์คนหนึ่งถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นข้อต้นแห่งพระบัญญัติทั้งปวง” และพระเยซูตรัสตอบว่า “พระบัญญัติข้อต้นแห่งพระบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘จงฟังเถิด โอ คนอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว’” (มาระโก 12:28,29) พวกยิวที่ยากอบกำลังเขียนไปถึงนั้นก็เชื่อว่า “มีพระเจ้าองค์เดียว” และยากอบชมพวกเขาโดยกล่าวว่า “ท่านก็กระทำดีอยู่แล้ว” ตามที่เพลงสดุดี 14:1 กล่าวไว้ คนที่กล่าวว่าไม่มีพระเจาก็เป็นคนโง่ มนุษย์ที่มีเขาวนปัญญาต้องยอมรับว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งที่รับผิดชอบจักรวาลนี้

แต่ความเชื่อชนิดนี้ก็ยังไม่พอ ยากอบกล่าวว่า “พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั้น” พวกยิวที่ยากอบกำลังเขียนถึงนั้นเชื่อในพระเจ้า-ใช่แล้ว ว่าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว แต่พวกเขาก็ป่วยการที่จะรอดในความเชื่อนี้ เพราะว่าแม้แต่พวกผีปีศาจก็รู้ว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง อย่างไรก็ตาม ความรู้นี้ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงพวกมันจากการเป็นพวกผีปีศาจเลย เราทราบพวกมันไม่ได้รับความรอด ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพวกมันเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า พวกผีปีศาจก็ไปไกลกว่านั้นอีกและยอมรับพระเยซูว่าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” (มธ. 8:28,29) “องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (มาระโก 1:24) (นักเทศน์บางคนไม่ยอมกล่าวเช่นนั้นเลยด้วยซ้ำ!)

ใช่แล้วครับ พวกผีปีศาจก็เชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และพวกมันเชื่อในพระองค์ที่ว่าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรมและการพิพากษา พวกมันเชื่อในพระองค์จนถึงขนาดที่พวกมันหวาดกลัวและตัวสั้นเมื่อได้ยินพระนามของพระเยซู-แต่พวกมันก็ไม่ได้ได้รับความรอดและรับความรอดไม่ได้ ความเชื่อที่หัวสมองก็ไม่ใช่ว่าความเชื่อที่หัวใจ และเพื่อที่จะรับความรอด เราต้องเชื่อด้วยหัวใจ ความเชื่อที่ตายแล้วซึ่งไม่ขับเคลื่อนคน ๆ หนึ่งให้วางใจพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวก็ไม่ดีไปกว่าความเชื่อของพวกผีปีศาจเลยและสุดท้ายจะนำไปสู่

นรกของพญามาร!

ข้อ 20: “แต่ท่านอยากทราบไหม โอ คนไร้ค่า ว่าความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้ว”

ในข้อ 17 ยากอบประกาศว่า “ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว” และอีกครั้งในข้อ 26 เขาทวนซ้ำข้อเท็จจริงนี้ ตรงนี้ในข้อ 20 เขากล่าวว่า “แต่ท่านอยากทราบไหม...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “คุณเต็มใจไหมที่จะถูกแสดงให้เห็นความจริงของคำกล่าวนี้?” ดูเหมือนว่ายากอบมุ่งมั่นที่จะทำให้ผู้คนเข้าใจความไร้ค่าของ “ความเชื่อ” ซึ่งมีแต่คำพูด “ที่ปราศจากการกระทำ” เพราะว่ามัน “ตายเสียแล้ว” จริง ๆ เพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งนี้ ยากอบเริ่มยกตัวอย่างสองเรื่องจากภาคพันธสัญญาเดิม ก่อนอื่นเขาใช้อับราฮัมเป็นตัวอย่าง:

ข้อ 21-24: “อับราฮัมบิดาของพวกเราได้รับความชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ เมื่อท่านได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชาไม่ใช่หรือ ท่านเห็นไหมว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับบรรดาการกระทำของท่าน และโดยการกระทำเหล่านั้นความเชื่อก็ถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว และพระคัมภีร์ก็ถูกทำให้สำเร็จซึ่งกล่าวว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ และท่านถูกเรียกว่า ‘สหายของพระเจ้า’ พวกท่านจึงเห็นแล้วว่า โดยบรรดาการกระทำ มนุษย์จึงเป็นผู้ชอบธรรม และไม่ใช่โดยความเชื่อเท่านั้น”

มองเห็น ๆ ดูเหมือนว่า ตามที่เราได้หมายเหตุไว้ตอนต้นแล้ว คำสอนของยากอบในพระคำตอนนี้ขัดแย้งโดยตรงกับคำสอนของเปาโล ตรงนี้ในข้อ 21 ยากอบถามว่า “อับราฮัมบิดาของพวกเราได้รับความชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ...ไม่ใช่หรือ” แต่เปาโลกล่าวว่า “ถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่ไม่ใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า” (รม. 4:2) ยากอบกำลังพูดถึงการนับว่าชอบธรรมในสายตาของมนุษย์ ตามที่เราได้เห็นแล้ว ขณะที่เปาโลกำลังพูดถึงการนับว่าชอบธรรม “ต่อพระพักตร์พระเจ้า” ในกาลาเทีย 2:16 เปาโลประกาศว่า “โดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีเนื้อหนังใด ๆ จะเป็นคนชอบธรรมได้เลย’” ขณะที่ยากอบชี้ให้เห็นว่ามนุษย์แสดงความเชื่อของตนให้เห็นในสายตาของมนุษย์โดยการประพฤติของเขา

ความเชื่อแท้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอด แสดงตัวมันเองออกมาโดยการประพฤติ ความเชื่อ ซึ่งพระเจ้าแต่ผู้เดียวทรงมองเห็นได้ นับว่าผู้เชื่อเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่การประพฤติเป็นพยานต่อสายตาของมนุษย์ว่าเรารับความรอดแล้วและได้ใช้ความเชื่อในพระเจ้าแล้ว ดังนั้น “การกระทำ” ของอับราฮัม “เมื่อท่านได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา” จึงพิสูจน์ให้เห็นความเป็นจริงแห่งความเชื่อนั้นในใจของเขา

บัดนี้ยากอบขอให้ใช้เหตุผล ในข้อ 22: “ท่านเห็นไหมว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับบรรดาการกระทำของท่าน และโดยการกระทำเหล่านั้นความเชื่อก็ถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “คุณเห็นไหมว่า ความเชื่อและการประพฤติจับมือไปด้วยกัน ว่าความเชื่อของจริงถูกเสริมโดยการงานที่ดีเสมอ?” และนี่คือสิ่งที่พระคำข้อนี้หมายถึงเมื่อมันกล่าวว่า: “...อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน...”

พระคำข้อนี้ที่เพิ่งถูกยกมาโดยยากอบในข้อ 23 มาจากปฐมกาล 15:6 (เปาโลยกพระคำข้อเดียวกันนี้ในโรม 4:3 และกาลาเทีย 3:6) ในข้อ 5 ของปฐมกาล บทที่ 15 เราอ่านว่าพระเจ้าทรงนำอับราฮัม “ออกกลางแจ้ง และตรัสว่า “บัดนี้ จงมองดูฟ้าสวรรค์และนับดวงดาวเหล่านั้น ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” จากนั้นเราอ่านถ้อยคำเหล่านี้: “และท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”

ยากอบกล่าวถึงพระคำข้อนี้ว่า “พระคัมภีร์ก็ถูกทำให้สำเร็จ...” อับราฮัมไม่ได้แค่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง หรือเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า หรือเชื่อในพระเจ้าว่าทรงดีและชอบธรรม อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า เขาเชื่อก่อนอื่นเลยในเรื่องของเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้น หลายปีก่อนการถวายอิสอัคบนแท่นบูชา และเมื่อเขาเชื่อพระเจ้า “พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” อับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมเพราะว่าเขาวางใจพระเจ้าว่าจะทรงกระทำตามพระสัญญาของพระองค์ พระเจ้าตรัส อับราฮัมเชื่อคำตรัสนั้น และพระเจ้าทรงถือว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่เขา

ข้อพระคำที่ยากอบยกมาได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วสองหน-หนแรกคือ ตอนที่อับราฮัมเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า และอีกหนคือตอนที่เขาแสดงให้เห็นความเชื่อของเขาในพระเจ้าโดยการถวายอิสอัคบนแท่นบูชา นั้น บันทึกเหตุการณ์นี้ถูกพบในปฐมกาล 22:1-13 และผมขอแนะนำให้คุณอ่านพระคำตอนนั้น

จากข้อพระคำตอนนั้นในปฐมกาลเราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงบอกอับราฮัมให้พาอิสอัคบุตรชายของเขาผู้ที่เขารัก และถวายอิสอัคเป็นเครื่องเผาบูชาบนภูเขาลูกหนึ่งในแผ่นดินแห่งโมริยาห์ เพื่อแสดงให้เห็นความเชื่อของเขาในพระเจ้า “อับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้ามีด ...และเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบอกท่าน” เขาบอกพวกคนหนุ่มที่ไปด้วยกันให้รออยู่กับพวกกลางขณะที่ตัวเขาและเด็กหนุ่มนั้นไปเพื่อ “นมัสการและจะกลับมาอีก”

ก่อนอิสอัคเกิด พระเจ้าได้ประทานพระสัญญานี้แก่อับราฮัม: “ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ และเจ้าจงเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาเป็นพันธสัญญานิรันดร์ และกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา” (ปฐมก. 17:19) อับราฮัมรู้ว่าพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ โดยวิธีใดกัน? เขาไม่รู้-แต่อับราฮัมเชื่อพระเจ้า เมื่อแท่นบูชานั้นถูกก่อขึ้น และไฟถูกจัดเรียงไว้บนนั้น อับราฮัมก็มัดตัวอิสอัคและวางเขาบนแท่นบูชานั้น

จากนั้น-พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมและทรงบอกเขาไม่ให้ทำร้ายเด็กหนุ่มนั้น “เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า โดยเห็นว่าเจ้าไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา” อับราฮัมมองเข้าไปในพุ่มไม้ที่อยู่ข้างหลังตน และมีแกะผู้ตัวหนึ่งเขาติดอยู่ และอับราฮัม “ถวายมันเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน”

ใช่แล้วครับ อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และการที่เขาเชื่อก็ก่อให้เกิดการกระทำ เขาไปถึงขีดจำกัดนั้นตามพระบัญชาของพระเจ้า กระทั่งจนถึงการถวายบุตรชายของเขาที่เขารัก: “ด้วยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกลองใจ ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา และท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา ซึ่งมีกล่าวไว้เกี่ยวกับเขาว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’ โดยนับว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์

สามารถที่จะให้อิสอัคเป็นขึ้นมาได้ แม้กระทั่งจากความตาย ซึ่งจากความตายนั่นท่านได้รับอิสอัคกลับคืนมาอีก ในภาพจำลอง” (ฮบ. 11:17-19)

อับราฮัมได้ดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อ และเขาแสดงให้เห็นความเชื่อของเขาโดยการกระทำต่าง ๆ ของเขาในการเชื่อฟังคำบัญชาต่าง ๆ ของพระเจ้า “และท่านถูกเรียกว่า ‘สหายของพระเจ้า’” เราควรหมายเหตุไว้ว่าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมตั้งแต่เล่ม อับราฮัมเป็นชายผู้เดียวที่ถูกเรียกว่าสหายของพระเจ้า (2 พศด. 20:7; อสย. 41:8)

พระเยซูทรงบอกเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นมิตรสหายของเรา ถ้าท่านทั้งหลายกระทำการใดก็ตามที่เราสั่งท่านทั้งหลาย ต่อจากนี้เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าพวกผู้รับใช้อีก เพราะผู้รับใช้ไม่รู้นายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านทั้งหลายแล้วว่ามิตรสหาย เพราะว่าสิ่งสารพัดที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราแจ้งแก่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ยอห์น 15:14,15) ความรู้ของคนรับใช้ปกติแล้วก็จำกัดอยู่ที่หน้าที่ต่าง ๆ ของเขา แต่เมื่อนายไว้วางใจในคนรับใช้ของตน สถานการณ์ก็ถูกเปลี่ยนและคนรับใช้นั้นก็ถือครองตำแหน่งแห่งการร่วมสนิทและมิตรภาพ พระเจ้าทรงไว้วางใจอับราฮัมและทรงร่วมสนิทกับเขา (ปฐมก. 18:17-33) ในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง และคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ก็มีสหายเลิศองค์หนึ่งในสวรรค์ สหายผู้หนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง มิตรผู้หนึ่งซึ่ง “ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง”

จากตัวอย่างนั้นที่ยากอบให้ไว้ เรา “จึงเห็นแล้วว่า โดยบรรดาการกระทำ มนุษย์จึงเป็นผู้ชอบธรรม และไม่ใช่โดยความเชื่อเท่านั้น” ในกาลาเทีย 5:6 เปาโลพูดถึง “ความเชื่อซึ่งกระทำกิจโดยความรัก” ความรอดมาโดยความเชื่อเพียงเท่านั้น ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นของเราโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น (รม. 10:17) และความเชื่อซึ่งเป็นความเชื่อที่มีชีวิต ความเชื่อที่ช่วยให้รอด ก็ไม่คงอยู่เพียงลำพัง ความเชื่อซึ่งช่วยให้รอดจะทำมากกว่าช่วยให้รอด ความเชื่อซึ่งช่วยให้รอดย่อมก่อให้เกิดการกระทำต่าง ๆ และความเชื่อซึ่งไม่กระทำกิจก็เป็นความเชื่อที่ตายเสียแล้ว ความเชื่อที่มีชีวิตย่อมก่อให้เกิดการงานต่าง ๆ

ข้อ 25: “เช่นกันราหับหญิงโสเภณีก็ชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้สื่อสารเหล่านั้น และได้ส่งพวกเขาออกไปเสียอีกทางหนึ่ง”

ในที่นี้เรามีภาพประกอบที่สองที่ยากอบให้ไว้เพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งของเขาที่ว่าความเชื่อซึ่งปราศจากการประพฤติก็ตายเสียแล้ว และไร้ค่า มันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะเข้าใจว่าทำไมอับราฮัมผู้ดำเนินตามทางพระเจ้า “สหายของพระเจ้า” ถึงถูกใช้เพื่อเป็นภาพประกอบความจริงข้อนี้ แต่ในพระคำข้อนี้ยากอบหันจากอับราฮัมไปหา “ราหับหญิงโสเภณี” เรื่องราวของราหับถูกให้ไว้ในโยชูวาบทที่ 2 และ 6 ที่คำว่า “หญิงโสเภณี” ถูกผูกกับชื่อของนาง เหมือนที่ปรากฏในข้อนี้และในฮีบรู 11:31 เช่นกัน

เราอาจสงสัยว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรและใช้การบุคคลเช่นนั้นได้อย่างไร-แต่พระเจ้าทรงรักคนบาปทุกคน และพระองค์สามารถช่วยหญิงโสเภณีคนหนึ่งให้รอดได้อย่างง่ายดายตายพอ ๆ กับที่พระองค์สามารถช่วยเด็กชายหรือเด็กหญิงที่เรียนรวิให้รอด เมื่อพระเจ้าทรงช่วยหญิงโสเภณี ฆาตกร คนโกหก ขโมย-หรือแม้แต่คนดีมีศีลธรรม-คนหนึ่งให้รอด คน ๆ นั้นก็กลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่พร้อมกับใจดวงใหม่และชีวิตใหม่ เมื่อราหับเชื่อพระเจ้า นางก็เลิกเป็นหญิงโสเภณีและกลายเป็นลูกของพระเจ้า สุดท้ายแล้วนางกลายเป็นภรรยาของคน

อิสราเอลคนหนึ่ง และนางให้กำเนิดโอบาส ซึ่งเป็นทวดของดาวิด (นางรูธ 4:13-22) และผ่านทางวงศ์วานของดาวิด พระผู้ช่วยให้รอดของเราได้เสด็จมา (มธ. 1:5) แท้จริงแล้ว “สิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้” (1 คร. 1:28) เพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

“เช่นกันราหับหญิงโสเภณีก็นับชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำด้วยมิใช่หรือ...” ในพระคำข้อนี้ยากอบพูดถึงเฉพาะการกระทำของราหับ แต่ผู้เขียนของฮีบรู 11:31 กล่าวถึงความเชื่อของนางก่อนอื่น: “ด้วยความเชื่อ ราหับหญิงโสเภณิจึงไม่ได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับพวกคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ” แม้ว่าราหับเป็นหญิงโสเภณี ความเชื่อของนางในพระเจ้าก็ใส่ชื่อของนางไว้ในบทเดียวกันนี้แห่งพระวจนะของพระเจ้ากับชื่อของอับราฮัม โมนเสส ดาวิด และคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งอุปนิสัยของพวกเขาที่น่านับถือชื่อตรง และสะอาด

ความเชื่อของราหับได้ถูกแสดงให้เห็นโดยการกระทำของนาง “เมื่อนางได้รับรองผู้สื่อสารเหล่านั้น และได้ส่งพวกเขาออกไปเสียอีกทางหนึ่ง” บัดนี้จึงสังเกตการกระทำต่าง ๆ ของนาง ตามที่ถูกให้โครงร่างไว้ในบทที่ 2 และ 6 ของโยชูวา:

นางซ่อนตัวพวกผู้สอดแนม (2:6) (นั่นเป็นการกระทำ)

เมื่อปลอดภัยแล้ว นางก็ส่งพวกเขาไป (2:15-21) (นั่นก็เป็นการกระทำที่เพิ่มขึ้น)

จากนั้นนางก็แขวนด้ายแดงไว้ที่หน้าต่างของนางตามที่ถูกสั่งโดยพวกผู้สอดแนมที่นางได้ผูกมิตรด้วย (2:21) (นั่นก็เป็นการกระทำที่เพิ่มขึ้น)

นางเรียกครอบครัวทั้งหมดของนางมาอยู่ใต้ชายคาของนาง ตามที่พวกผู้สอดแนมได้สั่งนางให้กระทำ (นั่นก็เป็นการกระทำที่เพิ่มขึ้น)

และนางได้รับความรอด ตามที่ถูกสัญญาไว้ (6:22-25)

การกระทำต่าง ๆ ของนางเกิดขึ้นเพราะความเชื่อของนาง นั่นคือความเชื่อมาก่อน จากนั้นการกระทำต่าง ๆ ก็ตามมา ราหับรู้ว่าพระเยโฮวาห์จะประทอนเมืองเยรีโคให้แก่โยชูวาและกองทัพของพระเยโฮวาห์ นางเชื่อว่าเมืองนั้นจะล่มสลาย นางเชื่อว่าสองคนนั้นที่เข้ามาในเมืองเป็นคนของพระเจ้า นางเชื่อสิ่งที่พวกเขาบอกนาง (2:9-14)

ชายสองคนนั้นบอกนางว่าจะต้องทำอะไร- “...เอาด้ายสีแดงนี้ผูกไว้ในหน้าต่างซึ่งเจ้าหย่อนเราทั้งสองลงไปนั้น...” (2:18) และ “นางได้เอาด้ายสีแดงผูกไว้ในหน้าต่าง” (2:21)

ใช่แล้วครับ ราหับมีการกระทำ และยากอบกล่าวว่านาง “ก็ชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ” แต่การกระทำต่าง ๆ ของนางก็ถูกผลิตขึ้นโดยความเชื่อแท้-ความเชื่อที่ก้าวออกไป ไม่ใช่แค่พูดอย่างเดียว นางผูกด้ายแดงนั้นไว้ที่หน้าต่าง และนางเรียกบรรดาคนที่นางรักให้เข้ามาในบ้านของนาง และถ้านางไม่ทำแบบนั้น ทั้งครอบครัวนั้นก็คงถูกทำลายไปพร้อมกับคนอื่น ๆ ที่เหลือ นี่คือการผสมกันของการกระทำและความเชื่อที่ยากอบหมายถึงในข้อพระคำตอนที่เราศึกษากันอยู่นี้

วันนั้นที่ราหับหญิงโสเภณีในความเชื่อได้ผูกมิตรกับผู้สอดแนมสองคนนั้นที่โยชูวาส่งมา นางได้ก้าวออกไปสู่พระพรและความชื่นบานที่ไม่อาจนับได้สำหรับนางในอีกหลายปีนับจากนั้น ไม่สำคัญว่าคุณจะเป็นใครหรือ

คุณเคยทำอะไรมา ไม่สำคัญว่าภูมิหลังของคุณหรือตำแหน่งทางสังคมของคุณจะเป็นแบบไหน โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อคุณก็สามารถกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้ เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ เมื่อนั้นพระเจ้าก็สามารถใช้คุณได้อย่างแท้จริงเหมือนกับที่พระองค์ทรงใช้ราหับ

ก่อนเราไปจากพระคำตอนนี้ ขอให้เราดูกันอีกครั้งที่สิ่งที่ดูเหมือนเป็นความขัดแย้งกันระหว่างยากอบกับเปาโลในหัวข้อเกี่ยวกับการนับว่าชอบธรรม ยากอบประกาศแล้วว่าอับราฮัมและราหับ “ถูกนับว่าชอบธรรมโดยการกระทำ” ขณะที่เปาโลประกาศว่า “มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ...” (รม. 3:28) เขากล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ” (กท. 2:16) และมนุษย์ไม่ได้รับความรอด “โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรม” (ทิตัส 3:5) ทั้งสองอย่างนี้ไม่สามารถช่วยให้รอดหรือทำให้เป็นคนชอบธรรมได้เลย อย่างไรก็ตาม “การกระทำ” ที่ยากอบพูดถึงคือ การกระทำเหล่านั้นซึ่งเป็นผลลัพธ์ของความเชื่อแท้ที่ช่วยให้รอดในใจนั้น หลักฐานนั้นที่แสดงถึงความรอด ดังนั้นเปาโลและยากอบจึงไม่ได้ขัดแย้งกัน แต่ตรงกันข้าม พวกเขากล่าวถึงสองแง่มุมที่แตกต่างของการนับว่าชอบธรรม- “ต่อพระพักตร์พระเจ้า” (รม. 4:2) และในสายตาของมนุษย์ (ยากอบ 2:14-26)

มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของสมาชิกคริสตจักรบางคนเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างการนับว่าชอบธรรม “ต่อพระพักตร์พระเจ้า” (ซึ่งเป็นโดยความเชื่อเท่านั้น ซึ่งช่วยคนบาปผู้นั้นให้รอดทำให้เขากลายเป็นคริสเตียน) กับการนับว่าชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ (ซึ่งเป็นโดยการกระทำและซึ่งให้ผู้เชื่อมีคำพยานต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน) ผ่านทางการงานที่ดีของเขา ผู้เชื่อก็พิสูจน์ให้เพื่อนมนุษย์ของเขาเห็นว่าความเชื่อที่มีชีวิตดำรงอยู่ในใจของเขา

ผมขอทวนซ้ำ: เราถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยความเชื่อล้วน ๆ แต่เราถูกนับว่าชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ผ่านทางการงานที่ดีและสัตย์ซื่อ หรือหน้าที่ผู้อารักขา พระเยซูทรงบัญชาว่า “จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 5:16)

ข้อ 26: “เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน”

ยากอบเน้นไปแล้ว (ในข้อ 17 และ 20) ว่า “ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้ว” บัดนี้ในพระคำข้อปิดท้ายของบทนี้ เขาเปรียบเทียบ “ความเชื่อที่ตายแล้ว” กับ “ร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณ” ซึ่ง “ตายเสียแล้ว” อย่างแน่นอน เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัม พระองค์ “ทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน...” (ปฐมก. 2:7) ร่างกายอยู่ตรงนั้นแล้ว แต่มันตาย ไร้ชีวิต จนกระทั่งพระเจ้า “ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่”

บ่อยครั้งวันนี้เมื่อเราเห็นศพของเพื่อนหรือคนที่เรารักในสถานที่จัดงานศพ เราก็ออกความเห็นว่าเขาหรือเธอ “ดูเป็นธรรมชาติจังเลย ดูสงบจังเลย” และพวกเขาก็ดูเป็นแบบนั้น แต่ไม่มีชีวิตแล้ว เพราะว่าจิตวิญญาณได้ไปจากร่างกายนั้นแล้ว ในทำนองเดียวกัน ยากอบกล่าวว่า “ความเชื่อ” ซึ่งไม่มีการกระทำเพื่อบอกลงถึงการสถิตอยู่ของชีวิตฝ่ายวิญญาณก็ตายเสียแล้วเหมือนกับร่างกายมนุษย์ที่ปราศจากจิตวิญญาณของมัน

มันอาจดูดี แต่มันตายไปแล้ว

คนที่บังเกิดใหม่แล้วอาจไม่ทำอะไรมากนัก แต่ถ้าเขาได้รับความรอดแล้วอย่างแท้จริง เขาก็มีชีวิตอยู่ จำเพาะพระเจ้า และจะมีกิจกรรมอยู่บ้างในส่วนของเขาเพื่อพิสูจน์ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ในฝ่ายวิญญาณ ในทางกลับกัน คนที่เป็นพยานด้วยปากของตนว่าเขามีความเชื่อในพระเจ้า แต่เขาไม่เคยทำอะไรเลยเพื่อพิสูจน์ให้เห็นความเชื่อนั้น เขาก็มีเครื่องหมายคำถามอันบ่อเริ่มอยู่รอบ ๆ คำประกาศตัวของเขาในสายตาของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน “...ด้วยความมนุษย์มองดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทรงมองดูที่ใจ” (1 ซมอ. 16:7)

พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถมองเห็นที่หัวใจ และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบว่าใครมีความเชื่อของแท้ที่ช่วยให้รอดและใครไม่ได้ใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอด ขณะที่เราตัดสินคำประกาศตัวแทนของความเชื่อของคน ๆ หนึ่งโดยสิ่งที่เรามองเห็น-การกระทำต่าง ๆ ของเขา

โปรดจำเรื่องนี้ไว้:

1. ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นการตัดสินใจทำสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่แค่คำพูดหนึ่ง!
2. ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเชื่อเมื่อมันไม่สามารถเข้าใจได้ วางใจเมื่อมันไม่สามารถตามรอยได้ ก้าวออกไปเมื่อมันไม่สามารถมองเห็นได้
3. ความเชื่อที่ช่วยให้รอดก้าวไปในความมืด-เมื่อมันมืดเหลือเกินจนเรามองเห็นแต่ความมืดด้วยตาเปล่า แต่รู้ว่าภายใต้ความมืดนั้นมีศิลามันคงอยู่! ใจแล้วครับ และศิลานั้นคือพระเยซูคริสต์

บทที่ 3

3:1 พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนเลย โดยทราบว่าการเราจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ที่หนักกว่า

3:2 เพราะว่าในหลาย ๆ อย่างพวกเราทำให้คนทั้งปวงขัดเคืองใจ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมิได้ทำให้ผู้ใดขัดเคืองใจในทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีพร้อมแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย

3:3 คุณเถิด พวกเราเอาเหล็กบังเขียนใส่ในปากม้าทั้งหลาย เพื่อให้พวกมันเชื่อฟังพวกเรา และพวกเราก็กทำให้ทั้งตัวของพวกมันหันไปมาได้

3:4 จงดูบรรดาเรือด้วยเช่นกัน ซึ่งถึงแม้ว่าพวกมันใหญ่โต และถูกลมแรงพัดแล่นไป แต่พวกมันก็ยังถูกหันไปมาด้วยหางเสือเล็ก ๆ ไปยังที่ไหนก็ตามที่ผู้ควบคุมมันบังคับ

3:5 เช่นนั้นแหละ ลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็ก ๆ และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ ดูเถิด ไฟนิตเดียวก็เผาไหม้ได้มากสักเพียงใด

3:6 และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งความชั่วช้า ลิ้นก็เป็นเช่นนั้นท่ามกลางบรรดาอวัยวะของพวกเรา จนมันทำให้ทั้งร่างกายเป็นมลทินไป และเผาไหม้วิถีแห่งธรรมชาติ และมันเองก็ติดไฟแห่งนรก

3:7 ด้วยว่าทุกชนิดของพวกสัตว์เดียรัจฉาน และของบรรดานก และของงูทั้งหลาย และของบรรดาสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และถูกเลี้ยงให้เชื่องแล้วโดยมนุษย์

3:8 แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ มันเป็นสิ่งชั่วร้ายซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ เต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย

3:9 ด้วยลิ้นนั้นพวกเราสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดา และด้วยลิ้นนั้นพวกเราก็ก่แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระเจ้า

3:10 จากปากอันเดียวกันมีคำสรรเสริญและคำแข่งด่าออกมา พี่น้องของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย

3:11 บ่อน้ำพุส่งจากช่องเดียวกันทั้งน้ำจืดและน้ำกร่อยได้หรือ

3:12 พี่น้องของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใด ๆ จะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้

3:13 ผู้ใดเป็นคนที่สติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ในท่ามกลางพวกท่านหรือ จงให้ผู้นั้นแสดงจากพฤติกรรมอันดี คือการงานต่าง ๆ ของตนด้วยความนอบน้อมแห่งสติปัญญา

3:14 แต่ถ้าพวกท่านมีการอิจฉากันอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของพวกท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพูดมุสาต่อความจริง

3:15 สติปัญญาเช่นนี้ไม่ได้ลงมาจากเบื้องบน แต่เป็นแบบโลก แบบตัณหาราคะ แบบผีปีศาจ

3:16 เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉากันและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็มีการรุ่นวายและการงานชั่วร้ายทุกอย่าง

3:17 แต่สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุขภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและบรรดาผลอันดี โดยปราศจากความลำเอียง และปราศจากความหน้าซื่อใจคด

3:18 และผลแห่งความชอบธรรมก็ถูกหว่านลงในสันติสุขโดยคนเหล่านั้นที่สร้างสันติสุข

บทที่ 3 เริ่มต้นการอธิบายเกี่ยวกับเรื่องหนัก ๆ ในชีวิตเชิงปฏิบัติของผู้เชื่อ เราอาจกล่าวได้ว่าบทนี้บรรจุหัวข้อคำเทศนาที่ยาวที่สุดบนแผ่นดินโลก หัวข้อซึ่งอยู่ในปากของทุกคน-เรื่องสั้น! ยากอบกล่าวถึงการใช้สั้นของเราในอีกสี่บทที่เหลือเช่นกัน (1:19,26; 2:12; 4:11; 5:12) อย่างไรก็ตาม เขามีเรื่องจะกล่าวอีกเยอะเกี่ยวกับสั้นและการควบคุมสั้นของเราในบทที่สาม ซึ่งถูกมอบให้กับหัวข้อนี้โดยเฉพาะ

ข้อ 1: “พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนเลย โดยทราบว่าคุณเราจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ที่หนักกว่า”

ยังเขียนถึง “พี่น้อง” เหล่านั้นต่อไป ยากอบกล่าวว่า “อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนเลย...” คำว่า “masters” ในที่นี้มีความหมายว่า “ผู้สอน” ไม่ใช่ “เจ้านาย” เหมือนอย่างที่คำภาษาอังกฤษของเราอาจสื่อถึง การเป็นผู้ที่สั่งสอนคนอื่นมาพร้อมกับความรับผิดชอบที่ใหญ่ยิ่งและจริงจัง และถ้าการสอนนั้นชักนำแบบผิด ๆ ในทางใด พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถประเมินค่าผลเสียที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนเหล่านั้นที่รับคำสอนนั้น ด้วยเหตุนี้ยากอบจึงหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนทั้งหลายที่ยังอ่อนวัยในความเชื่อ นั้นไม่ให้กระตือรือร้นเกินไปหรือกระวนกระวายเกินไปที่จะถ่ายทอดความรู้ของตน พวกเขาจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้ และเติบโตในเรื่องต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณเสียก่อน

เปาโลสั่งสอนทิโมธีคนหนุ่มว่า: “จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15) หนึ่งในเครื่องมือที่เจ้าเล่ห์ที่สุดของพญามารวันนี้คือ การแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิด ๆ โดยคนเหล่านั้นที่พยายามทำให้พระคัมภีร์เข้ากันกับแนวคิดต่าง ๆ ของพวกเขาแทนที่จะทำให้ตัวเองสอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้า เปโตรหนุนใจว่า “ดูจงพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวจนะนั้น” (1 เปโตร 2:2)

“...โดยทราบว่าคุณเราจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ที่หนักกว่า” มันเป็นเรื่องที่จริงจังแน่ทีเดียวที่จะสั่งสอนผู้คน และอาจารย์หรือผู้รับใช้ต้องใช้เวลาเยอะ ๆ ในการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อที่เขาจะทราบว่าควรทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ให้สำเร็จจริงอย่างไร ถ้าชายใดไม่สอนความจริงอันเด็ดขาดแห่งพระวจนะของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงถือว่าเขาต้องให้การสำหรับการชักนำเหล่าผู้ฟังของเขาให้หลงผิด ไม่ว่าจะทำเช่นนั้นเพราะไม่รู้พระวจนะหรือเพราะจงใจสอนผิดก็ตาม เขาจะ “ได้รับการปรับโทษที่ใหญ่โตกว่า”-ใหญ่โตกว่าที่เหล่าผู้ฟังของเขาจะต้องเจอเสียอีก ดังนั้น ชายใดไม่ควรรับหน้าที่ผู้สอนนอกเสียจากว่าเขาถูกเรียกโดยพระเจ้า สำหรับงานที่สำคัญนี้ โดยได้รับของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นผู้ที่ “เหมาะที่จะสอน” (2 ทธ. 2:24)

จงจำให้ขึ้นใจว่าหัวข้อหลักในบทนี้คือ การใช้สั้นแบบผิด ๆ อย่างเป็นอันตราย บาปเหล่านี้ของสั้นยังมีอยู่ในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อและคนที่เชื่อแต่ปากวันนี้เหมือนกับในสมัยที่ยากอบเขียนเกี่ยวกับพวกมัน อาจไม่เคยมีอวัยวะส่วนใดของมนุษย์เลยที่ควบคุมยากขนาดนี้ ไม่ว่าจะในยุคสมัยใด

จากความกระตือรือร้นเกินควรที่จะสอน เรามองไปที่พระคำข้อถัดไป ซึ่งบรรจุคำเตือนที่หลากหลาย

มากขึ้น:

ข้อ 2: “เพราะว่าในหลาย ๆ อย่างพวกเราทำให้คนทั้งปวงขัดเคืองใจ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมิได้ทำให้ผู้ใดขัดเคืองใจในทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีพร้อมแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย”

ดังนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าจึงทรงเปลี่ยนจากเรื่องความพร้อมอันไร้สาระที่จะสอนในที่ประชุม ไปสู่การใช้คำพูดโดยทั่วไป: “เพราะว่าในหลาย ๆ อย่างพวกเราทำให้คนทั้งปวงขัดเคืองใจ” นั่นคือ ในหลายสิ่งเราทุกคนทำให้ขัดเคืองใจ (หรือสะดุด) แม้แต่เหล่าผู้เชื่อที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดก็ต้องระวังอยู่เสมอและตัดสินตัวเองในเรื่องนี้ ดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวไว้ว่า: “ข้าพเจ้าจะระมัดระวังทางทั้งหลายของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะควบคุมปากของข้าพเจ้าโดยใส่บังเหียน ขณะที่คนช่วยอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า” (เพลงสดุดี 39:1)

“...ถ้าผู้หนึ่งผู้ใด”-ไม่ใช่แค่พวกอาจารย์ แต่ใครก็ตาม- “มิได้ทำให้ผู้ใดขัดเคืองใจในทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีพร้อมแล้ว...” ยากอบดูเหมือนจะเหมารวมเลยว่าทุกคนคงต้องยอมรับว่าเคยพูดจาในทางที่ทำร้ายจิตใจผู้อื่น ปากไวเกินไป หรือพูดคำที่ไม่เหมาะสม อันเป็นเหตุให้ใครบางคนต้องเจ็บช้ำและเสียใจ อย่างไรก็ตาม ถ้าคนใดถูกพบได้ว่าไม่เคยมีความผิดในการทำให้ผู้ใดขัดเคืองใจเลย เขาก็คงเป็นคนที่ดีพร้อม (ไม่ใช่ในความหมายของความสมบูรณ์แบบที่รับาบ แต่เป็นผู้ใหญ่และมีสมดุลที่ดีในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง) “และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย” คำเรียก “บังคับ” หมายถึงควบคุมหรือเหนี่ยวรั้ง และภาพเปรียบเทียบที่ถูกลำเสนอตรงนี้ก็บอกเป็นนัยถึงภาพประกอบที่ให้ไว้ในข้อ 3 และถูกสนับสนุนในข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมา บัดนี้เราจะเห็นว่าลิ้นควบคุมและนำทางวิถีทั้งหมดแห่งชีวิตอย่างไร

ข้อ 3 และ 4: “ดูเถิด พวกเราเอาเหล็กบังเหียนใส่ในปากม้าทั้งหลาย เพื่อให้พวกมันเชื่อฟังพวกเรา และพวกเราก็ทำให้ทั้งตัวของพวกมันหันไปมาได้ จงดูบรรดาเรือด้วยเช่นกัน ซึ่งถึงแม้ว่าพวกมันใหญ่โต และถูกลมแรงพัดแล่นไป แต่พวกมันก็ยังถูกหันไปมาด้วยหางเสือเล็ก ๆ ไปยังที่ไหนก็ตามที่ผู้ควบคุมมันบังคับ”

ยากอบเป็นปรมาจารย์คนหนึ่งในการใช้ภาพประกอบต่าง ๆ ตามที่เราเห็นไปแล้ว ในที่นี้เขาพูดถึง “เหล็กบังเหียน” ซึ่งเขากล่าวว่า “พวกเราเอา...ใส่ในปากม้าทั้งหลาย เพื่อให้พวกมันเชื่อฟังพวกเรา...” ในเพลงสดุดี 32:9 เราอ่านว่า: “พวกเจ้าอย่าเป็นเหมือนม้าหรือเหมือนล่อซึ่งไม่มีความเข้าใจ ซึ่งปากของพวกมันต้องถูกขวางด้วยเหล็กและบังเหียน เกรงว่าพวกมันจะเข้ามาใกล้เจ้า”

ไม่มีใครสามารถเข้าใจคำกล่าวนั้นได้อย่างถ่องแท้จนเสียใจจากว่าพวกเขาทราบเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับม้าป่าที่ชอบวิ่งหนีไป หรือทำลายพืชผลและคันไถและสิ่งอื่นใดที่มันแตะต้องได้ เหล็กบังเหียนในปากของม้าจะทำให้มันเชื่อ เพราะยิ่งม้าตัวนั้นตั้งต้นที่จะหนีไปจากนายของมันมากเท่าไร เหล็กบังเหียนนั้นก็ยิ่งบาดเข้าเนื้อของมันมากเท่านั้น ม้าที่ถูกฝึกให้เชื่อเช่นนั้นก็ถูกสอนให้เชื่อฟังเรา “และพวกเราก็ทำให้ทั้งตัวของพวกมันหันไปมาได้” โดยทั้งควบคุมและนำทางพวกมันโดยการใช้เหล็กและบังเหียนนั้น

ยากอบบอกเราต่อไป (ข้อ 4) ว่าเรือลำใหญ่ยักษ์สามารถ “ถูกหันไปมา...ไปยังที่ไหนก็ตามที่ผู้ควบคุมมันบังคับ” โดยแค่ขยับ “หางเสือเล็ก ๆ” แค่ผู้ขับเรือนั้นบิดข้อมือเพียงเล็กน้อย โดยขยับส่วนหนึ่งที่มีขนาดเล็กมาก ๆ ของเรือลำนั้น นั่นคือหางเสือ และเรือลำยักษ์นั้นก็เปลี่ยนเส้นทาง โดยแล่นต่อไปในทิศทางใดก็ตาม

ที่ผู้ขับเรื่อนั้นอยากให้มันไป

ข้อ 5 และ 6: “เช่นนั้นแหละ ลี้นก็เป็นอวัยวะเล็ก ๆ และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ ดูเถิด ไฟนิตเดียวก็เผาไหม้ได้มากสักเพียงใด และลี้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งความชั่วช้า ลี้นก็เป็นเช่นนั้นท่ามกลางบรรดาอวัยวะของพวกเรา จนมันทำให้ทั้งร่างกายเป็นมลทินไป และเผาไหม้วิถีแห่งธรรมชาติ และมันเองก็ติดไฟแห่งนรก”

เช่นเดียวกับเหล็กบังเหียนและหางเสือ ยากอบกล่าวว่า “ลี้นก็เป็นอวัยวะเล็ก ๆ”-แต่มันก็เป็นส่วนที่แยกขาดจากร่างกายไม่ได้ นั่นคือ เป็น “อวัยวะ” ส่วนหนึ่ง และเช่นเดียวกับเหล็กบังเหียนและหางเสือ “อวัยวะเล็ก ๆ ...พูดโอ้อวดอ้างการใหญ่” สุภาซิด 18:21 กล่าวว่า: “ความตายและความเป็นอยู่ในอำนาจของลี้น...” แม้ว่ามันมีขนาดเล็กและอ่อนแอเหลือเกินภายในตัวมันเอง ลี้นก็มีอิทธิพลมหาศาล และมันสามารถสร้างหรือทำลายชีวิตหรือคำพยานของคน ๆ หนึ่งได้

“ดูเถิด ไฟนิตเดียวก็เผาไหม้ได้มากสักเพียงใด” ไฟป่าหลายครั้งถูกเริ่มต้นจากเปลวไฟเล็กจิ๋วของไม้ขีดก้านหนึ่งที่ถูกโยนทิ้งข้างทางอย่างมั่งง่าย หรือโดยประกายไฟเล็ก ๆ จากกองไฟใกล้มอด ซึ่งทำลายป่าหลายร้อยเอเคอร์ หลายชีวิตถูกพรากไปและหลายครอบครัวและธุรกิจถูกทำลายเพราะความมั่งง่ายด้วย “ไฟเล็ก ๆ” ของบุหรืรุ่มนหนึ่งหรือไม้ขีดก้านหนึ่ง และในทำนองเดียวกัน คำพูดเดียวที่ไม่คิดหรือที่ทำร้ายจิตใจสามารถเป็นจุดเริ่มต้นของการวิวาทนับไม่ถ้วน ซึ่งเป็นเหตุให้มีมิตรภาพถูกทำลาย คริสตจักรแตกแยก การหย่าร้าง และแม้แต่สงคราม-ความยุ่งยากที่จะคงอยู่ต่อไปอีกนานหลายปี

ยากอบกล่าวต่อไปโดยประกาศแบบเน้นย้ำว่า “ลี้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งความชั่วช้า...” ความคิดตรงนี้และในข้อ 5 ไม่อาจถูกเน้นเกินพอดีได้ เพราะเราถูกเตือนใจว่า “อวัยวะ” เล็ก ๆ และดูเหมือนไม่สำคัญนั้น นั่นคือลี้น เป็นเหมือนไฟซึ่งมีจุดเริ่มต้นเล็กมาก ๆ แต่ซึ่งพิสูจน์ว่าสร้างความหายนะได้มากมายในท้ายที่สุด คำ ๆ เดียวจากลี้นเล็ก ๆ นี้สามารถมีอำนาจมหาศาลและกว้างไกลเพื่อให้เกิดผลดีหรือผลเสียก็ได้: “...คำเดียวที่พูดในเวลาอันเหมาะสม คำนั้นก็คือจริง ๆ” (สภษ. 15:23) แต่ “บรรดาถ้อยคำของคนที่เกี่ยวข้องซุกซิบก็เหมือนอย่างบาดแผลหลายรอย และบาดแผลเหล่านั้นลงไปยังส่วนภายในของร่างกาย” (สภษ. 18:8)

“...ลี้นก็เป็นเช่นนั้นท่ามกลางบรรดาอวัยวะของพวกเรา จนมันทำให้ทั้งร่างกายเป็นมลทินไป...” พระเยซูตรัสว่า: “สิ่งเหล่านั้นซึ่งออกจากปากก็ออกมาจากใจ และสิ่งเหล่านั้นทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มธ. 15:18) ถ้อยคำต่าง ๆ ที่ออกมาจากปาก (คือจากลี้น) ประกาศว่าคน ๆ นั้นแท้จริงแล้วเป็นคนเช่นไร ถ้อยคำแสดงออกถึงความคิด และความคิดถูกให้กำเนิดในใจ ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของจริงของปัญหานั้น ๆ

ยากอบเสริมว่าลี้นนั้น “เผาไหม้วิถีแห่งธรรมชาติ และมันเองก็ติดไฟแห่งนรก” เหมือนอย่างที่อรรถาธิบายเก่าแก่มาก ๆ เล่มหนึ่งกล่าวไว้ว่า: “ลี้นที่ไม่ถูกควบคุมก็ถูกทำให้ติดไฟโดยพญามารและไฟนั้นลุกลามไปสู่แรงปรารถนาที่ต่ำทรามกว่าทั้งหมดในธรรมชาติของมนุษย์” ช่วงเป็นคำกล่าวโทษที่ตรงจริง ๆ!

ข้อ 7 และ 8: “ด้วยว่าทุกชนิดของพวกสัตว์เดียรัจฉาน และของบรรดานก และของงูทั้งหลาย และของบรรดาสัตว์ในทะเลเล็กก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และถูกเลี้ยงให้เชื่องแล้วโดยมนุษย์ แต่ลี้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ มันเป็นสิ่งชั่วร้ายซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ เต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย”

สิ่งที่ยากอบประกาศในข้อ 7- ที่ว่า “ทุกชนิดของพวกสัตว์เดียรัจฉาน...นก...งู...ถูกเลี้ยงให้เชื่องแล้ว

โดยมนุษย์”-เราทราบว่าเป็นความจริง บันทึกเหตุการณ์นั้นอยู่ในปฐมกาล 1:26-28 ที่เราอ่านถ้อยคำเหล่านี้:

“และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพวกเรา ตามลักษณะของพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองเหนือฝูงปลาแห่งทะเล และเหนือฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และเหนือสัตว์ใช้งาน และเหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก และเหนือสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก”

“ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระองค์เอง ในแบบพระฉายของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างเขา พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง และพระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกตกและทวีมากขึ้น และจงเติมเต็มแผ่นดินโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองเหนือฝูงปลาแห่งทะเล และเหนือฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และเหนือสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก”

หลังจากการพิพากษาของน้ำท่วมโลก “และพระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกตก และทวีมากขึ้น และเติมเต็มแผ่นดินโลก และความเกรงกลัวพวกเจ้าและความหวาดกลัวพวกเจ้า จะอยู่บนสัตว์ป่าทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก และบนบรรดานกแห่งฟ้าอากาศ บนสิ่งทั้งสิ้นที่เคลื่อนไหวไปมาบนแผ่นดินโลก และบนบรรดาปลาแห่งทะเล พวกมันได้ถูกมอบไว้ในมือของพวกเจ้าแล้ว” (ปฐมก. 9:1,2)

“...แต่ลึนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่อได้...” แม้กระทั่งสัตว์ป่าที่อันตรายที่สุดก็ถูกทำให้เชื่อแล้วโดยมนุษย์ แต่มนุษย์คนใดเล่าที่ทำให้ลึนของตน (หรือลึนของคนอื่น) เชื่อแล้วอย่างแท้จริง? คำกริยา “ทำให้เชื่อ” บ่อยครั้งสื่อถึงการใช้กำลัง สัตว์ป่าที่ไม่ยอมเชื่อก็ต้องถูกบังคับให้ทำสิ่งที่มนุษย์อยากให้มันทำ และบางครั้งนี่ต้องอาศัยทั้งการทุบตีและการกักขังหน่วงเหนี่ยวสัตว์ตัวนั้น อย่างไรก็ตามลึนก็ไม่ยอมตอบสนองต่อ “การฝึกให้เชื่อ” เช่นนั้น มันเป็นอย่างในพระคำข้อนี้บอกจริง ๆ “มันเป็นสิ่งชั่วร้ายซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ เต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย”

นี่เป็นคำกล่าวที่ทรงพลังมากจริง ๆ และมันฟังดูเหมือนเป็นกรณีที่ลึนหวัง แต่จงมีความหวังเถิด พระคำข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าลึนไม่สามารถถูกทำให้เชื่อได้ มันแค่ประกาศว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้มันเชื่อได้ แต่แม้ว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้ลึนเชื่อได้ มีพระองค์ผู้หนึ่งที่ได้ องค์กรผู้เป็นเจ้าของทรงสามารถควบคุมลึนที่ชอบโกหก พุดหมิ่นประมาท ชอบใส่ร้ายและนินทาได้อย่างง่ายดายพอ ๆ กับที่พระองค์ทรงสามารถช่วยคนขี้เมาและคนเล่นซู้ให้รอดพ้นจากชีวิตที่ผิดบาป แต่เราต้องมองฟังที่พระเจ้าให้ทรงกระทำการทำให้เชื่อนั้น และตัวเราเองต้องฝึกการใช้ความระมัดระวังอย่างมากและอธิษฐานเยอ ๆ เกี่ยวกับการใช้ลึนของเรา

ข้อ 9 และ 10: “ด้วยลึนนั้นพวกเราสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดา และด้วยลึนนั้นพวกเราก็แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระเจ้า จากปากอันเดียวกันมีคำสรรเสริญและคำแข่งด่าออกมา ฟันน้องของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย”

จากจุดนี้จดหมายฝากฉบับนี้พูดถึงความไม่เข้ากันอย่างแรง- “คำสรรเสริญและคำแข่งด่า” ซึ่งออกมาจาก “ปากอันเดียวกัน”! ยากอบกล่าวถึงลึนว่า “ด้วยลึนนั้นพวกเราสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดา...” การถวายเป็น

สาธุการและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นการใช้ลิ้นของเราในแบบที่สูงส่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ และแน่นอนว่าเรามีหลายสิ่งที่จะสรรเสริญพระองค์จริง ๆ เราสามารถกล่าวร่วมกับดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีว่า: “จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์” (เพลงสดุดี 103:1,2)

เรื่องน่าเศร้าก็คือว่าด้วยลิ้นเดียวกันนี้ซึ่งสามารถกล่าวถึงพระเจ้าอย่างสูงส่งได้ “ด้วยลิ้นนั้นพวกเราก็แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระเจ้า” นี่เป็นความหน้าซื่อใจคดชัด ๆ! ถ้าคุณคิดว่าคุณสามารถสรรเสริญพระเจ้าในคริสตจักรและจากนั้นก็พูดจาให้ร้ายเกี่ยวกับเพื่อนร่วมโลกของคุณในที่ทำงานตามพระวาระของพระเจ้าคุณก็เป็นคนพุดมูสา: “ถ้าผู้ใดกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพุดมูสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่เขาแลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่เขาไม่เคยเห็นอย่างไรได้” (1 ยอห์น 4:20) ทิตัส 3:2 สอนเรา “ที่จะไม่พูดให้ร้ายผู้หนึ่งผู้ใด ไม่เป็นคนชอบวิวาท แต่เป็นคนสุภาพอ่อนโยน โดยแสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง”

เกี่ยวกับ “การสรรเสริญและการแข่งด่า” จากปากอันเดียวกันนั้น ยากอบกล่าวว่า: “พี่น้องของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย” เปโตรเขียนถ้อยคำต่อไปนี้: “สุดท้ายนี้ พวกท่านทุกคนจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน จงรักกันฉันพี่น้อง จงมีความสงสาร จงมีความสุภาพอ่อนน้อมอย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย หรืออย่าด่าตอบแทนการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพร โดยรู้อยู่ว่าพวกท่านถูกเรียกให้กระทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก เพราะว่า ‘ผู้ที่จะรักชีวิตและเห็นวันทั้งหลายที่ดี จงให้ผู้นั้นระงับลิ้นของตนไว้จากความชั่วร้าย และระงับริมฝีปากของตนไว้เพื่อริมฝีปากนั้นจะไม่กล่าวคำอูบายใด ๆ เลย’ (1 เปโตร 3:8-10)

ในพระคำสองข้อถัดไปยากอบให้ภาพประกอบต่าง ๆ จากโลกธรรมชาติเพื่อแสดงให้เห็นว่าการอวยพรและการแข่งด่าไม่ควรออกมาจากปากเดียวกัน เพราะว่าธรรมชาติเองก็ตำหนิการผสมกันแบบนี้มาหลายชั่วอายุเช่นนี้:

ข้อ 11 และ 12: “บ่อน้ำพุส่งจากช่องเดียวกันทั้งน้ำจืดและน้ำกร่อยได้หรือ พี่น้องของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใด ๆ จะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้”

คำตอบต่อคำถามเกี่ยวกับ “น้ำจืดและน้ำกร่อย” ซึ่งมาจาก “ช่องเดียวกัน” ก็ชัดเจน หากใช้วิธีสมัยเก่า ใครก็ตามที่มี “ตาข้างเดียวและประสาทสัมผัสครึ่งเดียว” ก็ทราบว่าเป็นไปไม่ได้ และไม่ควรเป็นจริงด้วยที่คำพูดที่อวยพรและแข่งด่าจะออกมาจากปากเดียวกัน ถูกเอ่ยโดยลิ้นอันเดียวกัน ยากอบกำลังกล่าวโดยใช้ภาพประกอบว่าถ้อยคำที่ออกมาจากปากของเราก็เป็นพยานรับรองชนิดของใจที่เรามีอยู่ในทรวงอกของเรา ในส่วนหลังของข้อ 12 เขาตอบคำถามของเขาโดยประกาศว่า “ไม่มีบ่อน้ำพุใด ๆ จะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้”

บัดนี้ยากอบถามว่า: “พี่น้องของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ” และอีกครั้งคำตอบนั้นชัดเจน เราไม่เก็บผลมะกอกจากต้นมะเดื่อ ผลมะเดื่อจากเถา

องุ่น-และไม่เก็บผลแอปเปิ้ลจากต้นแพร์! ผลที่ถูกเก็บมาจากต้นไม้ต้นหนึ่งหรือเถาหนึ่งก็เป็นชนิดของผลที่มันเป็นเพราะต้นไม้ต้นหรือเถาต้นที่เราเอามันมา เช่นเดียวกัน มนุษย์ออกผลซึ่งประกาศว่าพวกเขาเป็นคนแบบไหนในใจของตน

ในคำเทศนาบนภูเขาในพระเยซูทรงใช้การเปรียบเทียบที่คล้ายกันในคำเตือนของพระองค์ให้ระวังพวกคนสอนเท็จ พระองค์ตรัสว่า:

“จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา มนุษย์เก็บผลองุ่นทั้งหลายจากบรรดาต้นไม้หนามหรือ หรือผลมะเดื่อทั้งหลายจากบรรดาต้นผักหนามหรือ ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมเกิดผลดี แต่ต้นไม้เลวทรามก็เกิดผลชั่วร้าย ต้นไม้ดีจะเกิดผลชั่วร้ายไม่ได้ และต้นไม้เลวทรามจะเกิดผลดีก็ไม่ได้... เหตุฉะนั้น โดยผลทั้งหลายของพวกเขา ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้” (มธ. 7:15-20)

ในดินแดนธรรมชาติเราตัดสินต้นไม้โดยชนิดของผลที่มันออก ดังนั้นต้นไม้ซึ่งเต็มไปด้วยผลมะเดื่อจึงเป็นต้นมะเดื่ออย่างเห็นได้ชัด มันไม่ใช่เถาองุ่น! เถาองุ่นย่อมไม่ออกผลมะเดื่อ และผลมะกอกก็ถูกผลิตโดยต้นมะกอก ไม่ใช่โดยต้นมะเดื่อ และยากอบสรุปว่า “เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใด ๆ จะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้”

เมื่อยากอบเตือนความจำเราน้ำจืดและน้ำกร่อยไม่ไหลมาจากช่องเดียวกัน (ข้อ 11) เขาก็กำลังพูดถึงถ้อยคำที่ถูกพูดโดยลิ้น เหมือนอย่างที่เราได้บ่งบอกแล้ว ถ้อยคำแสดงความคิดออกมา และความคิดก็ถูกให้กำเนิดในใจ: “...ด้วยว่าจากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ปากก็พูดออกมา” (มธ. 12:34) “บรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ” ก็ผลิตถ้อยคำที่ถูกเอ่ยโดยริมฝีปาก และพระเยซูตรัสในข้อ 37 ของมัทธิว 12 ว่า “โดยบรรดาคำของท่าน ท่านก็จะพ้นโทษได้ และโดยบรรดาคำของท่าน ท่านจะต้องถูกปรับโทษ”

เหมือนอย่างที่ดินไม้ถูกรู้จักโดยผลของมันและบ่อน้ำพุโดยน้ำที่มันปล่อยออกมา มนุษย์ก็จะแสดงให้เห็นในคำพูดที่เขาว่าสิ่งที่เขาเป็นในใจของเขา ดังนั้นคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและคำสอนของยากอบในที่นี้ในบทที่ 3 จึงแสดงให้เห็นชัดเจนว่าถ้อยคำเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะมันเปิดเผยอุปนิสัย ถ้อยคำที่ถูกพูดโดยลิ้นของมนุษย์ก็เป็นพลังมหาศาลเพื่อส่งผลดีหรือผลเสียก็ได้ นำพาชีวิตไปในทางที่ถูกหรือในทางที่ผิดก็ได้

ถ้อยคำที่ถูกต้องซึ่งถูกพูดอย่างถูกเวลาสามารถนำพามนุษย์ไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้นและถึงขนาดเปลี่ยนชีวิตได้อย่างสิ้นเชิง พระคัมภีร์เน้นความสำคัญของการใส่ใจฟังถ้อยคำที่ถูกต้อง:

“บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อบรรดาถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาบรรดาถ้อยคำของเรา อย่าให้พวกมันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษาพวกมันไว้ท่ามกลางใจของเจ้า เพราะพวกมันเป็นชีวิตแก่บรรดาคนที่พบพวกมัน และเป็นสุขภาพแก่เนื้อหนังทั้งสิ้นของคนเหล่านั้น” (สภษ. 4:20-22)

“บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาบรรดาถ้อยคำของเราไว้ จงสะสมบัญญัติทั้งหลายของเราไว้กับเจ้า จงรักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และดำรงชีวิตอยู่...” (สภษ. 7:1,2)

วันหนึ่งยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวแก่ศิษย์สองคนของเขา ซึ่งคนหนึ่งนั้นคืออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรว่า “จงดูพระเมสโปดกของพระเจ้า!” พวกเขาดู (ยอห์น 1:35-51) และเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นจริง

ๆในชีวิตของชายสองคนนั้น

พระเยซูตรัสแก่หญิงที่ใช้ชีวิตในบาปว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” จากคำขออันเรียบง่ายนั้นบทสนทนาได้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งหญิงคนนั้นพูดถึงพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา และพระเยซูตรัสแก่นางว่า “เราน้ำที่กล่าวกับเจ้าเป็นท่านผู้นั้น” นางถูกเปลี่ยนแปลงจากหญิงแพศยาไปสู่ผู้ชนะจิตวิญญาณหลายดวง แทนที่จะทำให้ชีวิตของชายหลายคนถูกลงพระอาชญา นางแนะนำพวกเขาให้รู้จักกับพระผู้ช่วยให้รอดนั้น และฝูงชนมหาศาล “ในพวกชาวสะมาเรียแห่งนครนั้นได้เชื่อในพระองค์” และได้รับความรอด (อ่านยอห์น 4:1-42)

ในทางกลับกัน ถ้อยคำที่ถูกพูดในทางที่ผิด ด้วยแรงจูงใจที่ผิด สามารถนำพามนุษย์ไปสู่ชีวิตแห่งความอับอายและความอับยศและถึงขนาดทำให้จิตวิญญาณถูกลงพระอาชญาไปสู่ความดำมืดตลอดกาล (อ่านสุภาพิต 7:6-27 สำหรับภาพของความพินาศซึ่งถูกก่อให้เกิดโดย “คำพูดอันไพเราะ” ของหญิงชั่วคนหนึ่ง)

ถ้อยคำที่ทำร้ายจิตใจ ไร้ปัญญา และไม่จริงสามารถก่อให้เกิดความสิ้นหวังและความทุกข์ใจและความปวดร้าวใจได้มากมาย ผมรู้จักภรรยาที่ยังสาวคนหนึ่งซึ่งฆ่าตัวตายเพราะคำโกหกต่าง ๆ ถูกเล่าเกี่ยวกับตัวเธอ โดยครอบครัวสามีของเธอ พวกเขาโกหกให้สามีของเธอฟังเกี่ยวกับการกระทำต่าง ๆ ของเธอ และเขาก็แข่งค่าเธอและทบตีเธอ-และเธอก็จบชีวิตตัวเอง

ใช่แล้วครับ ลิ่นเป็น “อวัยวะเล็ก ๆ” แต่มันช่างเป็นอวัยวะที่ทรงพลังจริง ๆ มันช่างเป็นสัตว์ร้ายได้จริง ๆ! มันสามารถนำความชื่นบานและความทุกข์โศกมาให้ มันสามารถนำชีวิตและความตายมาได้จริง ๆ มันสามารถนำเสียงหัวเราะและน้ำตามาให้ มีพระคำหลายข้อที่พูดถึงอำนาจของลิ่นและคำพูดที่มันกล่าว แต่ผมขอยกอีกสองสามข้อจากหนังสือสุภาพิต:

“ในถ้อยคำมากมายก็จะไม่ขาดบาป แต่คนที่ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่มีสติปัญญา” (สภษ. 10:19)

“คนหน้าซื่อใจคดทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปากของเขา ...คนที่เที่ยวซุบซิบก็เผยความลับทั้งหลาย แต่คนที่มีใจสัตย์ซื่อปิดบังเรื่องราวอันไว้” (สภษ. 11:9,13)

“ความโศกเศร้าในใจของมนุษย์ถ่วงใจของเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้อใจของเขายินดี” (สภษ. 12:25)

“ถ้อยคำที่พูดเหมาะ ๆ ก็เป็นเหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำในภาชนะเงิน” (สภษ. 25:11)

เราควรทำให้ถ้อยคำต่อไปนี้ของดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีเป็นคำอธิษฐานประจำวันของเรา:

“ขอให้บรรดาถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการตรึงตรองแห่งใจของข้าพระองค์ เป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 19:14)

“โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์” (เพลงสดุดี 51:15)

“โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอทรงรักษาประตูแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 141:3)

ยากอบขึ้นต้นส่วนท้ายของบทที่ 3 ในหัวข้อทั่วไปเกี่ยวกับสติปัญญา โดยถามคำถามหนึ่ง:

ข้อ 13: “ผู้ใดเป็นคนมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ในท่ามกลางพวกท่านหรือ จงให้ผู้นั้นแสดง จากพฤติกรรมอันดี คือการงานต่าง ๆ ของตนด้วยความนอบน้อมแห่งสติปัญญา”

ก่อนอื่นให้เราหมายเหตุคำนิยามตามพจนานุกรมของคำว่า “มีสติปัญญา” ความหมายพื้นฐานที่ถูกให้ไว้คือ: “การมีหรือการแสดงให้เห็นวิจรรย์ญาณที่ดี; มีอำนาจในการแยกแยะและตัดสินใจอย่างถูกต้องหรือในการ แบ่งแยกระหว่างสิ่งที่จริงกับสิ่งที่เท็จ ระหว่างสิ่งที่เหมาะสมกับสิ่งที่ไม่เหมาะสม...” พร้อมกับคำนิยามนี้ในใจ คำถามที่ว่า “ผู้ใดเป็นคนมีสติปัญญา” ซึ่งถูกกล่าวแก่ “พี่น้อง” ในข้อ 1 ก็เป็นเรื่องท้าทายจริง ๆ

แต่ยากอบถามต่อไปอีกว่า “ผู้ใด...ประกอบด้วยความรู้ในท่ามกลางพวกท่าน” “ความรู้” ถูกนิยาม ส่วนหนึ่งว่าเป็น: “ความคุ้นเคยกับข้อเท็จจริง; สิ่งซึ่งถูกได้มาและถูกเก็บรักษาไว้โดยการรู้; ความกระจำงแจ้ง; การเรียนรู้” เห็นได้ชัดว่ามีความแตกต่างระหว่างการเป็นคนมีสติปัญญากับการมีความรู้

ยากอบกล่าวต่อไปโดยสอนผู้ใดก็ตามที่คิดว่าตัวเองเป็นคน “มีสติปัญญา” และ “ประกอบด้วยความรู้”: “จงให้ผู้นั้นแสดงจากพฤติกรรมอันดี คือการงานต่าง ๆ ของตน...” นั่นคือ ถ้าผู้ใดมีสติปัญญาจริง ๆ เขาก็ จะแสดงมันออกมา-ไม่ใช่แค่โดยสิ่งที่เขากล่าวแต่โดยสิ่งที่เขาทำ! สติปัญญาของจริงย่อมถูกแสดงออกโดยการกระทำ ไม่ใช่คำพูด มีคนมากมายที่พูดเยาะ แต่ไม่แสดงให้เห็นสติปัญญาในสิ่งที่พวกเขาพูดหรือทำเลย พระเยซู ทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ให้ “ฉลาดเหมือนงูทั้งหลาย และไม่มีภัยเหมือนพวกนกเขา” (มธ. 10:16)

ในส่วนแรกของบทนี้ยากอบเน้นการใช้คำพูดอันเหมาะสมตามที่ล้นพูด ตรงนี้ในข้อ 13 เขากล่าวถึง คุณค่าของการงานที่ดีอีกครั้ง ซึ่งเป็นหัวข้อที่ถูกกล่าวถึงไปแล้วในส่วนหลังของบทที่ 2 ดังนั้นเราจึงเห็นความจริงที่ว่าเราตัดสินคน ๆ หนึ่งทั้งโดยคำพูดที่เขากล่าวและโดยการงานที่เขากระทำ มีคนมากมายที่ประกาศตัว ว่าเป็นคริสเตียนซึ่งชีวิตของพวกเขาชวนให้เราสงสัย เพราะพวกเขาดำเนินชีวิตเหมือนชาวโลกและพูดภาษา ของชาวโลก ทิธัส 1:16 กล่าวถึงผู้คนเช่นนั้น: “พวกเขาออกปากว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า แต่ในการงานต่าง ๆ พวกเขาปฏิบัติเหมือนคนที่ไม่เชื่อ และไม่เชื่อฟัง และสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่างก็ใช้ไม่ได้เลย”

ยากอบเน้นย้ำเพิ่มเติมถึงความจำเป็นที่ต้องมีความสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์ของคำพูดและการกระทำของคนที่เขาเขียนไปถึงโดยเขาใช้วลีที่ว่า “พฤติกรรมอันดี” (good conversation) คำว่า “conversation” ตรงนี้ (และในพระคำข้ออื่น ๆ เช่นกัน) หมายถึงพฤติกรรมหรือลักษณะการดำเนินชีวิต และนี่จำเป็นต้องรวมถึงทั้งสิ่งที่เราพูดและสิ่งที่เราทำ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในสมัยของยากอบ (เช่นเดียวกับในสมัย ของเราเอง) มีคนเหล่านั้นที่พูดจาเสียงดังเกี่ยวกับความน่านับถือของตัวเอง ความหมายของเขาในพระคำข้อนี้ ก็คือ: “ถ้าคุณมีสติปัญญาอย่างแท้จริงตามมาตรฐานของพระเจ้า คุณก็จะแสดงให้เห็นสติปัญญาของคุณโดย ชีวิตที่บริสุทธิ์และอ่อนสุภาพ”

เปาโลเขียนไปถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองฟีลิปปีว่า “เพียงแต่ขอให้การดำเนินชีวิตของพวกท่านสมกับข่าว ประเสริฐของพระคริสต์...” (ฟป. 1:27) ดังนั้นยากอบจึงยืนยันกรานเรื่องข้อพิสูจนที่ว่าคน ๆ หนึ่งเป็นอย่างที่เขา กล่าวอ้างว่าเป็นจริง ๆ

“...ด้วยความนอบน้อมแห่งสติปัญญา” ยากอบหนุนใจตรงนี้ให้แสดงสติปัญญาออกมาในลักษณะที่

อ่อนสุภาพและถ่อมใจ พระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ตรัสไว้ว่า: “จงเอาแอกของเราแบกไว้บน ท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง...” (มธ. 11:29) เราควรแสดงให้เห็น ความอ่อนสุภาพของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ถวายเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับสติปัญญาใดก็ตามที่เรามีอยู่ สติปัญญาที่แท้จริงมาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:5) ผ่านทางพระวาระของพระองค์ “พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์ สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญา” (2 ทธ. 3:15) และคนเหล่านั้นที่มีสติปัญญานี้ก็อ่อนสุภาพและถ่อมใจ ไม่ใช่ หยิ่งผยอง

อัครทูตเปาโลผู้มีการศึกษาดีกกล่าวไว้ว่า: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้า ก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนัง ขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่โดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์ เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20) เขาถ่อมใจ โดยรู้ว่าแม้แต่สติปัญญาของเขาและความเชื่อที่จะดำเนินชีวิต คริสเตียนก็มาจากพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลอดในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เท่านั้น อันที่จริง เขาเขียนถึงชาวฟิลิปปี ว่า: “แต่สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระ คริสต์ ไขแล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัย และข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่ง ความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลสัตว์...” (ฟป. 3:7,8)

ยิ่งเราดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเยซูมากเท่าไร เราก็ยิ่งจะอวดในพระองค์มากเท่านั้นและอวดในตัวเราเอง น้อยลง ในถ้อยคำของยอห์นผู้ให้บัพติศมา “พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง” (ยอห์น 3:30)

ในข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมา เราเห็นความแตกต่างระหว่างสติปัญญาฝ่ายโลกกับสติปัญญาฝ่าย สวรรค์ ก่อนอื่น ในข้อ 14 ถึง 16 ยากอบพูดถึงสติปัญญาฝ่ายโลก:

ข้อ 14-16: “แต่ถ้าพวกท่านมีการอิจฉากันอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของพวกท่าน อย่า อวดเลยและอย่าพุดมุสาต่อความจริง สติปัญญาเช่นนี้ไม่ได้ลงมาจากเบื้องบน แต่เป็นแบบโลก แบบค้นหา รากะ แบบผีปศาจ เพราะเวลาที่ใดมีความอิจฉากันและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็มีการวุ่นวายและการงานชั่วร้าย ทุกอย่าง”

จงสังเกตก่อนอื่นเลยว่ายากอบกล่าวว่า “ถ้าพวกท่านมี...” ซึ่งดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเงื่อนไขที่เขากำลัง จะพรรณานั้นมีอยู่จริง ๆ ในผู้เชื่อกลุ่มนั้นที่เขากำลังเขียนไปถึง เขากล่าวว่า: “ถ้าพวกท่านมีการอิจฉากันอัน ขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของพวกท่าน...” การอิจฉาและการแก่งแย่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของการอยู่ ฝ่ายเนื้อหนัง ตามที่อัครทูตเปาโลกล่าว เพราะเขาเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อชาวโครินธ์ว่า: “และข้าพเจ้า ฟิน้องทั้ง หลาย ไม่อาจจะพุดกับพวกท่านเหมือนพุดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่เหมือนพุดกับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อ หนัง คือเหมือนกับเป็นพวกทารกในพระคริสต์...ด้วยว่าพวกท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าในท่ามกลางพวก ท่านมีการอิจฉากัน และการโต้เถียงกัน และการแตกแยกกัน พวกท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และดำเนินเหมือน มนุษย์สามัญตูดหรือ” (1 คร. 3:1,3)

เมื่อเปาโลเขียนไปถึงเหล่าผู้เชื่อชาวกาลาเทีย เขาก็รวม “การวิวาท” และ “การอิจฉา ริชยา” ไว้ใน รายชื่อของ “การงานทั้งหลายของเนื้อหนัง” ไว้ด้วย (กท. 5:19-21) และในข้อ 25 และ 26 เขากล่าวว่า: “ถ้า พวกเราดำรงชีวิตอยู่ในพระวิญญูณ ก็ให้พวกเราดำเนินในพระวิญญูณด้วย อย่าให้พวกเราปรารถนาศักดิ์ศรี อันไร้สาระ อย่ายั่วโทษะกัน อย่าอิจฉา ริชยากันเลย” (นอกจากนี้ อ่านโรม 13:13)

ผู้คนเหล่านั้นที่ยากอบเขียนไปถึงอ้างว่าตนมีปัญญา (ข้อ 13) และมีความเชื่อในใจของตน แต่พวกเขา กลับใช้อิจฉา ริชยา เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดี นำเศร้ำที่ต้องกล่าวว่า มีเรื่องแบบนี้เยอะในที่ประชุมท้องถิ่นที่ หลายวันนี้ สมาชิกคริสตจักรบางคนอิจฉาคนอื่นเพราะตำแหน่งของพวกเขาในคริสตจักร พวกเขาบอกว่า “ฉัน ทำงานนั้นได้ดีกว่าพวกเขาเสียอีก ฉันรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นมากกว่าพวกเขาเสียอีก”

หรืออาจมีการอิจฉาและการแก่งแย่งด้วยเหตุผลอื่น ๆ แต่ไม่ว่าเหตุผลนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม “สติ ปัญญา” ชนิดนี้ก็ไม่มีทางมาจากพระเจ้าได้! แน่แน่นอนว่าไม่มีความอ่อนสุภาพในจิตใจเช่นนั้นเลย จิตใจที่แก่งแย่ง ชิงดีไม่ใช่สินทรัพย์สำหรับคริสตจักรใดเลย แต่เป็นเครื่องฉุดรั้ง ดังนั้นยากอบจึงกล่าวว่า “อย่าอวดเลย” ไม่มี เหตุให้อวดเลยในเรื่องแบบนี้

เราต้องระวังแรงจูงใจของเราให้ดีเพื่อที่จะแน่ใจว่าไม่มีการแสวงหาเกียรติเข้าตัวเลย พิลิปปี 2:3 กล่าว ว่า: “อย่าทำสิ่งใดโดยทางห่มเถียงกันหรืออวดดี แต่ด้วยความคิดที่ถ่อมลงจงให้แต่ละคนถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว” จากยากอบ 3:14 ดูเหมือนว่าคำเตือนสตินี้ไม่ได้กำลังถูกถือปฏิบัติอยู่ เพราะตามที่ผมได้บอกไปแล้ว ผมไม่คิด ว่ายากอบกำลังพูดถึงกรณีสมมติแต่พูดถึงสถานการณ์ที่เป็นอยู่จริง ๆ

วันนี้ เหมือนกับในสมัยนั้น ไม่มีที่ว่างสำหรับการอิจฉาและการแก่งแย่งในชีวิตของคริสเตียนหรือในที่ ประชุมของเหล่าผู้เชื่อ ถ้าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจอย่างแท้จริง เราก็ควรถือว่าผู้เชื่อคนอื่น ๆ เป็นวิสุทธิชน “ที่รักของพระเจ้า” (รม. 1:7) และในการทำเช่นนั้น จะไม่มีความขมขื่นและการอิจฉา

“...และอย่าพูดมุสาต่อความจริง” พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ ไตมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) ต่อมาไม่นาน ในคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อของพระองค์ต่อ พระบิดา พระองค์ตรัสว่า: “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวณะของ พระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) พระวณะของพระเจ้าเป็น “ความจริงนั้น” และพระวณะนี้ที่ถูกให้ โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ปรับโทษความขมขื่นและการแก่งแย่ง การปฏิบัติสิ่งชั่วเหล่านี้ ซึ่งขัดแย้งเหลือ เกินกับพระคริสต์และพระวณะของพระองค์ ก็หาเป็นสิ่งที่อื่นใดไม่นอกจากการมุสาต่อความจริงนั้น

ในข้อ 15 ยากอบเตือนใจผู้อ่านของเขาว่า “สติปัญญาเช่นนี้” (ชนิดที่ถูกพรรณนาในข้อ 14) “ไม่ได้ลง มาจากเบื้องบน...” แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดมัน ในบทที่ 1 ยากอบกล่าวว่า “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดใน พวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า...” (ข้อ 5) และในข้อ 17 เขากล่าวว่า “ของประทานอัน ดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความ สว่าง...” เห็นได้ชัดเหลือเกินว่า “สติปัญญา” ซึ่งก่อให้เกิดการอิจฉาและการแก่งแย่งไม่ได้มา “จากเบื้องบน” ตรงกันข้าม มันเป็น “แบบโลก” เป็นผลผลิตของมนุษย์ โดยมีต้นกำเนิดของมันบนแผ่นดินโลก เปาโลพูดถึง “สติปัญญาของมนุษย์” และ “สติปัญญาของโลกนี้” (1 คร. 2:5,6)

“สติปัญญาแบบโลก” นี้เป็น “แบบตัณหาราคะ” หรือแบบธรรมชาติ ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสติปัญญาซึ่งเป็นแบบฝ่ายวิญญาณ ยูดาสพูดถึงผู้คนที่ “ประพุดิตัวตามโลกียวิสัย ไม่มีพระวิญญาณ” (ข้อ 19) และยากอบปิดท้ายคำพรรณนาของตนเกี่ยวกับ “สติปัญญา” แบบโลกโดยกล่าวว่ามันเป็น “แบบผีปศาจ” ซึ่งบ่งบอกว่ามันมีต้นกำเนิดของมันมาจากซาตาน

ที่ใดที่มีสติปัญญาแบบโลกเช่นนี้ ยากอบกล่าว “ที่นั่นก็มีการรุ่มรวยและการทำงานชั่วร้ายทุกอย่าง” (ข้อ 16) การมีอยู่ของความสับสนรุ่มรวยก็บ่งบอกถึงความไม่เป็นระเบียบและการขาดสันติสุข และเห็นได้ชัดว่าสิ่งใดก็ตามที่ก่อให้เกิดสภาพเช่นนั้นก็ไม่มีความเป็นมาจากพระเจ้าได้- “เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสน แต่ก่อให้เกิดสันติสุข...” (1 คร. 14:33) ในที่นี้อีกครั้ง ตามที่เราได้หมายเหตุไว้ข้างต้นแล้วในจดหมายฝากฉบับนี้ ยากอบนำเสนอหลักการที่ว่าเราสามารถตัดสินบางสิ่งโดยผลที่มันออก และเขาทำตามแนวคิดเดิมขณะที่เขาเปลี่ยนไปพูดเรื่องสติปัญญาซึ่งมา “จากเบื้องบน”:

ข้อ 17: “แต่สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุขภาพ และว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและบรรดาผลอันดี โดยปราศจากความลำเอียง และปราศจากความหน้าซื่อใจคด”

สติปัญญาที่แท้จริงมา “จากเบื้องบน” จากพระเจ้า ไม่ใช่จากแผ่นดินโลก พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงถูกเรียกว่า “สติปัญญาของพระเจ้า” โดยอัครทูตเปาโลในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรชาวโครินธ์:

“คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน อาลักษณ์อยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งโลกนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาแห่งโลกนี้ให้โศกเศร้าไปแล้วหรือ เพราะว่าหลังจากนั้นในพระสติปัญญาของพระเจ้าโลกโดยอาศัยปัญญาไม่ได้รู้จักพระเจ้า ก็เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญ และพวกกรีกเสาะหาสติปัญญา แต่พวกเราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น สำหรับพวกยิวก็เป็นหินสะดุด และสำหรับพวกกรีกก็เป็นความโง่เขลา แต่สำหรับคนทั้งหลายซึ่งถูกเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าและพระสติปัญญาของพระเจ้า” (1 คร. 1:20-24)

พระคริสต์ทรงเป็นสติปัญญาของพระเจ้าเพราะว่า ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงเปิดเผยและทำให้แผนการแห่งการไถ่ของพระองค์สำเร็จ ซึ่งแผนการนั้นถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนจักรวาลถูกสร้างขึ้นมา (1 เปโตร 1:18-20) พระองค์ทรงเป็นสติปัญญาของพระเจ้าในเนื้อหนัง และพระองค์ “ทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา...สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30) พระองค์ทรงเปิดเผยและถ่ายทอดสติปัญญาของพระเจ้าแก่คนทั้งปวงที่เชื่อบนพระนามของพระองค์และวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ สติปัญญาฝ่ายสวรรค์มาจากพระเจ้า และพระเยซูทรงนำสติปัญญาฝ่ายสวรรค์ของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ “จากเบื้องบน”

ยากอบบอกแล้วเกี่ยวกับต้นกำเนิดของสติปัญญาของพระเจ้า และบัดนี้เขาพรรณนาถึงสติปัญญานี้ โดยให้คุณสมบัติต่าง ๆ ของมัน (หรือลักษณะเฉพาะของมัน): มัน “บริสุทธิ์เป็นประการแรก...” นั่นคือ มันปราศจากความมลทินใด ๆ และคนที่ถือกรรมสิทธิ์ความบริสุทธิ์ภายในนี้ก็แสดงออกถึงการมีอยู่ของมันโดยชีวิต

ที่บริสุทธิ์ เปาโลบอกทิโมธีว่า “...จงรักษาตัวท่านเองไว้ให้บริสุทธิ์” (1 ทธ. 5:22)

“...แล้วจึงเป็นความสงบสุข...” ผมคิดว่านี่หมายถึงความเยือกเย็นและความสงบภายในซึ่งตามหลังพระราชกิจแรกนั้นของพระคริสต์ในใจ (ความบริสุทธิ์) จากนั้น อันเป็นผลมาจากการเป็นผู้บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้าผ่านทางกรยากโทษบาป พระคริสต์ผู้สถิตภายในก็ทรงทำให้เรา “มีความสุขสงบสุข” เมื่อเรายอมรับพระคริสต์ เราก็มี่ “สันติสุขกับพระเจ้า” (รม. 5:1) จากนั้นสันติสุขของพระเจ้ายิ่งก็ตามมา: “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่ในทุกสิ่ง โดยการอธิษฐาน การวิงวอน พร้อมกับ การขอบพระคุณ จงให้บรรดาคำพูลขอของพวกท่านถูกแจ้งให้พระเจ้าทรงทราบ และสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจทุกอย่าง จะรักษาบรรดาใจและความคิดของพวกท่านไว้โดยทางพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:6,7) ผลที่ตามมาโดยธรรมชาติของสันติสุขของพระเจ้าในใจนั้นคือ จิตใจที่ “มีความสุขสงบสุข” เปาโลเขียนไว้ว่า: “ถ้าเป็นไปได้ มากเท่ากับที่อยู่ในพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน” (รม. 12:18)

สติปัญญาซึ่งมา “จากเบื้องบน” นั้น “สุภาพ” อีกด้วย ซึ่งสื่อถึงความมีมารยาท เอาใจใส่ผู้อื่น ไม่เรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ของตัวเอง เปาโลเขียนถึงทิโมธีคนหนุ่มว่า “และผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่วิวาทกัน แต่ต้องมีใจสุภาพอ่อนโยนต่อคนทั้งปวง...” (2 ทธ. 2:24) “...และว่าง่าย...” นั่นคือ สติปัญญาจากพระเจ้าเปิดรับการชักจูง ง่ายที่จะถูกเข้าหาพร้อมกับข้อเสนอแนะต่าง ๆ

“...เปี่ยมด้วยความเมตตาและบรรดาผลอันดี...” พระเจ้าทรง “เปี่ยมด้วยพระเมตตา” (อฟ. 2:4) ต่อเรา และ “ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด” (ทิตัส 3:5) พระเยซูทรงสั่งสอนเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ว่า: “แต่ท่านทั้งหลายจงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน และทำการดี และจงให้ยืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก และบำเหน็จของพวกท่านจะใหญ่ยิ่ง และพวกท่านจะเป็นบุตรทั้งหลายของพระองค์ผู้สูงสุด ด้วยว่าพระองค์ทรงกรณาแก่คนอกตัญญูและแก่คนชั่วร้าย เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตาเหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านมีพระทัยเมตตาด้วย” (ลูกา 6:35,36) ทศนคตินี้ของหัวใจจะสำแดงตัวมันเองออกมาใน “บรรดาผลอันดี” หรือการงานที่ดี ซึ่งยากอบเน้นในบทที่ 2

ยากอบปิดท้ายคำพรรณานี้ของตนเกี่ยวกับสติปัญญาจากเบื้องบนโดยกล่าวว่าสติปัญญาเช่นนั้น “ปราศจากความลำเอียง และปราศจากความหน้าซื่อใจคด” มันไม่แสดงออกถึงการเลือกหน้าคน และมันไม่เสแสร้งว่าเป็นบางสิ่งที่ยังไม่ได้เป็นด้วย ดังนั้นมันจึงมีลักษณะเฉพาะตัวเป็นความเสมอภาคและความจริงใจต่อผู้อื่น

พระคำข้อนี้ควรสร้างแรงบันดาลใจแก่ลูก ๆ ของพระเจ้าได้จริง ๆ บัดนี้เนื่องจากเราได้รับความรอดโดยพระคุณ เราถูกให้บังเกิดโดยพระเจ้าและมีพระวิญญาณของพระองค์สถิตอยู่ภายใน เราจึงสามารถหมายพึ่งพระองค์เพื่อขอสติปัญญาฝ่ายสวรรค์ได้- “สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้น” สติปัญญาเช่นนี้เป็นครูจากสวรรค์อย่างแท้จริง โดยสั่งสอนเราให้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์ ความคิดนี้คล้ายคลึงกับคำสอนของเปาโล:

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบ

ธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการทำงานที่ดีทั้งหลาย” (ทิตัส 2:11-14)

ข้อ 18: “และผลแห่งความชอบธรรมก็ถูกหว่านลงในสันติสุขโดยคนเหล่านั้นที่สร้างสันติสุข”

คนที่ถือครองสติปัญญาจากเบื้องบนเป็นคนหนึ่งใน “คนเหล่านั้นที่สร้างสันติสุข” เพราะสติปัญญานั้น “เป็นความสงบสุข” (ข้อ 17) ดังนั้นเขาจึงสามารถควบคุมลึนของตนและหว่านเมล็ดอันดีได้ซึ่งจะก่อให้เกิด “ผลแห่งความชอบธรรม” เราเห็นไปแล้วในส่วนแรกของบทนี้ว่าลึนที่ไม่ถูกควบคุมสามารถก่อให้เกิดผลเสียได้มากขนาดไหน ดังนั้นมันจึงสำคัญจริง ๆ ที่ลึนนั้นจะต้องถูกจำนนต่อพระคริสต์ผู้ทรงสถิตภายในเราและทรงปรารถนาที่จะใช้ลึนของเราเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

บทที่ 4

- 4:1 บรรดาการสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในท่ามกลางพวกท่านมาจากไหน พวกมันมาจากรากะตัมหา ทั้งหลายของพวกท่านที่ทำสงครามกันในบรรดาอวัยวะของพวกท่านมิใช่หรือ
- 4:2 พวกท่านเกิดใจกำหนัด และไม่มี พวกท่านฆ่ากัน และปรารถนาที่จะมีและไม่อาจได้รับ พวกท่านทะเลาะวิวาทกันและทำสงครามกัน ถึงอย่างนั้นพวกท่านก็ไม่มี เพราะพวกท่านไม่ได้ขอ
- 4:3 พวกท่านขอและไม่ได้รับ เพราะว่าพวกท่านขอมืด เพื่อพวกท่านจะใช้สิ่งนั้นเพื่อสนองบรรดารากระตัมหาของพวกท่าน
- 4:4 พวกท่าน บรรดาผู้เล่นซู้ชายและหญิงเอ๋ย พวกท่านไม่ทราบหรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ประสงค์เป็นมิตรกับโลก ก็เป็นศัตรูของพระเจ้า
- 4:5 พวกท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า ‘พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในพวกเรามีความรู้สึกหึงหวงอย่างรุนแรง’
- 4:6 แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หึงหวง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง’
- 4:7 เหตุฉะนั้น จงยอมจำนนตัวเองต่อพระเจ้า จงต่อต้านพญามาร และมันจะหนีไปจากพวกท่าน
- 4:8 จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด พวกท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย และจงชำระใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์ พวกท่าน คนสองจิตสองใจเอ๋ย
- 4:9 จงเป็นทุกข์ และโศกเศร้า และร้องไห้ จงให้การหัวเราะของพวกท่านกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของพวกท่านให้เป็นความหนักใจ
- 4:10 พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น
- 4:11 อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน พี่น้องทั้งหลาย ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องของตนและตัดสินพี่น้องของตน ก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ว่าผู้ที่กระทำตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน
- 4:12 มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ ท่านเป็นผู้ใดเล่าที่ตัดสินผู้อื่น
- 4:13 บัดนี้ พวกท่านที่กล่าวว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้พวกเราจะเข้าไปในเมืองดังกล่าว และจะอาศัยอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และซื้อขายและได้กำไร”
- 4:14 ขณะที่พวกท่านไม่ทราบว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ เพราะชีวิตของพวกท่านคืออะไรเล่า มันก็เป็นแต่หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่ง และจากนั้นหายวับไป
- 4:15 ด้วยว่าพวกท่านควรจะกล่าวว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น”
- 4:16 แต่บัดนี้พวกท่านปิติยินดีในบรรดาการโอ้อวดของพวกท่าน บรรดาความปิติยินดีอย่างนี้ก็ชั่วร้าย
- 4:17 เหตุฉะนั้น คนใดที่ทราบว่าต้องกระทำการดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็เป็นการบาป

แม้ว่าข้อพระคำปิดท้ายของบทที่ 3 พูดถึง “สันติสุข” และ “คนเหล่านั้นที่สร้างสันติสุข” ในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้นยากอบก็พูดถึง “การอิจฉากันอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกัน” ซึ่งเขารู้ว่ามีอยู่จริงในที่ประชุมนั้น บัดนี้บทที่สี่หันไปสู่แหล่งที่มาของการแก่งแย่งซึ่งดีอันขมขื่นในท่ามกลางพี่น้องเหล่านั้น:

ข้อ 1-3: “บรรดาการสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในท่ามกลางพวกท่านมาจากไหน พวกมันมาจากรากะตื้นหาทั้งหลายของพวกท่านที่ทำสงครามกันในบรรดาอวัยวะของพวกท่านมิใช่หรือ พวกท่านเกิดใจกำหนัด และไม่มี พวกท่านฆ่ากัน และปรารถนาที่จะมีและไม่อาจได้รับ พวกท่านทะเลาะวิวาทกันและทำสงครามกัน ถึงอย่างนั้นพวกท่านก็ไม่มี เพราะพวกท่านไม่ได้ขอ พวกท่านขอและไม่ได้รับ เพราะว่าพวกท่านขอผิด เพื่อพวกท่านจะใช้สิ่งนั้นเพื่อสนองบรรดาการคะตุนหาของพวกท่าน”

“พวกท่าน” ในข้อ 1 หมายถึง “พี่น้อง” ที่กระจัดกระจายไปนั้นที่อัครทูตท่านนี้กำลังพูดด้วยตลอดจดหมายฝากฉบับนี้ เขาถามพวกเขาว่า “บรรดาการสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในท่ามกลางพวกท่านมาจากไหน” ช่างน่าเศร้าที่บ่อยครั้งเหลือเกินมีความเข้าใจผิดหลายอย่างที่สร้างความทุกข์ใจในหมู่วิสูทธิชนของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าสิ่งเหล่านั้นนำความเสื่อมเสียมาสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์และความโศกเศร้ามาสู่พระทัยของพระเจ้า แต่คนหรือสองคนที่คือร้อนในที่ประชุม ซึ่งทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กน้อยหรือเรื่องไม่สำคัญ ก็สามารถก่อให้เกิดการรบกวนจนทั้งคริสตจักรได้รับผลกระทบได้ ตามที่ยากอบกล่าวไว้ในเรื่องสั้นว่า “พี่น้องของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย” (3:10)

ทั้งเปาโลและเปโตรก็พูดถึงเรื่องการแก่งแย่งและการแตกแยกในท่ามกลางพวกวิสุทธิชนในงานเขียนของพวกเขาเช่นกัน เปาโลเขียนถึงชาวโครินธ์ว่า:

“บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้พวกท่านทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน และไม่มี การแตกแยกกันในท่ามกลางพวกท่าน แต่ขอให้พวกท่านถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน ด้วยว่าสิ่งนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าเรื่องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า...ว่ามีบรรดาการโต้แย้งกันในท่ามกลางพวกท่าน” (1 คร. 1:10,11)

“และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย ไม่อาจจะพูดกับพวกท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่เหมือนพูดกับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง คือเหมือนกับเป็นพวกทารกในพระคริสต์...ด้วยว่าพวกท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าในท่ามกลางพวกท่านมีการอิจฉากัน และการโต้เถียงกัน และการแตกแยกกัน พวกท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และดำเนินเหมือนมนุษย์สามัญดอกหรือ” (1 คร. 3:1,3)

เปโตรเขียนว่า: “สุดท้ายนี้ พวกท่านทุกคนจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน จงรักกันฉันพี่น้อง จงมีความสงสาร จงมีความสุภาพอ่อนน้อม อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย หรืออย่าด่าตอบแทนการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพร...” (1 เปโตร 3:8,9)

เหตุใดจึงมีการวิวาทและการไม่ลงรอยกันในหมู่ “พี่น้อง”? “การสงครามและการทะเลาะวิวาทกัน” มาจากไหน? ยากอบตอบคำถามของตนด้วยอีกคำถามหนึ่ง: “พวกมันมาจากรากะตื้นหาทั้งหลายของพวกท่านที่ทำสงครามกันในบรรดาอวัยวะของพวกท่านมิใช่หรือ?” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกมันไหลมาจากบ่อน้ำพุแห่งพิช

ร้ายซึ่งถือกำเนิดใน “ราคะตัณหาทั้งหลายของพวกท่าน” นี่คือแหล่งที่มา นั่น การวิวาทผุดมาจากใจของมนุษย์ ในความอยากและตัณหาต่าง ๆ ที่อยู่ภายใน

คำสอนของเปาโลในกาลาเทีย 5:15,16 ดูเหมือนจะสอดคล้องกับสิ่งที่ยากอบกำลังกล่าวในที่นี้ เปาโลกล่าวว่า: “แต่ถ้าพวกท่านกัดและกินซึ่งกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าพวกท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงโดยกันและกัน แล้วข้าพเจ้าขอบอกอย่างนี้ว่า จงดำเนินชีวิตในพระวิญญูญาณ และพวกท่านจะไม่สนองตัณหาของเนื้อหนัง”

น่าเศร้าที่ต้องกล่าวว่า คริสตจักรบางแห่งในสมัยของเรา “กัดและกิน” ตัวพวกเขาเองโดยการโต้เถียงและการนินทาลับหลังเพราะความอิจฉาริษยาและการทะเลาะวิวาทกัน แทนที่จะเป็นแบบเด็กในความเชื่อและการปฏิบัติ พวกเขากลับทำตัวเป็นเด็ก ๆ ทำตัวเหมือนเด็กที่ทะเลาะกันในกระบะทรายในสนามหลังบ้าน! คริสตจักรต่าง ๆ มักกัดกินตัวเอง-เหล่าสมาชิกกัดกินกันเอง-อันเป็นผลมาจากการรบกวนต่าง ๆ ภายในคริสตจักรด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องทั้งหลาย ฝ่ายไหนชนะได้อาการไป และอีกกลุ่มก็ย้ายออกไปและเริ่มแผนการหาอาคารที่ประชุมใหม่-และในความเป็นจริงแล้วทั้งสองฝ่ายก็แพ้ ไม่มีใครชนะ และความเสื่อมเสียเกิดแก่คริสตจักร

เปาโล (ในกาลาเทีย 5:15,16) บอกเป็นนัยว่า “ความขมขื่นและการกัดกิน” มีต้นเหตุมาจาก “ตัณหาของเนื้อหนัง” เหมือนกับที่ยากอบบอกว่า “การสงครามและการทะเลาะวิวาทกัน” เกิดจาก “ราคะตัณหา” ในข้อ 1 ของบทที่ 4 ใครบางคนอาจถามว่า “ตัณหาของเนื้อหนังคืออะไร?” มันคือ ความปรารถนาชนิดใดก็ได้ที่เห็นแก่ตัวและอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ปัญหาใหญ่ในชีวิตของคริสเตียนส่วนใหญ่คือ จะหลีกเลี่ยงการดำเนินชีวิตอันเห็นแก่ตัวได้อย่างไร...จะมีชัยชนะเหนือความปรารถนาต่าง ๆ อันเห็นแก่ตัวได้อย่างไร ถ้าเรายอมจำนนตัวเราเองต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ให้พระองค์มีสิทธิ์ในชีวิตของเรา พระองค์ก็จะประทานชัยชนะให้แก่เราเหนือความปรารถนาต่าง ๆ อันเห็นแก่ตัวและตัณหาจัดของเรา

ยากอบกล่าวต่อไปด้วยคำประกาศในข้อ 2 ว่า “พวกท่านเกิดใจกำหนัด”-และแม้ว่าเรามักคิดถึงคำว่า “ใจกำหนัด” ในแง่ที่ไม่ดี คำตรงนี้ก็มักถูกจำกัดอยู่ที่ความปรารถนาต่าง ๆ ที่โศโครก ตามที่ได้บ่งบอกไปแล้วก่อนหน้านี้ มันรวมถึงความปรารถนาทุกอย่างที่เห็นแก่ตัวและจดจ่ออยู่ที่ตัวเอง แต่ถึงแม้จะแสดงออกถึงความปรารถนาอันแรงกล้าเหล่านั้น ยากอบก็กล่าวว่า “พวกท่าน...ไม่มี พวกท่านฆ่ากัน และปรารถนาที่จะมีและไม่อาจได้รับ...” จากพระคำข้อนี้เราควรเรียนรู้ ถ้าเราเรียนรู้อะไรบ้าง ว่าใจของมนุษย์โดยธรรมชาตินั้นไม่เคยรู้จักพอ ไม่เคยอิ่มใจอย่างแท้จริงเลย

นี่ถูกแสดงให้เห็นชัดเจนเหลือเกินในงานเขียนของ “ผู้ประกาศนั้น” ในปัญญาจารย์ บทที่ 2 ในข้อ 4 ถึง 8 เขาเล่าย้อนถึงความสำเร็จอันใหญ่โตของเขา ความมั่งคั่งของเขา ทรัพย์สมบัติของเขา และจากนั้นเขาก็กล่าวว่า: “ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย และสิ่งใดก็ตามที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าปรารถนา ข้าพเจ้าก็ได้เก็บไว้จากนัยน์ตานั้น ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจของข้าพเจ้าไว้จากความสุขสันต์ใด ๆ เพราะใจของข้าพเจ้าเปรมปรีดีในบรรดางานหนักของข้าพเจ้า และนี่เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าจากงานหนักทั้งสิ้นของข้าพเจ้า

แล้วข้าพเจ้าได้มองดูบรรดางานที่มีของข้าพเจ้าได้กระทำ และงานหนักที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำที่จะกระทำนั้น และดูเถิด สารพัดก็อนิจจังและเป็นความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์” (ข้อ 9-11)

“...พวกท่านทะเลาะวิวาทกันและทำสงครามกัน ถึงอย่างนั้นพวกท่านก็ไม่มี...” การต่อสู้และการแก่งแย่งชิงดีไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ความอยากอันเห็นแก่ตัวที่จะได้รับความเพลิดเพลิน ที่ได้เป็นใหญ่เป็นโตในทุกสิ่ง และที่จะได้ทรัพย์สินของฝ่ายโลก มีแต่จะก่อให้เกิดความอิจฉาริษยาและการทะเลาะวิวาท และยากอบประกาศว่า “สิ่งเหล่านั้นที่พวกคุณอยากได้จริง ๆ สิ่งเหล่านั้นที่พวกคุณกำลังต่อสู้เพื่อจะได้อะไร พวกคุณไม่ได้รับเพราะพวกคุณไม่ขอ” ความปรารถนาต่าง ๆ อันเห็นแก่ตัวและจิตใจชั่วร้ายของพวกเขาได้ทำลายชีวิตการอธิษฐานของพวกเขาจนย่อยยับ และแทนที่จะทูลขอพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาต้องการ พวกเขากำลังต่อสู้กันเองในความพยายามอันสูญเปล่าที่จะให้ความปรารถนาต่าง ๆ ของตนสำเร็จ

น่าเศร้าที่ต้องกล่าวว่า สถานการณ์นี้กำลังเกิดขึ้นซ้ำ ๆ อยู่ในหลายที่ประชุมวันนี้ และคุณกับผมในฐานะมนุษย์คนหนึ่งควรระวังที่จะไม่ปล่อยให้จิตใจเช่นนี้ควบคุมเรา เราต้องจำไว้ว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถตอบสนองความปรารถนาต่าง ๆ แห่งหัวใจของเราได้

เห็นได้ชัดว่า “พี่น้อง” ที่ยากอบเขียนถึงลึ้มเรื่องนี้ไปเสียแล้ว และเขาเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาไม่ได้มีเพราะพวกเขาไม่ได้ขอ จากนั้นเขาประกาศอย่างเน้นหนักในข้อ 3 ว่า “พวกท่านขอและไม่ได้รับ เพราะว่าพวกท่านขอผิด...” พวกเขาไม่เพียงไม่ได้ขอเท่านั้น และด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้รับ แต่เมื่อพวกเขาขอจริง ๆ ในที่สุด พวกเขาก็ขอ “ผิด”-ด้วยแรงจูงใจที่ผิด ด้วยจุดประสงค์ที่ผิดในความคิด- “เพื่อสนองบรรดาราคะตัณหาของพวกท่าน”

นี่เป็นชีวิตการอธิษฐานที่ไม่นำความพึงพอใจอย่างแท้จริงมาสู่จิตวิญญาณ เพราะว่าพระเจ้าจะไม่มีทางฟังคำอธิษฐานเช่นนั้นเลย คำอธิษฐานเดียวที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงฟังคือ คำอธิษฐานแห่งความเชื่อที่แท้จริง สะอาด และซื่อตรง ซึ่งถูกอธิษฐานเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและในพระนามของพระเยซูคริสต์ คำอธิษฐานที่เห็นแก่ตัวเพื่อสนองความปรารถนาต่าง ๆ อันเห็นแก่ตัวจะไม่มีทางได้รับคำตอบจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

พระคัมภีร์สอนว่ามีข้อกำหนดบางประการที่ต้องทำตามหากเราคาดหวังให้องค์พระผู้เป็นเจ้าสดับฟัง และตอบคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเรา ข้อกำหนดหนึ่งที่สำคัญมาก ๆ ก็คือว่าเราต้องอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า: “และนี่คือความไว้น้ำใจที่พวกเราจะมีในพระองค์ว่า ถ้าพวกเราทูลขอสิ่งใด ๆ ตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็โปรดฟังพวกเรา และถ้าพวกเราทราบว่าคุณประสงค์โปรดฟังพวกเรา สิ่งใดก็ตามที่พวกเราทูลขอ พวกเราก็ทราบว่าคุณได้รับตามคำอ้อนวอนทั้งหลายที่พวกเราได้ปรารถนาจากพระองค์นั้น” (1 ยอห์น 5:14,15) จงสังเกตข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

“และสิ่งใดก็ตามที่พวกเราทูลขอ พวกเราก็จะได้รับจากพระองค์ เพราะว่าพวกเรารักษาสัญญาพระบัญญัติของพระองค์ และกระทำตามสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระองค์” (1 ยอห์น 3:22)

พระเยซูตรัสว่า: “และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อที่พระบิดาจะทรงได้รับสง่าราศีในพระบุตร ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราก็จะกระทำให้สิ่งนั้น” (ยอห์น

14:13,14) “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 15:7)

คำอธิษฐานเป็นกุญแจที่ไขเปิดคลังแห่งเสบียงของพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่เราต้องการ พระเจ้าก็ทรงมี และสิ่งใดก็ตามที่เราจะใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์ของเรา พระองค์ก็จะจัดทำให้ มันเป็นความชื่นบานของพระเจ้าที่จะประทานสิ่งดี ๆ ให้แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์ วางใจ พระองค์ และยอมให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของพวกเขา และเมื่อลูกของพระเจ้าเดินเช่นนั้นในการร่วมสามัคคีธรรมที่ไม่ขาดต่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็สุขใจ เพราะว่าเมื่อเราเสนอคำทูลขอต่าง ๆ ของเราต่อพระเจ้า มีความเชื่อว่าพระองค์จะทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา เราก็เป็นไต่จาก ความเครียด ความกระวนกระวาย และความกลัว

เปาโลเขียนถึงทิโมธี: “แต่ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอímใจก็เป็นกำไรมาก เพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ฉันใด และแน่นอนพวกเราก็เอาอะไรออกไปไม่ได้ฉันนั้น และโดยที่มีอาหารและเสื้อผ้าก็ให้พวกเราอímใจด้วยของเหล่านั้นเกิด” (1 ทธ. 6:6-8) การดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าที่แยกออก การอุทิศตัว ถวายตัว ยอมจำนนแบบไม่หวังไว้ต่อพระเจ้า และการเป็นสุขใจกับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เรามี ก็เป็นกำไรมากจริง ๆ

ตอนเขียนมาจากคุกของพวกโรม เปาโลกล่าวว่า “...ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จงพอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟป. 4:11) ในจดหมายของเขาถึงชาวฮีบรู เขาสอนว่า “จงให้ความประพฤติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่...” (ฮบ. 13:5) และเขาก็ปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนาอย่างแน่นอน!

เมื่อคริสเตียนทั้งหลายพึ่งพาพระเจ้า เมื่อพวกเขาอธิษฐานและไม่อธิษฐาน “ผิด ๆ” ด้วยเหตุผลอันเห็นแก่ตัว ความไม่อímใจทั้งหมดที่ก่อให้เกิดการวิวาทก็จะหายไป แต่การอธิษฐานขอสิ่งต่าง ๆ เพื่อสนองความปรารถนาและความเพลิดเพลินต่าง ๆ อันเห็นแก่ตัวของเราเองจะพาเราไปไม่ถึงไหน ดังนั้นในที่นี้ ในพระคำสามข้อแรกของบทนี้ เราจึงตามรอยความล้มเหลวที่ไม่อาจเลี่ยงได้ของวิถีทางเช่นนั้น ไม่มีสันติสุขเลย

ข้อ 4: “พวกท่าน บรรดาผู้เล่นซู้ชายและหญิงเอ๋ย พวกท่านไม่ทราบหรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ประสงค์เป็นมิตรกับโลก ก็เป็นศัตรูของพระเจ้า”

ยากอบใช้ภาษาอันชัดเจนในพระคำข้อนี้: “พวกท่าน บรรดาผู้เล่นซู้ชายและหญิงเอ๋ย...” เขาไม่ได้กำลังพูดถึงการเล่นซู้ฝ่ายร่างกายจริง ๆ ในที่นี้ แต่พูดถึงการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณ จงหมายเหตุคำถามซึ่งตามมา: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” “โลก” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงจักรวาลที่เป็นวัตถุที่เราอาศัยอยู่ภายใน แต่หมายถึงระบบโลก และระบบโลกนี้ก็ปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้า มันอยู่ในมือของซาตาน “ผู้ครองแห่งโลกนี้” (ยอห์น 14:30) “พระของโลกนี้” (2 คร. 4:4) และน่าเศร้าแต่เป็นเช่นนั้น ผู้คนส่วนใหญ่อยู่ในมือของมัน ภายใต้การครอบงำของมัน ข้อสรุปนั้นชัดเจน: “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ประสงค์เป็นมิตรกับโลก ก็เป็นศัตรูของพระเจ้า” นั่นชัดเจนแล้ว ใช่ไหมครับ?

ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นเป็นการเล่นซู้ที่จะเล่นกับโลกหลังจากเราได้รับความรอดแล้ว! การเป็น

มิตรกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ผิดบาปของชายหญิงชาวโลกคือ การเล่นชู้ต่อพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงซื้อคุณแล้วด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ และด้วยเหตุนี้คุณจึงเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ผู้ทรงรักโลกยิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อคนบาป

1 ยอห์น 2:15 กล่าวว่า: “อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” คำกล่าวนี้ชัดเจนพอ ๆ กับคำกล่าวของยากอบ พระคำขื่อนี้กล่าวชัดเจนว่าโลกสามารถถึงความรักของผู้เชื่อไปจากพระบิดาได้ เมื่อคริสเตียนคนใดเริ่มต้นเข้าส่วนกับความสนุกสนานต่าง ๆ แบบชาวโลก ไปสถานที่ต่าง ๆ ที่น่ากังขา และคบหาสมาคมกับคนไม่เชื่อ ในไม่ช้าเขาก็จะค้นพบว่าความรักของเขาที่มีต่อพระเจ้า ความสนใจของเขาในพระวาระของพระเจ้าและในการร่วมสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ กำลังหลุดลอบไป วันหนึ่งที่น่าเศร้าคน ๆ นั้นจะตื่นขึ้นมาสู้อ้อเท็จจริงที่ว่าความชื่นบานและสันติสุขของเขาจากไปแล้ว เพราะว่าคนที่น่าสังเวชมากที่สุดบนโลกคือ คริสเตียนที่ออกไปจากการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและอยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง ผู้เชื่อไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างเต็มที่และรักโลกไปพร้อม ๆ กันได้

บางคนคิดถึง “โลก” ว่าเป็นร้านเหล้าแบบสมัยเก่า บ่อนพนัน และท้องถนนของบรรดาคนเสเพล แต่ชาตานิไม่ปฏิบัติงานในสถานที่เหล่านี้เท่านี้ หลายครั้งมันปรากฏตัวเป็น “ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” (2 คร. 11:14) มันปฏิบัติงานในโลกของศิลปะและวัฒนธรรม ดึงดูดเนื้อหนังผ่านทางสิ่งเหล่านี้ และแม้แต่เหล่าผู้เชื่อที่อุทิศตัวก็มักพบว่าตัวเองหลงเสน่ห์และใช้เวลามากเกินไปกับสิ่งเหล่านี้ซึ่งคริสเตียนโดยเฉลี่ยจะเรียกว่า “ไร้พิษภัย” มันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาเลยที่โลกธุรกิจจะกลายเป็นหินสะดุดและบ่วงร้ายแก่ผู้เชื่อ เราต้องระวังตัวอยู่ตลอดเวลา เพราะพระเจ้าไม่เอายากให้ลูก ๆ ของพระองค์ผูกมิตรกับโลกหรือเป็นคำพยานที่ไม่ดีโดยการเข้าร่วมกับสิ่งเหล่านั้นของโลก

ข้อ 5: “พวกท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า ‘พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในพวกเรามีความรู้สึกหึงหวงอย่างรุนแรง’”

เราต้องยอมรับว่านี่เป็นข้อพระคำที่ตีความยากข้อหนึ่ง และในการวิจัยของผม ผมได้ค้นพบว่ามีกรณีความหลายแบบที่ขัดแย้งกันซึ่งถูกเสนอโดยเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่ดำเนินตามทางพระเจ้าและจริงใจพอ ๆ กัน อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่เหล่านี้เชื่อว่าส่วนแรกของพระคำขื่อนี้เป็นคำถามในตัวเองและควรถูกตีความดังนี้: “คุณคิดหรือว่าคำเตือนมากมายเหล่านั้นที่ให้ระวังการรักโลกตลอดทั่วพระคัมภีร์เป็นเพียงวลีที่ว่างเปล่า?” แน่แน่นอนว่าเราทราบว่าการเตือนเหล่านั้นไม่เปล่าประโยชน์

ยากอบเพิ่งเตือนพี่น้องเหล่านั้นให้ระวังการเป็นมิตรกับโลก (ข้อ 4) และบัดนี้เขาเตือนความจำพวกเขาว่าพระคัมภีร์กล่าวชัดเจนให้ระวังความชั่วร้ายนี้ในคำเรียกต่าง ๆ ที่ไม่คลุมเครือเลย ข้อพระคำเหล่านั้นไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์เพียงเพื่อเติมช่องว่างให้เต็ม แต่เพื่อเตือนเรา และถ้าเราไม่เชื่อฟัง เราก็ต้องให้การ

“...พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในพวกเรามีความรู้สึกหึงหวงอย่างรุนแรง” ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่า “วิญญาณ” ในพระคำขื่อนี้คือ วิญญาณที่ผิดบาปและล้มในบาปของมนุษย์เอง และท่านอื่น ๆ รู้สึกว่านี่หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประทับอยู่ภายในเรา เมื่อใช้การตีความนี้ ส่วนนี้ของพระคำขื่อนี้ก็อาจถอดความให้

อ่านได้ว่า “พระวิญญาณที่ประทับอยู่ในตัวเราทรงปรารถนาเราอย่างหึงหวง”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียดพระทัยเมื่อเราพิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ “ความหึงหวง” เดียวของพระองค์เป็นความหึงหวงอันบริสุทธิ์ เป็นความปรารถนาและความโหยหาอันลึกซึ้งที่อยากให้การทุ่มเททั้งหมดของเรามีต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์เจ้า การสวมมงกุฎที่สองฝักสองฝ่าย (การเป็นมิตรกับโลก) จะนำหายนะเข้ามาในประสบการณ์ของเราเอง และที่แย่ไปกว่านั้น มันจะไม่ให้เกียรติพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราและนำความเสื่อมเสียมาสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์

ไม่เลยครับ พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอย่างไรประโยชน์ กฎของการหวนและการเกี่ยวโยงเป็นความจริงในดินแดนฝ่ายวิญญาณเหมือนอย่างในดินแดนฝ่ายกายภาพ และเปาโลเขียนถ้อยคำต่อไปนี้ถึงผู้เชื่อทั้งหลาย:

“อย่าถูกหลอกลวงเลย พระเจ้าทรงถูกเยาะเย้ยไม่ได้ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใดหวนลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน ด้วยว่าคนที่หวนแก่เนื้อหนังของตน ก็เกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น...” (กท. 6:7,8)

“พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีมิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด... เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแต่ต้องสิ่งที่เป็นมลทิน...” (2 คร. 6:14,17)

ข้อ 6: “แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง’ ”

เราได้รับความรอดโดยพระคุณแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้า แต่การล่งไหลของพระคุณไม่ได้หยุดอยู่ที่ความรอดของเรา ยากอบกล่าวว่า “พระองค์ก็ประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก” เพื่อพิสูจน์ประเด็นของเขา เขากล่าวต่อไปว่า “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง’ ” นี่เป็นข้อความที่ยกมาจากสุภาษิต 3:34 ซึ่งอ่านว่า: “แน่นอนพระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาะเย้ย แต่พระองค์ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจลง” ผู้แต่งเพลงสดุดีให้แนวคิดเดียวกันในถ้อยคำเหล่านี้: “ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง กระนั้นพระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนที่ถ่อมตัวลง แต่คนหยิ่งยโสนั้นพระองค์ทรงทราบแต่ไกล” (เพลงสดุดี 138:6)

ยากอบสอนในพระคำข้อนี้ว่าพระเจ้าทรงปิติยินดีที่จะประทานพระคุณของพระองค์อย่างเสรีแก่ทุกคนที่มาหาพระองค์อย่างถ่อมใจและนบนอบเชื่อฟังต่อพระองค์ แน่แน่นอนว่า “พระคุณเพิ่มขึ้น” นี้ พระองค์ไม่ประทานให้แก่คนที่หยิ่งทะนง เพราะความหยิ่งทะนงในใจของผู้เชื่อทำให้เขาอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังความหยิ่งยะโส และสุภาษิต 16:5 กล่าวว่า “ทุกคนที่มีความเย่อหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้ว่าจะลงมือช่วยกัน เขาจะไม่ถูกลงโทษก็หาไม่ได้” ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรง “ต่อต้าน” คนที่เย่อหยิ่ง เหมือนกับที่เราถูกบอกตรงนี้ในยากอบ 4:6 และใน 1 เปโตร 5:5 เช่นกัน แต่พระองค์ “ประทานพระคุณ” ให้แก่คนที่ถ่อมใจและคนต่ำต้อย

เมื่อเราโน้มตัวในความนบนอบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยใจที่สำนึกผิด เราก็ได้รับพระคุณที่

ต้องการ-พระคุณสำหรับการเติบโตฝ่ายวิญญาณ (2 เปโตร 3:18) พระคุณเพื่อให้ใจตั้งมั่นคง (ฮบ. 13:9) พระคุณเพื่อ “รับใช้พระเจ้าตามชอบพระทัย” (ฮบ. 12:28) พระคุณเพื่อสู้ทนการลงใจต่าง ๆ (2 คร. 12:9) ไม่ว่าความต้องการนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม “ขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16)

ข้อ 7: “เหตุฉะนั้น จงยอมจำนนตัวเองต่อพระเจ้า จงต่อต้านพญามาร และมันจะหนีไปจากพวกท่าน”

ในพระคำข้อนี้ยากอบบอกพี่น้องเหล่านั้นว่าจะมีชัยชนะจริง ๆ ได้อย่างไรในสงครามต่อสู้การรักโลก และความผิดบาปในชีวิตของพวกเขา ก่อนอื่นเลย “จงยอมจำนนตัวเองต่อพระเจ้า” นี่เป็นเรื่องที่สำคัญสุดขีด ไม่เพียงสำหรับพี่น้องเหล่านั้นที่ยากอบเขียนไปถึง แต่สำหรับลูกทุกคนของพระเจ้า เราต้องระวังอยู่เสมอที่จะนบนอบเชื่อฟังต่อพระเจ้าในสิ่งสารพัด เพราะเมื่อเรายอมจำนนต่อพระองค์เท่านั้น เราก็จะสามารถ “ต่อต้านพญามาร” ได้ คำว่า “ต่อต้าน” บอกเป็นนัยถึงการคัดค้าน หรือท้าทายศัตรู-และศัตรูนั้นคือพญามาร

เปโตรเรียกมันว่าเป็น “ปฏิปักษ์”: “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิปักษ์ของพวกท่าน คือพญามาร ตุจสิงโตที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ จงต่อต้านมันอย่างมั่นคงในความเชื่อนั้น...” (1 เปโตร 5:8,9)

ผมกล่าวไปแล้วหลายครั้งในการรับใช้ของผม และผมจะกล่าวมันอีกครั้งตรงนี้: ความปรารถนาแรก ของพญามารคือ ทำให้จิตวิญญาณของมนุษย์ถูกลงพระอาชญาในนรก แต่เมื่อมันพยายามเรื่องนี้ไม่สำเร็จและ คน ๆ หนึ่งมาถึงพระเยซูและโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ได้บังเกิดใหม่ พญามารก็ไม่ยอม เลิกرا แม้ว่ามันไม่สามารถส่งคน ๆ นั้นไปนรกได้ มันก็หาทางอยู่ตลอดที่จะ “กัดกิน” คำพยานและอิทธิพล ของผู้เชื่อคนนั้น และมันใช้ “กลอุบาย” หลายอย่าง (2 คร. 2:11) ในความพยายามของมันที่จะทำเช่นนี้ เปาโล เรียกกลอุบายเหล่านั้นว่า “ยุทธอุบาย” ในการเขียนไปถึงชาวเอเฟซัส:

“สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชแห่งอำนาจ ของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนต่อต้านบรรดายุทธอุบายของ พญามารได้ เพราะว่าพวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อพวกท่านจะสามารถต้านทานในวันอันชั่วร้าย นั้น และเมื่อกระทำทุกสิ่งแล้ว จะยืนมั่นได้” (อฟ. 6:10-13)

คำกรีกสำหรับ “ยุทธอุบาย” อาจแปลได้ว่า “วิธีการต่าง ๆ” ซาตานมีหลายวิธีการและกลอุบายที่ชั่วร้ายที่จะเอาเปรียบลูกของพระเจ้า และแผนการต่าง ๆ ของมันก็แยบยลและเจ้าเล่ห์ มันโจมตีตอนที่เราคาดไม่ถึงและในรูปแบบต่าง ๆ ที่คาดไม่ถึง บางครั้งมันปรากฏในฐานะ “สิงโตคำราม” แบบที่เปโตรพรรณนาถึงมันใน คำเตือนนั้นใน 1 เปโตร 5:8 แต่มันไม่มาในรูปแบบนั้นเสมอไป

เปาโลคุ้นเคยดีกับแผนการและกลอุบายต่าง ๆ ของพญามาร และใน 2 โครินธ์ 11:13-15 เขาพูดถึง บรรดาผู้รับใช้ของซาตานและเตือนว่า “ซาตานเองก็ยังสามารถแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” มันยืนอยู่หลัง ธรรมาสน์ในคริสตจักรท้องถิ่นหลายแห่งในเช้าวันอาทิตย์ โดยปลอมตัวเป็น “ผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม”

มันเทศนาข่าวประเสริฐเพื่อสังคม ไม่ยอมรับพระโลหิตของพระคริสต์ว่าเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะได้รับความรอดจากบาป มันยกชูการประพติแทนที่พระคุณ มันผลักดันผู้คนให้เดินขบวนภายใต้นามของเหล่าผู้รับใช้คริสเตียน ในเมื่อความเป็นจริงพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพญามาร!

พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมอยากให้เราเชื่อว่าซาตานเป็นเพียงอิทธิพลที่ชั่วร้าย แต่พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่ามันเป็นบุคคลหนึ่งจริง ๆ และพระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนพอ ๆ กันว่ามันเป็นศัตรูของเรา มันเป็นศัตรูตัวฉกาจของทุกคนบนพื้นพิภพ แต่มันเป็นศัตรูที่พ่ายแพ้แล้ว และมันก็รู้ดี มันรู้ว่าในที่สุดแล้วมันจะถูกโยนทิ้งในบึงไฟนั้น (ว. 20:10) และกิจกรรมต่าง ๆ ของมันจะสิ้นสุด ด้วยเหตุนี้มันกำลังเดินเที่ยวไปมา “โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” และคนที่มันจะหลอกลวงได้

ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องระวังตัวอยู่เสมอ เพราะว่าซาตานไม่เลือกหน้าคนเลย มันจะใช้อุบายหรือแผนการใดก็ได้ที่อาจทำให้คริสเตียนสะดุดล้ม อันจะนำความเสื่อมเสียและความอับชมาสู่คริสตจักรท้องถิ่น หรือมาสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์โดยรวม มันจะทำงานผ่านความมั่งง่าย ความไม่รู้จึจกัั้งคิด หรือการขาดสติปัญญาในส่วนของคริสเตียนทั้งหลาย มันใช้ความเข้าใจผิด การล่องใจ และความท้อใจต่าง ๆ เพื่อให้มันได้เปรียบ อันเป็นเหตุให้ลูกทั้งหลายของพระเจ้ากลายเป็นพยานที่ไม่สัมฤทธิ์ผลเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า จงระวังให้ดี ลูกของพระเจ้าเอ๋ย! อย่าประมาทพญามารเป็นอันขาด มันเคยพยายามเต็มที่เพื่อทำให้พระเยซูเจ้าทำบาป และคุณอย่าแอบคิดเป็นอันขาดว่ามันจะไม่โจมตีคุณด้วยทุกกลอุบายในตำราชั่วร้ายของมัน!

ด้วยเหตุนี้ยากอบจึงกล่าวว่าเราต้องต่อต้านพญามาร และเราต้องต่อต้านมันทั้งโดยการพร้อมรับการโจมตีของมันอยู่ทุกเวลาและโดยการไล่มันให้หนีไปเมื่อมันเข้ามาใกล้ และเราจะทำเช่นนี้ได้ได้อย่างไร? เปโตรกล่าวว่าเราควรต่อต้านปฏิกิริยาของเรา “อย่างมั่นคงในความเชื่อนั้น” (1 เปโตร 5:8,9) ซึ่งหมายความว่าเราต้องพึ่งพาทรงพระผู้เป็นเจ้าหมดทั้งตัว เปาโลกล่าวมันเช่นนี้: “...จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชแห่งอำนาจของพระองค์” (อฟ. 6:10) หนทางเดียวที่เราจะเข้มแข็งต่อสู้ซาตานได้คือ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” หนทางเดียวที่เราจะเอาชนะพญามารได้คือ “ในฤทธิ์เดชแห่งอำนาจของพระองค์” คุณไม่ใช่คู่ปรับสำหรับพญามารเลย ผมก็ไม่ใช่คู่ปรับสำหรับพญามาร เราต้องพึ่งพาทรงพระผู้เป็นเจ้าและพึ่งพาพระวจนะของพระองค์ ซึ่งเปาโลเรียกว่าเป็น “พระแสงของพระวิญญาณ” (อฟ. 6:17) เราต้องเชื่อฟังพระวจนะอย่างสัตย์ซื่อ และใช้พระวจนะด้วยเพื่อทำให้พญามารหนีไป พระเยซูทรงทำให้มันแผ่นหนีไปโดยการยกชื่อพระคัมภีร์ (มธ. 4:1-11) และคุณกับผมก็ทำแบบเดียวกันได้

อีกวิธีหนึ่งที่สำคัญมาก ๆ ในการต่อต้านพญามารคือ ปฏิเสธที่จะฟังข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของมันหรือเชื่อสิ่งใดที่มันกล่าว จงจำไว้ว่าพระเยซูตรัสว่า: “...พญามาร...เป็นฆาตกรตั้งแต่แรกมา และไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา” (ยอห์น 8:44) ในทางกลับกัน พระเยซูทรงเป็นความจริง และพระวจนะของพระองค์เป็นความจริง ดังนั้น จงซ่อนพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของคุณ และจงใช้มันต่อสู้พญามาร

“...และมันจะหนีไปจากพวกท่าน” ไซแล้วครับ ถ้าเราปฏิบัติตามแผนการนี้ของการถ่อมใจบนอบเชื่อฟังต่อพระเจ้าและต่อต้านพญามารอยู่เสมอ เราก็มีพระสัญญาที่แน่นอนว่าพญามารจะหนีไป การจากไปของ

มันอาจเป็นแค่ “ชั่วคราว” เหมือนตอนที่มันไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในถิ่นทุรกันดารนั้น (ลูกา 4:13) แต่มันจะหนีไป และเมื่อมันกลับมาเพื่อโจมตีจากอีกมุมหนึ่ง ชัยชนะที่ถูกรับประกันก็เป็นของเราเพราะว่า “เพราะว่าผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4) เราเป็น “ยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37)

ถ้าเราต่อต้านพญามาร มันก็จะหนีไปจากเรา แต่ถ้าเราไม่ต่อต้านมัน ถ้าเราไม่ตื่นตัวและระวังตัว มันก็สามารถ “กั๊กกิน” ชัยชนะของเราและคำพยานของเราและความใช้ได้ของเราในฐานะผู้เชื่อได้อย่างแน่นอน ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในการสงครามอย่างต่อเนื่องแน่นอนกับพญามาร-และจะอยู่ไปจนกว่าเราปลอดภัยในอ้อมแขนของพระเยซู นำเศร้าที่ต้องกล่าวว่ หลายครั้งเหลือเกินในการสงครามนี้คริสเตียนทั้งหลายยอมจำนนต่อพญามารและต่อต้านพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่สถานะที่เสียหายหลายแสนและนำเศร้า

ข้อ 8: “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด พวกท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย และจงชำระใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์ พวกท่าน คนสองจิตสองใจเอ๋ย”

ในพระคำข้อที่แล้ว ยากอบสอนก่อนอื่นเลยว่าเราต้องยอมจำนนต่อพระเจ้าและจากนั้นต่อต้านพญามาร แต่เราต้องไม่หยุดแค่นั้น เราต้องพยายามแบบมีสติที่จะ “เข้าใกล้พระเจ้า” และเรามีการรับประกันอันเปี่ยมสุขที่ว่า “พระองค์จะทรงเข้าใกล้” เรา! ช่างเป็นความคิดแสนมหัศจรรย์ที่เราผู้เป็นมนุษย์ได้รับอภิสิทธิ์ในการเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล-และที่พระองค์ทรงทำให้พระองค์เองว่างสำหรับเราที่จะเข้าเฝ้าได้! แน่ทีเดียว “พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของพวกเรา เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในความยากลำบาก” (เพลงสดุดี 46:1)

ความใกล้ชิดกับพระเจ้านี้ถูกสัญญาแก่ลูกทุกคนของพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่เคยหันหนีไปจากคนเหล่านั้นที่แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าพระองค์อย่างจริงจังเลย ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า: “เป็นการดีที่ข้าพระองค์จะเข้าใกล้พระเจ้า ข้าพระองค์ให้ความไว้วางใจของข้าพระองค์อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะได้ประกาศถึงพระราชากิจทั้งสิ้นของพระองค์” (เพลงสดุดี 73:28) และเราเป็นพยานรับรองได้เช่นกันว่ามันดีสำหรับเราที่จะเข้าใกล้พระองค์ผู้ที่เราได้ไว้วางใจในพระองค์แล้ว ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ “มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น” และมี “ความเปลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์” (เพลงสดุดี 16:11)

ดาวิดกล่าวเช่นกัน ในเพลงสดุดี 145:18 ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ใกล้ทุกคนที่ร้องทูลต่อพระองค์ แก่ทุกคนที่ร้องทูลต่อพระองค์ในความจริง” ถ้าเราไม่ใช่ประโยชน์จากอภิสิทธิ์แสนวิเศษนี้ เราก็คือผู้แพ้ ซึ่งจะส่งผลเสียต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราเอง และในการทำเช่นนั้น เราก็คงไม่ถวายเกียรติพระองค์ผู้ทรงเชิญชวนเราอย่างเปี่ยมพระกรุณาให้เข้าใกล้

อย่างไรก็ตาม มีคนเหล่านั้นที่เข้าใกล้ในคำพูดเท่านั้น ตามที่กล่าวไว้ในอิสยาห์ 29:13 ตอนอ้างอิงถึงคำพยากรณ์นี้ พระเยซูตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีว่า: “ท่านทั้งหลาย พวกคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกต้องแล้ว โดยกล่าวว่า ‘ชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา’ (มธ. 15:7,8) ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณและผมที่จะเข้าใกล้พระองค์ด้วยความจริงใจ

ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าการอธิษฐานเป็นวิธีหลักในการเข้าใกล้พระเจ้า อย่างไรก็ตาม เราเห็นแล้วว่า การขอ “ผิด” (ข้อ 3) ก็เท่ากับไม่ได้รับคำตอบ พระวาทะของพระเจ้านำเสนอแนวทางบางประการให้เรา ปฏิบัติตามเพื่อที่จะมีชีวิตอธิษฐานที่ขอบพระทัยและสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นผมจึงรู้สึกวาทะทั้งพระวาทะของพระเจ้า และการอธิษฐานตามพระคัมภีร์เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อที่จะเข้าใกล้พระเจ้าอย่างที่เราควรกระทำ นั่นคือเข้าเฝ้า พระองค์อย่างถ่อมใจและนบนอบเชื่อฟัง

“...จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด พวกท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย...” ยากอบไม่ประติดประดอย คำพูดในที่นี้เลย โดยเรียกสมาชิกคริสตจักรเหล่านั้นที่เขา กำลังเขียนไปถึงว่า “คนบาปทั้งหลายเอ๋ย” ไม่ใช่ “พี่น้องเอ๋ย” เหมือนในบทก่อน ๆ บ่อยครั้งเหลือเกินในสมัยของเราที่เราได้ยินแต่คำพูดรี้นหูซึ่งขยิบตาให้กับบาปเหล่านั้นของคริสเตียน เราต้องการคำเทศนาที่ชัดเจนบ้างซึ่งจะทำให้คริสเตียนทั้งหลายที่รักโลกเชื่อฟังคำ บัญชาของยากอบที่ว่า “จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด”

ใน 1 ทิโมธี 2:8 เปาโลกล่าวว่า: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในทุกแห่ง หน โดยยกมืออันบริสุทธิ์...” ถ้าเราไม่ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และสะอาดในพระเยซูเจ้า เราก็ไม่ต้องคาดหวังให้ พระเจ้าสดับฟังคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเราเลย “ถ้าข้าพเจ้าบ่มความชั่วช้าไว้ในใจของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็น เจ้าจะไม่ทรงสดับฟังข้าพเจ้า” เมื่อเราอธิษฐาน (เพลงสดุดี 66:18) ถ้าเราอธิษฐานอย่างเห็นแก่ตัว “เพื่อสนอง บรรดาราคะตัญหา” ของเราเอง (ข้อ 3 ในบทนี้) พระเจ้าก็จะไม่สดับฟังเรา

มือกระทำสิ่งที่ผิดหลายสิ่ง และพวกมันต้องถูกชำระให้สะอาดอย่างแน่นอน แต่มือก็ไม่รับผิดชอบ สำหรับสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นที่พวกมันกระทำ พวกมันถูกชักนำโดยใจ และด้วยเหตุนี้ยากอบจึงกล่าวว่า “...และจง ชำระใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์...” ทั้งมือที่สะอาดและใจที่บริสุทธิ์เป็นสิ่งจำเป็นหากเราอยากเข้าใกล้พระเจ้า ในเพลงสดุดี 24:3-5 เราพบถ้อยคำต่อไปนี้:

“ผู้ใดจะขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ หรือผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่มีมือสะอาด และมีใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้ฝอยจิตใจของตนขึ้นสู่สิ่งไรสาระ ทั้งมิได้ปฏิญาณอย่างหลอกลวง เขาจะรับพระพร จากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา”

“...พวกท่าน คนสองจิตสองใจเอ๋ย” นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่ยากอบพูดถึงการเป็นคนสองจิตสองใจ ใน ข้อ 8 ของบทที่ 1 เขากล่าวว่า: “คนสองจิตสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งสิ้นของตน” นั่นคือ ความทุ่มเทของ เขาแบ่งเป็นสองฝักสองฝ่ายระหว่างพระเจ้ากับโลก โดยแสวงหาที่จะรับใช้ทั้ง “พระเจ้าและเงินทอง”

ตรงนี้ในบทที่ 4 ข้อ 8 เป็นการเรียกให้มาสู่ความบริสุทธิ์ในหมู่คริสเตียนทั้งหลาย ยากอบกำลังวิงวอน ให้มอบถวายใจและร่างกายของเราซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการร่วมสนิทกับพระเจ้า การร่วมสามัคคีธรรม ที่แท้จริงกับพระองค์ไม่เคยถูกพบในการแค่ “กล่าว” คำอธิษฐานต่าง ๆ ในฮีบรู 10:19-22 เรามีการเรียกที่ คล้ายกันให้มาสู่ความบริสุทธิ์และการร่วมสนิทที่แท้จริงกับองค์พระผู้เป็นเจ้า:

“เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางมานันน์ คือที่จะกล่าวว่า เนื้อ หนังของพระองค์ และเพราะมีมหาปุโรหิตเหนือครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง

ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรหมชำระให้พ้นจากใจวิจฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์”

ข้อ 9: “จงเป็นทุกข์ และโศกเศร้า และร้องไห้ จงให้การหัวเราะของพวกท่านกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของพวกท่านให้เป็นความหนักใจ”

ในที่นี้ยากอบเรียกร้องผู้เชื่อเหล่านั้นที่เขาเขียนไปถึงให้มีการกลับใจใหม่ที่แท้จริง-การกลับใจใหม่ชนิดที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับและการสารภาพบาปในชีวิตด้วยความโศกเศร้าที่มาจากใจจริง ๆ พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้ความชั่วร้ายถูกรู้สึกและถูกตัดสิ้นในชีวิตของคนเหล่านั้นที่รับความรอดแล้ว “โดยพระองค์ผ่านทางความเชื่อ” เมื่อผู้ใดเห็นใจที่ผิดบาปของตัวเอง เขาก็แทบจะโห่ร้องด้วยความชื่นบานไม่ได้ แต่จะรำไห้และเป็นทุกข์โศกเพราะบาปทั้งหลายของตน เหมือนอย่างที่ได้วิดิผู้แต่งเพลงสดุดีได้กระทำ:

“โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์ในความกริ้วของพระองค์ ทั้งขออย่าทรงตีสอนข้าพระองค์ในพระพิโรธอันร้อนแรงของพระองค์ เพราะบรรดาถูกรูของพระองค์เสียสลับในตัวข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์กดข้าพระองค์อย่างรุนแรง ไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์เพราะเหตุพระพิโรธของพระองค์ ทั้งไม่มีการพักผ่อนเลยในบรรดากระดูกของข้าพระองค์เพราะเหตุบาปของข้าพระองค์ เพราะความชั่วช้าทั้งหลายของข้าพระองค์ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ เหมือนอย่างภาระหนักพวกมันหนักเกินไปสำหรับข้าพระองค์...ข้าพระองค์หนักใจ ข้าพระองค์น้อมตัวลงอย่างมาก ข้าพระองค์ไปด้วยความเศร้าโศกวันยังค่ำ...เพราะข้าพระองค์จวนจะล้มลงแล้ว และความเศร้าโศกของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ เพราะข้าพระองค์จะเปิดเผยความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเสียใจเนื่องด้วยบาปของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 38:1-18)

เมื่อเปโตรตระหนักถึงบาปอันเลวร้ายนั้นที่เขาได้กระทำในการปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ “ออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่น” ในการกลับใจใหม่ (มธ. 26:75) พระคัมภีร์บันทึกว่าพระเจ้าทรงใช้การชายผู้นี้อย่างทรงฤทธิ์ขนาดไหนเพื่อเทศนาพระวจนะของพระองค์ด้วยฤทธิ์เดชอันมหาศาลจนหลายพันคนได้รับความรอด

การเรียกของยากอบให้กลับใจใหม่มีไว้สำหรับเราในวันนี้เช่นกัน คริสเตียนที่รักเอ๋ย เมื่อคุณตกอยู่ในบาปหรือทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าผิดหวังในทางใด จงกลับใจใหม่ด้วยความเสียใจแบบที่ขอบพระทัยพระเจ้า เหมือนอย่างที่ได้เปโตรและดาวิดได้กระทำ ตัวอย่างสุดคลาสสิกของความเสียใจและการกลับใจใหม่ของดาวิดถูกพบในเพลงสดุดี 51: “ขอทรงแสดงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า ตามความกรุณาของพระองค์ ตามบรรดาพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดทั้งหลายของข้าพระองค์ออกไป ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าของข้าพระองค์จนหมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยอมรับบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำการที่ชั่วร้ายนี้ในสายพระเนตรของพระองค์...ขอทรงซ่อนพระพักตร์พระองค์ไว้จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงลบความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งสิ้น ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า และฟื้นจิตวิญญาณอันถูกต้องขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์...บรรดาเครื่องสัตวบูชาของพระเจ้าคือวิญญาณที่แตกสลาย ใจที่สำนึกผิดและชอกช้ำ

นั่น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงดูถูก” (ข้อ 1-4,9,10, 17)

ในสุภาษิต 28:13 มีเขียนไว้ว่า: “คนที่ปิดบังบรรดาบาปของตนจะไม่เจริญรุ่งเรือง แต่ผู้ใดก็ตามที่สารภาพและละทิ้งบาปเหล่านั้นเสียจะได้รับความเมตตา” ดาวิดพบว่านี่เป็นความจริง เพราะเขากล่าวว่า: “ข้าพระองค์ได้ยอมรับบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และความชั่วช้าของข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ไม่ได้ซ่อนไว้ ข้าพระองค์ได้ทูลว่า “ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดทั้งหลายของข้าพระองค์ต่อพระเยโฮวาห์” และพระองค์ได้ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งบาปของข้าพระองค์แล้ว” (เพลงสดุดี 32:5) พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า จะยกโทษบาปทั้งหลายของเราเช่นกัน เมื่อเราสารภาพต่อพระองค์: “ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

มันเป็นข้อเท็จจริงที่ทราบกันว่าทั้งยอห์นและยากอบกำลังเขียนไปถึงผู้เชื่อทั้งหลาย และถ้าเราเต็มใจเผชิญหน้าพระคัมภีร์ด้วยใจที่เปิดออกและสมองที่เปิดรับ เราก็มองเห็นได้ว่าเราขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า อย่างน่าเศร้าใจและเราเป็นคนที่ผิดบาปขนาดไหน เราทำสิ่งต่าง ๆ ที่เรารู้ว่าไม่เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า และเราก็ไม่ทำหลายสิ่งที่เราจะรู้ว่าจะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ อย่างดีที่สุดของเราเราก็ก็น่าขาดจากสง่าราศีของพระเจ้าอยู่ แต่ถ้าเราจะเพียงรับสารภาพต่อพระเจ้า-ทั้งบาปที่เป็นการละเว้นและที่เป็นการกระทำ-พระองค์ก็จะทรงยกโทษให้เปล่า ๆ และให้อภัยอย่างบริบูรณ์ “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลาย (ของพระเจ้า) ...มีผู้ที่เสนอความแทนสติอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1)

ข้อ 10: “พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น”

ในข้อ 6 ยากอบกล่าวว่า “...พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง” ในพระคำข้อนี้ของเราเขาสอนพี่น้องเหล่านั้นว่า: “พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า...” ถ้อยคำเหล่านี้คล้ายกันกับถ้อยคำที่พระเยซูตรัสในมัทธิว 23:12: “และผู้ใดก็ตามที่จะยกตัวเองขึ้น จะถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวเองลง จะถูกยกขึ้น” (และดู ลูกา 14:11 และ 18:14) แน่แน่นอนว่าข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึงการถ่อมตัวต่อหน้ามนุษย์เป็นหลัก ขณะที่ยากอบกำลังพูดถึงการถ่อมตัวเราเองต่อพระพักตร์พระเจ้า เปโตรกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น พวกท่านจงถ่อมตัวลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า...” (1 เปโตร 5:6)

“...และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น” นี่เป็นพระสัญญาที่เปี่ยมสง่าราศี เมื่อเราถ่อมตัวเราเองต่อพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ก็จะทรงยกเราออกจากสภาพการณใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการทดลอง บาป หรือ ความสิ้นหวัง ข้อพระคำใน 1 เปโตร 5:6 กล่าวว่า “...เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกย่องพวกท่านขึ้นในเวลาอันควร” ถ้าเราถ่อมใจอย่างแท้จริงต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็ทรงสัญญาแล้วว่า จะยกเราขึ้น และพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ “เพราะองค์ผู้สูงเด่นและสูงตระหง่าน ผู้ดำรงอยู่ในนิรันดร์กาล ผู้ซึ่งทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนั้นว่า “เราอาศัยอยู่ในสถานที่ที่สูงและบริสุทธิ์ พร้อมกับผู้ที่มิจิตวิญญาน สำนึกผิดและถ่อมลงด้วย เพื่อจะรื้อฟื้นจิตวิญญานของผู้ถ่อมใจ และเพื่อรื้อฟื้นใจของบรรดาผู้ที่ชอกช้ำ” (อิส

ยาคอบ 5:15)

ข้อ 11: “อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน พี่น้องทั้งหลาย ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องของตนและตัดสินพี่น้องของตน ก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่กระทำตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน”

ยังกล่าวแก่ “พี่น้อง” ต่อไป ยากอบให้คำบัญชาที่เข้มงวด: “อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน” นี่สอดคล้องกับคำบัญชาของเปาโลในทิโมธี 3:1,2 ซึ่งกล่าวว่า: “จงให้พวกเขาระลึกที่จะ...ไม่พูดใส่ร้ายผู้หนึ่งผู้ใด...” แนวคิดก็คือว่าเราจะต้องไม่ใส่ร้าย ต่ำว่า หรือป้ายสีผู้ใดให้เสียชื่อ เราจะต้องไม่กล่าวสิ่งใดเกี่ยวกับอีกคนโดยมีจุดประสงค์ที่จะทำร้ายเขา

ผู้เชื่อทั้งหลายควรระมัดระวังมากเป็นพิเศษที่จะไม่พูดจาใส่ร้ายซึ่งกันและกัน เราอาจไม่เห็นพ้องกับพวกเขา แต่การพูดจาใส่ร้ายพวกเขา ประณามและวิจารณ์พวกเขาต่อหน้าคนไม่เชื่อ ก็เป็นคำพยานที่แยและจะไม่ช่วยทั้งคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องและคริสตจักรในภาพรวม เราสามารถทำสิ่งดี ๆ ได้เยอะโดยการอธิษฐานเมื่อพี่น้อง อ้อนวอนพระเจ้าเพื่อพวกเขา มากกว่าที่เราทำได้โดยการวิจารณ์พวกเขาอย่างรุนแรงและอย่างไม่ชอบธรรม

กฎที่ดีสำหรับให้ผู้เชื่อทุกคนปฏิบัติตามมีอยู่ในจดหมายของเปาโลถึงเหล่าผู้เชื่อชาวเอเฟซัส: “จงให้ความชื่นชมยินดี และความซื่อสัตย์ และความโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี อยู่ห่างไกลจากพวกท่านเถิด พร้อมทั้งการคิดปองร้ายทุกอย่าง และพวกท่านจงเมตตาต่อกันและกัน มีใจอ่อนโยน และยกโทษซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างที่เราได้ยกโทษพวกท่านแล้ว” (อฟ. 4:31,32) ถ้าเราจะเพียงปฏิบัติตามกฎนี้ เราก็จะทำได้เยอะเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์จะรุดหน้าไปและชนะผู้อื่นมาถึงความเชื่อแบบคริสเตียน

ยากอบกล่าวต่อไปตอนนี้เพื่อให้เหตุผลต่าง ๆ สำหรับคำบัญชาที่เข้มงวดของเขา: “ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องของตนและตัดสินพี่น้องของตน...” แนวคิดทั่วไปตรงนี้ก็ คือ การพูดจาใส่ร้ายพี่น้องคือการปรับโทษเขา- และนี่เป็นหน้าที่ของผู้พิพากษา ดังนั้น การพูดใส่ร้ายจึงไม่เพียงเป็นการขาดซึ่งความรักและทำร้ายพี่น้องเท่านั้น แต่คนที่ประณามและตัดสินก็กำลังตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา และยากอบตำหนิเรื่องนี้อย่างรุนแรง

บุคคลเช่นนี้ “กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ” “พระราชบัญญัติ” ในที่นี้แน่นอนว่าเป็น “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” แห่งความรัก ซึ่งยากอบพูดถึงในบทที่ 2 ข้อ 8: “ถ้าพวกท่านกระทำพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ให้สำเร็จตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ แล้ว ท่านทั้งหลายก็กระทำดีอยู่” ถ้าเราพูดใส่ร้ายพี่น้องในพระคริสต์อยู่ตลอด เราก็กำลังฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ซึ่งบัญชาเราให้รักเพื่อนบ้านของเรา

“...แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่กระทำตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน” เมื่อผู้ใดไม่ใส่ใจต่อพระราชบัญญัตินั้น (ไม่ว่าพระราชบัญญัตินั้นจะเป็นอะไรก็ตาม) เขาก็กำลังตัดสินพระราชบัญญัตินั้นว่าไร้ค่า ไม่มีค่าอะไรเลย ดังนั้นถ้าผมประณามพี่น้องคนหนึ่งเมื่อพระราชบัญญัติของพระเจ้าห้ามการทำเช่นนั้น ผมก็สวมบทผู้พิพากษาแล้ว และในการทำเช่นนั้น ผมก็กลายเป็นผู้ฝ่าฝืนเอง มันช่างเป็นความจริงที่คน

เหล่านั้นที่พร้อมมากที่สุดที่จะตัดสินใจของตัวคุณเอง ก็ระมัดระวังน้อยที่สุดเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองและดังนั้นจึงต้องการการปรับปรุงแก้ไขและการดำเนินชีวิตและการด่วนตัดสินใจของพวกเขาเอง

พระเยซูตรัสเองว่า: “อย่ากล่าวโทษ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ” (มธ. 7:1) พระองค์ไม่ได้กำลังห้ามการมีความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับอุปนิสัยและการประพฤติของผู้อื่น เหมือนอย่างที่บ้านคนอยากให้เราเชื่อ เพราะว่าในข้อพระคำต่อ ๆ ไปพระองค์ทรงให้วิธีการในการใช้วิจารณ์ญาณแยกแยะเช่นนั้น- “โดยผลทั้งหลายของพวกเขา ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้” (ข้อ 16,20) เมื่อพระองค์ตรัสว่า “อย่ากล่าวโทษ” พระองค์ก็กำลังตรัสถึงการด่วนตัดสินใจผู้อื่น-การตัดสินใจซึ่งบ่อยครั้งไม่เป็นธรรม ใจดำ ไม่มีมูลเหตุ และไม่เป็นแบบคริสเตียนสุดขีด นี่เป็นชนิดของการตัดสินใจที่ยากอบกำลังพูดถึงในข้อ 11 ของบทที่ 4 และการปฏิบัติเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างน่าเศร้าในหมู่คริสเตียนวันนี้ แต่ยากอบเตือนว่าเราต้องไม่พูดให้ร้ายซึ่งกันและกัน เราจะต้องไม่กล่าวโทษพี่น้องของเรา อย่าตัดสินใจคริสเตียนเร็วเกินไปจนกว่าคุณได้เจอกับการทดสอบแบบเดียวกับที่เขาได้เจอ และดูสิว่าคุณจะออกมาแบบไหน!

ข้อ 12: “มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ ท่านเป็นผู้ใดเล่าที่ตัดสินผู้อื่น”

พระเจ้าทรงเป็น “ผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว” ที่ยากอบหมายถึง พระองค์ผู้ที่เราแต่ละคนต้องให้การ พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานพระราชบัญญัติของพระองค์เอง และพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาแท้จริงแต่องค์เดียวของคนเหล่านั้นที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินั้น ในถ้อยคำของเปาโล “ผู้ที่ทรงพิพากษาดำเข้าพยานนั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 คร. 4:4) และพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาของคุณและของผม พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม และด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ควร “ตัดสินสิ่งหนึ่งสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลา” (1 คร. 4:5) ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรตัดสินกล่าวโทษผู้อื่น เพราะเราทุกคนจะถูกพิพากษาโดยพระผู้พิพากษาที่ทรงชอบธรรมนั้น

“...ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้” พระเจ้า พระผู้ประทานพระราชบัญญัติและผู้ทรงพิพากษาแต่องค์เดียว ได้ทรงตั้งพระราชบัญญัติที่กล่าวว่า “ชีวิตใดที่ทำบาป ชีวิตนั้นก็ตาย” (อสค. 18:4,20) ข่าวสารเดียวกันก็อยู่ในภาคพันธสัญญาใหม่: “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย...” (รม. 6:23) เนื่องจากไม่เคยมีมนุษย์ธรรมดาคนใดเลยที่ไม่มีบาป เราทุกคนจึงอยู่ภายใต้การปรับโทษของพระราชบัญญัติของพระเจ้า-ต้องถูกพิพากษาปรับโทษเป็นนิตย์ และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงประกาศแล้วได้ พระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่รู้จักความเมตตา แต่พระเจ้า ผู้ประทานพระราชบัญญัตินั้น “ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา” (อพ. 2:4) พระองค์ “ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา” (รม. 5:8) และบัดนี้พระเจ้าจึงสามารถ “ทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม” (รม. 3:26) พระองค์ผู้เดียว “ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้”

ขอให้ผมชี้ให้เห็นในที่นี้ว่าคำว่า “ทำลาย” ไม่ได้หมายถึงการทำให้สูญสิ้นไปหรือการสูญพันธุ์ เพราะว่าจิตวิญญาณ มนุษย์ภายในนั้น จะไม่สิ้นสุดการมีอยู่เลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น คำนี้หมายถึงความพินาศย่อยยับ

การสูญเสียสวัสดิภาพ การแยกขาดจากพระเจ้าชั้วนิรันดร์

“...ท่านเป็นผู้ใดเล่าที่ตัดสินผู้อื่น” เปาโลถามคำถามคล้าย ๆ กันในโรม 14:4: “ท่านเป็นใครเล่าที่กล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น” จากนั้นในข้อ 10 ถึง 13 เขาตามมาด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “แต่เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงเหยียดหยามพี่น้องของท่าน เพราะว่าพวกเราทุกคนจะยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข้าทุกหัวเข้าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า” ดังนั้น ทุกคนในพวกเราจึงจะพูดเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเรากล่าวโทษกันและกันอีกต่อไปเลย...”

ตามที่พระเจ้าข้าก็กล่าว สิ่งที่ถูกและผิดในการประพฤติของพี่น้องคนหนึ่งจะต้องถูกตัดสินชี้ขาดที่บัลลังก์พิพากษานั้น และไม่ใช่โดยความคิดเห็นส่วนบุคคล ด้วยเหตุนี้ เนื่องจากมันเป็นข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าทุกคนจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าและจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่ผู้อารักขาของตน ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้เราตัดสินกล่าวโทษซึ่งกันและกันเลย ถ้าผมตัดสินกล่าวโทษพี่น้องของผม ผมก็กำลังบังอาจถือเอาตำแหน่งซึ่งเป็นขององค์ตุลาการสูงสุดเท่านั้น

สิ่งที่เราต้องทำก็คือเข้าไปใกล้พระเจ้า และในความบริสุทธิ์แห่งเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ เราก็จะไม่ด่วนตัดสินผู้อื่นมากขนาดนั้น เราจะเห็นตัวเราเองเหมือนอย่างที่อิสยาห์มองเห็นเมื่อเขาเห็น “องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้นด้วย...” เขากล่าวว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าถูกตัดออกแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่มิริมฝีปากที่ไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในท่ามกลางประชากรที่มีริมฝีปากที่ไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” (อิสยาห์ 6:1,5)

โยบร้องทูลต่อพระเจ้า: “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงสามารถกระทำทุกสิ่งได้ และไม่มีความคิดใดที่สามารถถูกปิดซ่อนไว้จากพระองค์ได้...ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์แล้ว ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดชังตัวเอง...” (โยบ 42:2-6)

เปาโลกล่าวว่า: “ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย...” (รม. 7:18) ยิ่งเราดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเจ้ามากเท่าไร เราก็ยิ่งตระหนักว่าเราต้องพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นสุดใจมากเท่านั้นสำหรับความรอดและสำหรับชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนังและพญามารไม่เลย เราจะต้องไม่นั่งในบัลลังก์พิพากษาและตัดสินกล่าวโทษพี่น้องของเรา แทนที่จะทำเช่นนั้น เราควรปล่อยให้ความสว่างของเราส่องแสงออกไปเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจนคนอื่น ๆ จะเห็นการงานอันดีของเรา และถวายเกียรติพระบิดาของเรา (มธ. 5:16) โดยระลึกอยู่เสมอว่า “พระเยโฮวาห์...ได้ทรงเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา และพระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนด้วยความเที่ยงธรรม” (เพลงสดุดี 9:7,8)

ในพระเจ้าข้าขอปิดท้ายของบทนี้ ยากอบหันไปพูดถึงความโง่เขลาของการวางแผนต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงพระเจ้า:

ข้อ 13 และ 14: “บัดนี้ พวกท่านที่กล่าวว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้พวกเราจะเข้าไปในเมืองดังกล่าว และจะอาศัยอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และซื้อขายและได้กำไร” ขณะที่พวกท่านไม่ทราบว่าเมื่อไหร่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้

เพราะชีวิตของพวกท่านคืออะไรเล่า มันก็เป็นแต่หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่ง และจากนั้นหายวับไป”

ยากอบกำลังเขียนไปถึงพวกพี่น้องอย่างเจาะจง- “พวกท่านที่กล่าวว่า” และผมเชื่อว่าถ้อยคำของเขาก็มาถึงคุณและผมเป็นรายตัวในวันนี้เช่นกัน เห็นได้ชัดว่าลิ “วันนี้หรือพรุ่งนี้พวกเราจะเข้าไป” ฟ้องถึงความคิดของมนุษย์ที่พร้อมจะตัดพระเจ้าออกไปจากการดำเนินชีวิตปกติ โดยเฉพาะในเรื่องของธุรกิจการงาน นี่เป็นการวางแผนชนิดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงประณามในคำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่ในลูกา 12:16-21:

“และพระองค์ตรัสคำอุปมาแก่พวกเขา โดยตรัสว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก และเศรษฐีคนนั้นจึงคิดภายในตัวเอง โดยกล่าวว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลทั้งหลายของเรา’ และเขากล่าวว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ เราจะรื้อบรรดาถังฉางของเราเสีย และจะสร้างให้ใหญ่โตกว่าเก่า และที่นั่นเราจะเก็บผลทั้งหมดของเราและบรรดาทรัพย์สมบัติของเราไว้ และเราจะกล่าวแก่จิตวิญญาณของเราว่า “จิตวิญญาณเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี เจ้าจงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด”’ แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้จิตวิญญาณของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นของใครเล่า ซึ่งเจ้าได้เก็บไว้นั้น’ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง และมีได้มั่งมีเฉพาะพระเจ้ำก็เป็นเช่นนั้นแหละ”

ชายผู้นี้มีแผนการใหญ่สำหรับอนาคต-และนี่ไม่ใช่สิ่งผิด ภายในตัวมันเอง มันเป็นการฉลาดที่จะมองไปล่วงหน้า แสวงหาที่จะจัดการกิจธุระของเราให้เป็นระเบียบและเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนใดๆ เพื่อที่เราจะทำได้ทำตามที่ถูกต้องและจำเป็น เพลงสดุดี 112:5 กล่าวว่า: “คนดี...จะดำเนินการต่าง ๆ ของเขาด้วยวิचारณญาณ”

ในลูกา 14:28-31 พระเยซูตรัสว่า: “ด้วยว่าคนไหนในพวกท่าน เมื่อตั้งใจว่าจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงก่อน และคิดราคาดูเสียว่า เขามีพอสร้างป้อมนั้นให้เสร็จได้หรือไม่ เกรงว่าบางทีหลังจากเขาวางรากแล้ว และไม่สามารถกระทำป้อมนั้นให้เสร็จได้ ทุกคนที่เห็นมันจะเริ่มเยาะเย้ยเขา โดยกล่าวว่า ‘คนนี่เริ่มก่อสร้างแล้ว และไม่สามารถกระทำให้เสร็จได้’ หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง จะมีได้นั่งลงก่อน และปรึกษากันหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหนึ่งหมื่นคนจะสามารถรบกับกษัตริย์ที่มาสู้รบกับท่านด้วยพลทหารสองหมื่นคนนั้นได้หรือไม่”

ผมทราบว่าภาพประกอบเหล่านี้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ไว้เกี่ยวข้องกับเรื่องหน้าที่ผู้รักหา แต่พวกมันก็ให้ภาพประกอบของสติปัญญาในการวางแผนต่าง ๆ เช่นกัน นั่นคือเตรียมพร้อมไว้ นี่สอดคล้องกับพระคำข้อนี้: “แผนงานทั้งสิ้นถูกสถาปนาไว้โดยการศึกษาหารือ และโดยคำแนะนำที่ดี จงทำสงคราม” (สภษ. 20:18)

แต่คนเหล่านั้นที่ยากอบกำลังเขียนไปถึงในข้อ 13 ตรงนี้ ซึ่งวางแผนที่จะไปทริปลาว “และซื้อขายและได้กำไร” ได้ตัดพระเจ้าออกไปจากแผนการต่าง ๆ ของตนหมดเลย นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับชาวไร่ผู้มั่งมีคนนั้นในลูกาบทที่ 12 พระเจ้าไม่ถูกกล่าวถึงเลยด้วยซ้ำในแผนการต่าง ๆ ของคนเหล่านี้ ยากอบเป็นห่วงเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่วางแผนการเช่นนั้นสำหรับอนาคตโดยไม่พึ่งพาพระเจ้า

คริสเตียนย่อมทราบว่าไม่มีสิ่งใดที่ใหญ่โตเกินกว่าที่จะรับจากพระเจ้าได้ และไม่มีสิ่งใดที่เล็กน้อยจนเรา

ไม่ควรแสวงหาการทรงนำจากพระองค์ ดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า: “จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์...พระเยโฮวาห์ทรงนำบรรดาอย่างเท้าของคนดี และพระองค์พอพระทัยในทางของเขา” (เพลงสดุดี 37:5,23) และในสุภาษิต 3:5,6 เรามีข้อปฏิบัติเหล่านี้: “จงวางใจในพระเยโฮวาห์ด้วยความสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง ในทางทั้งหลายของเจ้าจงยอมรับพระองค์ และพระองค์จะทรงนำวิถีทั้งหลายของเจ้า”

“ขณะที่พวกท่านไม่ทราบว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้” สุภาษิต 27:1 เตือนว่า: “เจ้าอย่าอวดถึงวันพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะมีวันหนึ่ง ๆ จะนำอะไรมาให้บ้าง” ตามที่ข้อพระคำเหล่านี้กล่าว เราวางใจในวันพรุ่งนี้ไม่ได้ วันนี้เป็นของเรา วินาทีนี้เป็นของเรา แต่พรุ่งนี้อาจไม่มาถึงเรา เราทุกคนทั้งผู้ที่รอดแล้วและที่ยังไม่รอด ต้องถูกเตือนใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้อยู่เสมอ เพื่อที่เราจะใช้ประโยชน์จากโอกาสต่าง ๆ ที่เราได้รับวันนี้

เนื่องจากเราไม่ทราบว่าวันพรุ่งนี้จะนำอะไรมาบ้าง คุณกับผมในฐานะผู้เชื่อจึงควรทำสิ่งที่เราทำได้วันนี้ เพื่อชี้แจงจิตวิญญาณที่หลงหายมาถึงพระคริสต์ เพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่มีความขัดสน เพื่อแสดงความกรุณาและความรักต่อคนเหล่านั้นที่มีภาระโศกเศร้าหรือทุกข์ร้อน เพื่อปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในสิ่งใดก็ตามที่เราทำได้ และคนที่ยังไม่ได้รับความรอดก็ไม่ควรผัดผ่อนการต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดออกไปจนถึง “วันพรุ่งนี้” เพราะพวกเขาไม่อาจแน่ใจได้ว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่หรือไม่เมื่อพรุ่งนี้มาถึง พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า: “...บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดุเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2)

“...เพราะชีวิตของพวกท่านคืออะไรเล่า” คำถามสั้น ๆ นี้เป็นหนึ่งในคำถามยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยถูกถามมา และยากอบก็เริ่มตอบคำถามของตัวเอง: “มันก็เป็นแต่หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่ง และจากนั้นหายวับไป” เราทุกคนทราบว่าหมอกคืออะไร-ไอน้ำที่มาจากกาดม่น้ำ หมอกตอนเช้าตรู่ ไอน้ำลอยขึ้น และมันลอยขึ้นไปไม่ทันไร มันก็หายวับไปในอากาศ หมอกบดบังเนินเขาเพียงชั่วครู่ตอนเช้าตรู่ แต่พอดวงอาทิตย์ขึ้น หมอกนั้นก็ลอยไป หายวับไปกับตา ยากอบกล่าวว่าชีวิตของมนุษย์บนโลกนี้ก็เป็นแบบนั้นเช่นกัน แม้หากว่ามนุษย์คนใดมีชีวิตถึงเจ็ดสิบปีตามที่ถูกระบุไว้ให้แก่เขา (เพลงสดุดี 90:10) อายุขัยของเขาบนโลกก็ไม่มีค่าเลยตามที่พระเจ้าทรงนับเวลา: “เพราะหนึ่งพันปีในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนอย่างวานนี้เมื่อมันผ่านพ้นไป และเหมือนอย่างยามเดียวในกลางคืน พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียเหมือนอย่างน้ำท่วม พวกเขาเป็นเหมือนอย่างการนอนหลับ ในเวลาเช้า พวกเขาเป็นเหมือนอย่างหญ้าที่งอกขึ้นมา ในเวลาเช้ามันก็บานออกและโตสูงขึ้น ในเวลาเย็นมันก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป...ด้วยว่าวันทั้งสิ้นของข้าพระองค์ทั้งหลายผ่านพ้นไปในพระพิโรธของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายใช้บรรดาปีของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนอย่างเรื่องเล่าที่ถูกเล่าไปแล้ว วันทั้งหลายแห่งบรรดาปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบปี และถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังปีเหล่านั้นก็ถึงแปดสิบปี ถึงอย่างนั้นกำลังของปีเหล่านั้นก็มีแต่งงานหนักและความโศกเศร้า เพราะไม่ข้ามันก็ถูกตัดออกและข้าพระองค์ทั้งหลายก็บินจากไป” (เพลงสดุดี 90:4-10)

ข้อพระคำต่อไปนี้ก็พูดถึงความสั้นและความไม่แน่นอนของชีวิตเช่นกัน:

“เพราะวันทั้งหลายของข้าพระองค์สลายไปเหมือนอย่างควัน...วันทั้งหลายของข้าพระองค์เป็นเหมือนอย่างเงาที่ลัดต่ำลง และข้าพระองค์เหี่ยวแห้งไปเหมือนอย่างหญ้า” (เพลงสดุดี 102:3,11)

“สำหรับมนุษย์นั้น วันทั้งหลายของเขาเป็นเหมือนอย่างหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งนา เพราะลมพัดผ่านมาเหนือมัน และมันก็จากไป และสถานที่ของมันจะไม่รู้จักมันอีกต่อไป” (เพลงสดุดี 103:15,16)

ข้อ 15: “ด้วยว่าพวกท่านควรจะกล่าวว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น””

ยากอบชี้ให้เห็นไปแล้วว่าชีวิตเป็นเหมือนหมอกยามเช้าที่ปรากฏเพียงประเดี๋ยวเดียวและจากนั้นก็หายไป และเขาเตือนความจำคนเหล่านั้นที่เขาเขียนไปถึงว่าเรา “ไม่ทราบ” ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น ดังนั้นข้อเท็จจริงเรื่องความไม่แน่นอนของชีวิตและการไม่รู้เกี่ยวกับอนาคตจึงควรหนุนใจเรามากยิ่งขึ้นให้ยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า อันที่จริง มันเป็นหน้าที่และอภิสิทธิ์ของผู้เชื่อทุกคนที่จะปรึกษาน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันเกี่ยวกับทุกสิ่ง-ทุกการตัดสินใจ ทุกปัญหาที่อาจมาเผชิญหน้าเรา ตามที่ข้อพระคำเหล่านี้กล่าว เราจึงไม่ควรตัดสินใจหรือวางแผนสิ่งใดโดยไม่แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนั้น ๆ

อัครทูตเปาโลผู้ยิ่งใหญ่แสดงให้เห็นการยอมจำนนของเขาต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าในหลายคราว ก่อนเขาออกเดินทางไปจากเมืองเอเฟซัส เขาบอกพี่น้องเหล่านั้นว่า “...ข้าพเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้ที่จะมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า” (กิจการ 18:21) ตอนเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อชาวโครินธ์ เขากล่าวว่า: “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านในไม่ช้า...” (1 คร. 4:19) การที่เขาพึ่งพาการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าในเรื่องการเดินทางแบบมิชชันนารีของเขา ก็ปรากฏชัดเจนในกิจการ 16:6-10 เช่นกัน

ช่างเป็นสิ่งสำคัญจริง ๆ สำหรับลูกของพระเจ้าที่จะตระหนักว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าดีที่สุดเสมอ เพราะน้ำพระทัยของพระองค์ “ดีและเป็นที่ชอบพระทัย และสมบูรณ์แบบ” (รม. 12:2) ชีวิตช่างแสนสั้นและความตายนั้นแสนแน่นอน เราจึงควรกล่าวเสมอว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น” การเป็นอยู่ของเราขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้า และถ้ามันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระองค์ เราก็จะไม่มีชีวิตอยู่เลยด้วยซ้ำ ฉะนั้นขอให้เราอธิษฐาน ร่วมกับผู้แต่งเพลงสดุดีว่า: “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบถึงบ้านปลายของข้าพระองค์ และขนาดแห่งวันทั้งหลายของข้าพระองค์ว่าจะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่าข้าพระองค์อ่อนแอแค่ไหน ดูกษัตริย์พระองค์ได้ทรงกระทำในวันทั้งหลายของข้าพระองค์เป็นเหมือนอย่างฝ่ามือหนึ่งเท่านั้น และชั่วชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลยต่อพระพักตร์พระองค์...” (เพลงสดุดี 39:4,5) และอีกครั้ง “ดังนั้น ขอทรงสอนข้าพระองค์ทั้งหลายให้นับบรรดาวันของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจของข้าพระองค์ทั้งหลายที่จะได้สติปัญญา” (เพลงสดุดี 90:12)

ข้อ 16: “แต่บัดนี้พวกท่านปีติยินดีในบรรดาการไ้อวดของพวกท่าน บรรดาความปีติยินดีอย่างนี้ก็ชั่วร้าย”

พี่น้องเหล่านั้นไม่เพียงมีความผิดในการตัดพระเจ้าออกไปจากแผนการต่าง ๆ ของตนเองเท่านั้น แต่พวกเขากำลังไ้อวดเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาคาดหวังว่าจะทำให้สำเร็จด้วย และบัดนี้ยากอบกล่าวว่า “พวกท่านปีติยินดีในบรรดาการไ้อวดของพวกท่าน...” คำว่า “ปีติยินดี” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงแค่มีความสุขและเบิกบาน

ตรงกันข้าม มันมีความหมายในเชิงโอ้อวดแบบโอหังหรือปลาบปล้ำ ยกอบกล่าวว่า “บรรดาความปิตินดีอย่างนี้ก็ชั่วร้าย” เพราะมันไม่ถวายเกียรติพระเจ้า

ข้อ 17: “เหตุฉะนั้น คนใดที่ทราบว่าจะต้องกระทำการดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็เป็นบาป”

ในที่นี้บาปถูกให้คำนิยามในแบบที่แตกต่างไปจากที่คริสเตียนจำนวนมากคิดเกี่ยวกับการทำบาป (จำไว้ว่ายกอบกำลังเขียนไปถึง “พวกพี่น้อง” ในคริสตจักร) คนมากมายคิดถึงทันทีเกี่ยวกับการฆ่าคน การเล่นซู้ การพูดหมิ่นประมาท และการกระทำต่าง ๆ ที่ปรากฏชัดว่าเป็นบาป และพวกมันก็เป็นบาปจริง ๆ แต่บาปไม่ใช่แค่การทำสิ่งต่าง ๆ ที่ผิดเท่านั้น ตามที่พระเจ้าบอกไว้ว่า มันเป็นบาปพอ ๆ กันที่จะปฏิเสธ (หรือล้มเหลว หรือละเลย) ที่จะทำสิ่งเหล่านั้นที่เรารู้ว่าถูกต้อง ในที่นี้คริสเตียนหลายคนล้มเหลว พวกเขาพึ่งความมั่นใจที่ว่าพวกเขาไม่ได้กำลังทำบาปที่ร้ายแรงเหล่านั้นซึ่งพระวาระของพระเจ้าห้ามไว้ ขณะเดียวกันพวกเขาก็ละเลยที่จะทำสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาควรกระทำ มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราควรรักพระองค์และปรนนิบัติพระองค์อย่างสัตย์ซื่อตลอดเวลา และการละเลยสิ่งนี้ก็เป็นบาป

พระคัมภีร์ให้คำนิยามอื่น ๆ เกี่ยวกับบาปเช่นกัน ซึ่งผมอยากให้คุณดู:

“...สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาด้วยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23)

“ผู้ใดก็ตามที่กระทำความบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะบาปเป็นการละเมิดพระราชบัญญัติ” (1 ยอห์น 3:4)

“การอธิษฐานทุกอย่างที่เป็นบาป...” (1 ยอห์น 5:17)

“สายตาที่หยิ่งยโส และใจเย่อหยิ่ง และการไถนาของคนชั่ว เป็นบาป” (สภษ. 21:4)

“การคิดแห่งความโง่เขลาเป็นบาป...” (สภษ. 24:9)

เมื่อเราเห็นคำนิยามที่ชัดเจนเหล่านี้จากพระคัมภีร์เกี่ยวกับบาป-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำนิยามที่ยากอบให้ไว้ในข้อ 17 ของบทนี้-ผมก็เชื่อว่าผมสามารถกล่าวได้ โดยปราศจากความกลัวว่าจะถูกโต้แย้ง ว่าไม่ว่าใจของผู้เชื่อคนใดจะอุทิศขนาดไหน ไม่มีใครสามารถดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบและไร้บาป พระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุคคลผู้เดียวที่เคยดำเนินชีวิต-หรือสามารถดำเนินชีวิต-ที่ไร้บาปอย่างสิ้นเชิง

พระเยซูทรงบอกนิโคเดมัสว่า “สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง...” (ยอห์น 3:6) ธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังเป็นของเราโดยกำเนิด และมันจะอยู่กับเราไปทุกช่วงขณะแห่งชีวิตตามธรรมชาติของเรา และในร่างกายที่ตายได้นี้แห่งเนื้อหนังที่ไม่สมบูรณ์แบบ มีบาปหลายอย่างซึ่งเรามักไม่รู้ตัว-บาปต่าง ๆ ที่เป็นการกระทำ และบาปต่าง ๆ ที่เป็นการไม่กระทำ และ (เหมือนที่ใครบางคนเคยกล่าวไว้) บาปต่าง ๆ ของนิสัยใจคอ! แต่ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการไถ่ที่ให้แก่เพียงอิสราเอลจากบทลงโทษของบาปผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูคริสต์ แต่การยกโทษสำหรับบาปต่าง ๆ ในปัจจุบันและอนาคตเช่นกัน!

ใช่แล้วครับ ผู้เชื่อทั้งหลายทำสิ่งต่าง ๆ ที่เรารู้ว่าไม่เป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า และเราก็ไม่ทำหลายสิ่งที่เราจะว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระองค์-การกระทำต่าง ๆ ที่เป็นตามทางของพระเจ้าที่เราสามารถทำได้ แม้ในยามที่เราทำเต็มที่แล้วเราก็ต้องยอมรับว่าเราเป็น “ผู้รับใช้ที่ไม่มีผลประโยชน์ต่อนาย” (ลูกา 17:10) แต่ถ้าเราสารภาพบาปทั้งหลายของเราต่อพระเจ้า พระองค์ก็จะยกโทษและให้อภัยอย่างบริบูรณ์ ผมจะไม่มีความหยุด

ขอบคุณพระเจ้าเลยสำหรับความจริงที่แสนมหัศจรรย์นี้ ซึ่งถูกนำเสนออย่างชัดเจนเหลือเกินในข้อพระคำต่อไปนี้:

“แต่ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น...ถ้าพวกเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7,9)

“ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ทำบาป และถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาป พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช้เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:1,2)

“เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในบรรดาสถานที่บริสุทธิ์ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพจำลองของสิ่งของที่แท้จริงนั้น แต่ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา” (ฮบ. 9:24)

ก่อนที่เราจะไปจากการศึกษาค้นคว้าของเราเกี่ยวกับบทที่สี่ของหนังสือยากอบ ผมอยากใช้ข้อ 13 ถึง 15 ในการเชื่อมโยงกับมนุษย์ธรรมชาติที่ไม่เคยต้อนรับพระเยซูเจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขา ขอให้ผมสรุปย่อพระคำสามข้อนั้นดังต่อไปนี้:

แผนการของมนุษย์; คำบัญชาของพระเจ้า

1. มนุษย์เลือกเวลาของตนเอง- “วันนี้หรือพรุ่งนี้” แต่พระเจ้าทรงเตือนว่า “พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้” “เจ้าอย่าอวดถึงวันพรุ่งนี้...” (สภษ. 27:1) “...บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ...บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2)

2. มนุษย์เลือกสถานที่ของตนเอง- “จะเข้าไปในเมืองดังกล่าว” แต่พระเจ้าทรงบัญชาว่า “จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์...” (เพลงสดุดี 37:5) “ในทางทั้งหลายของเจ้าจงยอมรับพระองค์ และพระองค์จะทรงนำวิถีทั้งหลายของเจ้า” (สภษ. 3:6)

3. มนุษย์วางแผนว่าเขาจะอยู่ต่อนานแค่ไหน- “จะอาศัยอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง” แต่พระเจ้าตรัสว่าชีวิตของมนุษย์เป็น “หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่ง และจากนั้นหายวับไป” พระองค์ทรงเปรียบชีวิตมนุษย์ว่าเป็นเหมือนหญ้า ควัน เภา “เรื่องเล่า” ไม่มีมนุษย์คนใดทราบว่าเขาจะอยู่ที่ไหน หรือว่าเขาจะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ อีกหนึ่งปีนับจากนี้

4. มนุษย์วางแผนว่าเขาจะทำอะไร- “ซื้อขาย” เขาไม่ได้จะไปพักร้อน เขาเดินทางไปทำธุรกิจ แต่พระเจ้าทรงบัญชาว่า: “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33)

5. มนุษย์คิดคำนวณผลกำไรของตน- “และได้กำไร” เขาวางแผนที่จะลงทุนเงินของตนอย่างชาญฉลาด แต่พระเจ้าตรัสว่า “คนที่โลกกำไรรักกระทำความลำบากแก่คร่าวเรือนของตน...” (สภษ. 15:27)

“เพราะคน ๆ หนึ่งจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้หนึ่งจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง” (มาระโก 8:36)

6. ชายผู้นี้ตัดพระเจ้าออกไปจากแผนการของตนอย่างสิ้นเชิง เหมือนอย่างเศรษฐีโง่คนนั้นได้กระทำในลูกา 12:16-21 พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าคนโง่...ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้?” (รม. 8:31) แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงอยู่ฝ่ายเรา เราก็พ่ายแพ้ก่อนเราเริ่มต้นเสียอีก!

คราวนี้ขอให้ผมสรุปย่อข้อพระคำเดิมเหล่านี้ในลักษณะต่อไปนี้ โดยถามสามคำถาม:

1. วันของมนุษย์คือวันไหน? “...บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2) “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างในครั้งกบฏนั้น ในวันแห่งการทดลองในถิ่นทุรกันดาร” (ฮบ. 3:7,8) พระเจ้าไม่เคยกระทำกิจแบบรอให้ถึงวันพรุ่งนี้ก่อนเมื่อพูดถึงความรอด ฟาโรห์กล่าวว่า “พรุ่งนี้” ในการตอบคำถามของโมเสส (อพย. 8:9,10) แต่ผ่านไปอีกไม่นานเขาก็ตายบนก้อนทะเลแดง (อพย. 14:26-28)

2. ชีวิตของมนุษย์เป็นอะไรเล่า? มันเป็น “หมอก”-ปรากฏอยู่ จากนั้นก็หายวับไป ดุจหมอกยามเช้าหรือไอน้ำจากกาทัดน้ำ เมื่อเทียบกับนิรันดรกาล ชีวิตของเราก็ไม่นานเท่าพริบตาเดียวเลย!

3. หน้าที่ของมนุษย์คืออะไร? “ให้เราทั้งหลายฟังตอนสรุปของเรื่องทั้งหมดนี้เถิด จงยำเกรงพระเจ้า และจงรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ไว้ เพราะว่าสิ่งนี้เป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์” (ปญจ. 12:13)

บทที่ 5

- 5:1 บัดนี้ พวกท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้และโอดครวญเพราะเหตุบรรดาความทุกข์ระทมของพวกท่านซึ่งจะมายังพวกท่าน
- 5:2 ทรัพย์สมบัติของพวกท่านก็ผุพัง และบรรดาเสื้อผ้าของพวกท่านถูกตัวมอดกัดกิน
- 5:3 ทองคำและเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมของพวกมันจะเป็นพยานหลักฐานต่อพวกท่าน และจะกินเนื้อของพวกท่านคุดไฟ พวกท่านได้สำสมทรัพย์สมบัติไว้แล้วสำหรับยุคสุดท้าย
- 5:4 ดูเถิด ค่าจ้างของบรรดาคนงานผู้ที่ได้เกี่ยวข้าวในทุ่งนาทั้งหลายของพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้เก็บไว้โดยการโกงนั้น ก็ร้องขึ้น และเสียงร้องของคนเหล่านั้นที่ได้เกี่ยวข้าวได้เข้าถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาแล้ว
- 5:5 พวกท่านได้ใช้ชีวิตในความเปลือยบนแผ่นดินโลก และได้เริ่งสำราญ พวกท่านได้บำรุงเลี้ยงใจของพวกท่านเหมือนอย่างในวันแห่งการเช่นฆ่า
- 5:6 พวกท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม และเขาก็ไม่ได้ต่อต้านพวกท่าน
- 5:7 เหตุฉะนั้น จงอดทน พี่น้องทั้งหลาย จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าแห่งแผ่นดิน และมีความอดทนนานเพื่อที่จะได้รับผลนั้น จนกระทั่งเขาได้รับฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู
- 5:8 พวกท่านก็จงอดทนเช่นกัน จงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคง ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว
- 5:9 อย่าขุ่นเคืองใจต่อกันและกัน พี่น้องทั้งหลาย เกรงว่าพวกท่านจะถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว
- 5:10 พี่น้องของข้าพเจ้า จงเอาพวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นแบบอย่างแห่งการทนทุกข์ความเจ็บปวดและแห่งความอดทน
- 5:11 ดูเถิด พวกเรานับว่าคนเหล่านั้นที่สู้ทนก็เป็นสุข พวกท่านได้ยืนเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยความสงสาร และพระเมตตาอ่อนโยนสักเท่าใด
- 5:12 แต่เหนือสิ่งทั้งปวง พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าโดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์หรืออ้างถึงแผ่นดินโลก หรืออ้างถึงคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่จงให้คำว่า ใช่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ใช่ และคำว่า ไม่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ไม่ เกรงว่าพวกท่านจะตกเข้าในการพิพากษา
- 5:13 มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสดุดีทั้งหลาย
- 5:14 มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้คนเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา โดยเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- 5:15 และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ปวยนั้นให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรักษาเขาให้หาย และถ้าเขาได้กระทำบาปทั้งหลาย ก็จะไปรอดยกโทษบาปเหล่านั้นให้เขา

5:16 จงสารภาพความผิดทั้งหลายของพวกท่านต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษาให้หาย คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล

5:17 เอลียาห์เป็นมนุษย์ที่อยู่ใต้สภาพอารมณ์ต่าง ๆ เหมือนอย่างพวกเรา และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกบนแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน

5:18 และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ให้ฝน และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่าง ๆ ของมันขึ้น

5:19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนหนึ่งคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้หนึ่งชักจูงเขาให้กลับใจเสียใหม่ได้

5:20 จงให้ผู้หนึ่งทราบเถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปให้กลับใจเสียใหม่จากความผิดแห่งทางของเขา ก็จะช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และจะปกปิดบาปเป็นอันมากไว้

พระคำห่อข้อแรกในบทนี้กล่าวถึงพวกคนมั่งมีและความร่ำรวยของพวกเขา นี่เป็นบทที่สามแล้วในจดหมายฝากฉบับนี้ที่ยากอบกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ร่ำรวย ในบทที่ 1 ข้อ 10 เหล่าผู้เชื่อที่มั่งมีได้รับคำชมเชยที่พวกเขาได้รับตำแหน่งอันต่ำต้อย และในข้อ 11 เขากล่าวว่าคนรวยจะ “เสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขา” จากนั้นในบทที่ 2 ข้อ 1 ถึง 7 เขาประณามผู้เชื่อเหล่านั้นที่ให้การปฏิบัติแบบเลือกหน้าคนรวยที่เข้ามาในที่ประชุม ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพวกคนรวยบีบบังคับพวกเขา

จนถึงตอนนี้ยากอบได้เขียนจดหมายของเขาไปถึงเหล่าผู้เชื่อที่กระจัดกระจายไป แต่ในพระคำตอนนี้เขาหันไปกล่าวแก่คนบาป เพราะเขาไม่เรียกคนรวยเหล่านี้เลยสักครั้งว่า “พี่น้อง”

ข้อ 1-3: “บัดนี้ พวกท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้และโอดครวญเพราะเหตุบรรดาความทุกข์ระทมของพวกท่านซึ่งจะมายังพวกท่าน ทรัพย์สมบัติของพวกท่านก็ผุพัง และบรรดาเสื้อผ้าของพวกท่านถูกตัวมอดกัดกิน ทองคำและเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมของพวกท่านจะเป็นพยานหลักฐานต่อพวกท่าน และจะกินเนื้อของพวกท่านดุจไฟ พวกท่านได้สำสมทรัพย์สมบัติไว้แล้วสำหรับยุคสุดท้าย”

มีหลายสิ่งที่ผมอยากให้คุณเห็นเกี่ยวกับคนรวยเหล่านี้และความมั่งมีของพวกเขา ประการแรก ยากอบเตือนอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับ “บรรดาความทุกข์ระทมของพวกท่านซึ่งจะมายัง” พวกคนมั่งมี และเขาบอกพวกเขาให้ “ร้องไห้และโอดครวญ” (นี่คล้ายกับข้อ 9 ในบทที่ 4 ซึ่งอ่านว่า: “จงเป็นทุกข์ และโศกเศร้า และร้องไห้ จงให้การหัวเราะของพวกท่านกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของพวกท่านให้เป็นความหนักใจ”)

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถแน่ใจได้ว่าความมั่งมีของตนจะคงอยู่ตลอดไป พระคัมภีร์ประกาศว่า “ความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์...” (สภษ. 27:24) และสุภาษิต 23:4,5 เตือนสติว่า: “อย่าทำงานเพื่อมั่งมี จงเลิกพึ่งสติปัญญาของตนเอง เจ้าจะพังตาของเจ้าอยู่ที่ของไร้สาระหรือ เพราะแน่นอนทีเดียวทรัพย์สมบัติทำปึกสำหรับตนเอง มันบินไปเหมือนอย่างนกอินทรีบินไปสู่ฟ้าสวรรค์” เปาโลพูดถึง “บรรดาทรัพย์อนิจจัง” (1 ทธ. 6:17) ยากอบกำลังเตือนว่าวันนั้นจะมาเมื่อคนเหล่านั้นที่วางใจในความมั่งมีของตนจะ “ร้องไห้และโอดครวญ” เมื่อพวกเขาเผชิญหน้าการพิพากษาซึ่งจะมาสู่พวกเขา เพราะว่า “ความมั่งคั่งไม่เกิดประโยชน์อันใดในวันแห่งพระพิโรธ...คนที่วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มลง...” (สภษ. 11:4,28)

พระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับ “เศรษฐีคนหนึ่ง ซึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด และรับประทานอาหารอย่างหรูหราทุกวัน ๆ” สูดหายใจแล้วเศรษฐีคนนั้นก็ “เสียชีวิตด้วย และถูกฝังไว้” ไม่ต้องสงสัยเลยว่างานศพของเขาถูกจัดอย่างเอิกเกริกและสมเกียรติ ซึ่งเหมาะสมกับสถานะของเขาตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ แต่ว่า- “ในนรกเศรษฐีคนนั้นจึงแหงนตาของตนขึ้น โดยเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก...” ความร่ำรวยของเขาไม่อาจป้องกันเขาจากนรกได้ และทรัพย์สินของเขาเหล่านั้นไม่สามารถบรรเทา “ความทุกข์ระทม” ของเขาด้วย ไม่ว่าเขาจะ “ร้องไห้และโอดครวญ” มากมายสักเพียงใดก็ตาม! (อ่านบันทึกเหตุการณ์นี้ในลูกา 16:19-31)

โปรดหมายเหตุอีกหลายประเด็นถัดไปเกี่ยวกับความมั่งมีที่ยากอบกล่าวถึงในบทนี้ ประการแรก พวกมันเป็นเรื่องที่ไร้ประโยชน์ ไม่ได้ถูกใช้การ ยากอบกล่าวว่า “ทรัพย์สินสมบัติของพวกท่านก็ผุพัง และบรรดาเสื้อผ้าของพวกท่านถูกตัวมอดกัดกิน ทองคำและเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม...” สภาพดังกล่าวชี้ให้เห็นชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเงินของพวกเขา เสื้อผ้าราคาแพง และทรัพย์สินของอันบริบูรณ์ของพวกเขาไม่ได้ถูกใช้ประโยชน์มานานแล้ว สิ่งเหล่านี้สามารถถูกใช้การเพื่อช่วยเหลือคนยากจนและผู้ขัดสนได้ แต่พวกมันก็ไม่ถูกใช้ยากอบเตือนความจำพวกเขาว่า ในวันพิพากษา “สนิม” ของทรัพย์สินสมบัติที่ไม่ถูกใช้การของพวกเขา “จะเป็นพยานหลักฐานต่อพวกท่าน และจะกินเนื้อของพวกท่านจุใจ”

คนเหล่านี้ได้สะสมความมั่งคั่งของตนไว้ผิดที่-บนแผ่นดินโลกนี้! พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า: “อย่าสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองบนแผ่นดินโลก อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดและสนิมทำลายเสียได้ และเป็นທີ່ซึ่งพวกขโมยขุดช่องและลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองในสวรรค์ อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และเป็นທີ່ซึ่งพวกขโมยไม่ขุดช่องหรือลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของท่านทั้งหลายอยู่ที่ไหน ใจของท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (มธ. 6:19-21)

ชาวไร่ผู้มั่งมีคนนั้นในลูกา 12:16-21 มีทรัพย์สินสมบัติของตนบนแผ่นดินโลก- “ทรัพย์สินสมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี” เขาพร้อมแล้วที่จะ “ใช้ชีวิตสุขสบาย” แต่พระเจ้าทรงเรียกเขาว่าคนโง่

เศรษฐีหนุ่มคนนั้นที่มาหาพระเยซูโดยถามถึงวิธีที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ก็ไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้า “เป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สินสิ่งของเป็นอันมาก” (มธ. 19:16-22) พระเยซูทรงสัญญาว่าเขาจะมี “ทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์” หากเขาจะเพียงแจกจ่ายทรัพย์สินสิ่งของของเขาบนแผ่นดินโลกและติดตามพระองค์ไป แต่เขาปฏิเสธทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นเพราะความไม่เชื่อ เขารัก “ทรัพย์สินสิ่งของเป็นอันมาก” ของเขามากกว่าที่เขาจะรักจิตวิญญาณของตัวเอง

ช่างเป็นภาพอันน่าเศร้าจริง ๆ! และถึงกระนั้นภาพนี้ก็ถูกฉายซ้ำแล้วซ้ำอีกทุกวันในโลกนี้ เหมือนที่เป็นความจริงในสมัยพระคัมภีร์ มีคนมากมายวันนี้ที่รักทรัพย์สินสิ่งของฝ่ายโลกและสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่จริงยั่งยืนมากกว่าที่พวกเขา รักพระเจ้า พวกเขาสนใจในการ “สะสมทรัพย์สินสมบัติไว้แล้วสำหรับยุคสุดท้าย” มากกว่าที่พวกเขาสนใจในทรัพย์สินสมบัติบนสวรรค์แห่งความมั่งคั่งฝ่ายวิญญาณไปตลอดชั่วชีวิตกาล

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่คิดเอาเองว่ายากอบกำลังกล่าวว่ามันเป็นเรื่องผิดที่ใครก็ตาม ทั้งผู้ที่รอดแล้วและยังไม่รอด จะมีความมั่งคั่ง พระคัมภีร์ไม่ประณามความมั่งมีเลยหากพวกมันถูกได้มาอย่างสุจริตและถ้าพวกมันไม่ใช่เป้าหมายแห่งความรักของเรา มันไม่ใช่ความมั่งคั่งหรือเงินทองที่ถูกประณาม “การรักเงินนั้นเป็น

รากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น” (1 ทธ. 6:10) มีบางคนที่รักเงินแต่มีเงินน้อยมาก และมีบางคนที่มีเงินเยอะ แยะแต่ไม่รักมันเลย ไม่ใช่ครับ พระเจ้าไม่ประณามคน ๆ หนึ่งเพียงเพราะว่าคน ๆ นั้นมีความมั่งคั่ง คนมากมาย กลายเป็นคนมั่งมีโดยวิธีที่ซื่อตรงและโดยไม่ทำให้เงินเป็นพระของพวกเขา แต่มันเป็นเรื่องยากที่จะได้ทรัพย์ สิ่งของมาและขณะเดียวกันก็ต้านทานการทดลองที่มาจากความเห็นแก่ตัว ความโลภมาก การฉ้อโกง และการ ปีบบังคับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ข้อ 4: “ดูเถิด ค่าจ้างของบรรดาคนงานผู้ที่ได้เกี่ยวข้าวในทุ่งนาทั้งหลายของพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้ เก็บไว้โดยการโก่งนั้น ก็ร้องขึ้น และเสียงร้องของคนเหล่านั้นที่ได้เกี่ยวข้าวได้เข้าถึงพระกรรมขององค์พระผู้ เป็นเจ้าจอมโยธาแล้ว”

ความมั่งมีของคนเหล่านี้ไม่เพียงอยู่เปล่า ๆ เท่านั้น (ข้อ 2 และ 3) แต่ประการที่สอง พวกมันยังแปด เปื้อน มีมลทินจากวิธีอันฉ้อโกงในการที่พวกมันถูกสะสมพอกพูนด้วย ยากอบประกาศว่า “ค่าจ้างของบรรดา คนงาน...ซึ่งพวกท่านได้เก็บไว้โดยการโก่งนั้น” วิธีปฏิบัติเช่นนี้ถูกห้ามอย่างเข้มงวดโดยพระวาระของพระเจ้า ในที่อื่น ๆ ในเลวีนิติ 19:13 เราพบถ้อยคำเหล่านี้: “เจ้าต้องไม่ฉ้อโกงเพื่อนบ้านของเจ้า และไม่ปล้นเขา บรรดา ค่าจ้างของลูกจ้างต้องไม่ค้างอยู่กับเจ้าตลอดคืนจนถึงรุ่งเช้า” และอีกครั้ง “ท่านต้องไม่กดขี่ข่มเหงลูกจ้างที่เป็น คนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาเป็นของพี่น้องของท่าน หรือเป็นของพวกคนแปลกหน้าของท่านที่อาศัยอยู่ใน แผ่นดินของท่านภายในประตูเมืองทั้งหลายของท่าน ในวันของเขานั้นท่านต้องจ่ายค่าจ้างของเขาให้แก่เขา และดวงอาทิตย์ต้องไม่ตกก่อนจ่ายค่าจ้างนั้น เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจดจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้น เกรงว่า เขาจะร้องกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และสิ่งนั้นเป็นบาปต่อท่าน” (พบญ. 24:14,15)

คนรวยเหล่านี้เป็นพวกขโมย และเพราะการลักขโมยของพวกเขา พวกเขาจึงได้ทรัพย์สมบัติของตน คุณเชื่อใจได้เลยว่าคนเหล่านั้นที่สะสมความมั่งคั่งโดยการปีบบังคับคนยากจนและโดยการกดค่าจ้างคนเหล่านั้น ที่ทำงานให้พวกเขาจะพบว่าทรัพย์สมบัติของพวกเขา “ฟูฟ่อง” และเสื้อผ้าของพวกเขา “ถูกตัวมอดกัดกิน” สุภาษิต 22:16 กล่าวว่า “คนที่ปีบบังคับคนยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์สมบัติของตน...จะมาถึงความขัดสนอย่าง แน่นนอน” นอกจากนี้ “...คนที่ได้รับบรรดาความมั่งคั่ง และไม่ใช่อะไรอย่างถูกต้อง จะพราวจากความมั่งคั่งเหล่านั้น ในกลางวันทั้งหลายของเขา และเมื่อถึงบั้นปลายของเขา จะเป็นคนโหดเขลาฉฉนั้น” (ยรม. 17:11)

พวกคนรวยได้โกงคนงานเหล่านั้นจากค่าจ้างรายวันของพวกเขา และบัดนี้ “เสียงร้องของคนเหล่านั้น ที่ได้เกี่ยวข้าวได้เข้าถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาแล้ว” “องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา” ในที่นี้ เป็นพระนามหนึ่งที่บ่งบอกถึงอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อตรัสผ่านมาลาคีย์ พระองค์ทรงประกาศว่า: “และเราจะมาไถ่พวกเจ้าเพื่อการพิพากษา และเราจะเป็นพยานที่รวดเร็ว...ต่อผู้คนเหล่านั้นที่ปีบบังคับ ลูกจ้างในเรื่องค่าจ้างของเขา หญิงม่ายและลูกกำพร้าพ่อ และผู้ที่หันเหคนแปลกหน้าไปจากสิทธิ์ของเขา และ ไม่ยำเกรงเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส” (มลค. 3:5)

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เป็นคนหนึ่งที่มีมองดูบรรดากิจการของมนุษย์แบบไม่แยแสและไม่สนใจ พระองค์ ไม่เป็นเหมือนรูปเคารพเหล่านั้นของพวกนอกศาสนาด้วย ที่ “มีปาก แต่รูปร่างไม่พูด รูปเหล่านั้นมีตา แต่รูปร่าง มองไม่เห็น รูปเหล่านั้นมีหู แต่พวกมันฟังไม่ได้ยิน พวกมันมีจมูก แต่พวกมันดมไม่ได้ รูปเหล่านั้นมีมือ แต่พวก

มันคล้ำไม่ได้ รูปเหล่านั้นมีเท้า แต่พวกมันเดินไม่ได้ และรูปเหล่านั้นพูดทางคอของตนไม่ได้” (เพลงสดุดี 115:5-7) ไม่เคยครับ “พระเนตรของพระเยโฮวาห์วิ่งไปทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงว่าพระองค์ทรงมีฤทธานุภาพ โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่ใจของพวกเขาคือพร้อมต่อพระองค์...” (2 พศต. 16:9)

เรามีพระสัญญาที่ชัดเจนแห่งพระวามะของพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงตอบสนองต่อเสียงร้องของคนยากจนและผู้ขัดสน: “เมื่อคนยากจนและคนขัดสนแสวงหาน้ำและไม่มี และลิ้นของพวกเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เราเป็นพระเยโฮวาห์จะได้ยินพวกเขา เรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จะไม่ละทิ้งพวกเขา” (อิสยาห์ 41:17) ในหนังสือสุภาษิต เราอ่านว่า: “อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็นคนยากจน หรือบีบบังคับคนทุกขใจที่ประตูเมือง เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงว่าความแค้นพวกเขา...” (สภษ. 22:22,23) และผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า: “ข้าพเจ้าทราบว่าจะทรงรักษาความเที่ยงธรรมของคนที่ทุกข์ยาก และความยุติธรรมของคนยากจน” (เพลงสดุดี 140:12)

ข้อ 5: “พวกท่านได้ใช้ชีวิตในความเปลี่ยวเปลี่ยวบนแผ่นดินโลกและได้เริ่งสำราญ พวกท่านได้บำรุงเลี้ยงใจของพวกท่านเหมือนอย่างในวันแห่งการเช่นฆ่า”

เราเรียนรู้จากพระคำข้อนี้ว่าคนมั่งมีเหล่านี้กำลังใช้ความมั่งคั่งของตนเพื่อสนองตัณหาแห่งใจที่ผิดบาปของตัวเอง พวกเขา “ได้ใช้ชีวิตในความเปลี่ยวเปลี่ยวบนแผ่นดินโลก...” นั่นคือ พวกเขาได้ใช้ชีวิตในลักษณะที่หุรหุราฟุ่มเฟือยและปรนเปรอตัวเอง ขณะที่คนมั่งมีส่วนใหญ่มีนิสัยตระหนี่และไม่ใจกว้างต่อคนอื่น พวกเขาที่พร้อมเสมอที่จะจ่ายไม่อั้นเพื่อสนองความปรารถนาอันเห็นแก่ตัวของตนเอง ตัวอย่างของคนประเภทนี้คือ เศรษฐีคนนั้นในลูกา 16:19-31 เขาเมินขอรทานที่ยากจนที่ประตูรั้วบ้านของเขาขณะที่ตัวเขาเอง “รับประทานอาหารอย่างหุรหุราทุกวัน ๆ”

“...และได้เริ่งสำราญ...” วลีนี้อาจพรรณนาถึงบุตรน้อยหลงหายคนนั้นได้อย่างเหมาะสม (ลูกา 15:11-32) ที่ “ออกเดินทางไปยังแผ่นดินไกล และที่นั่นได้ผลาญทรัพย์สมบัติของตนด้วยการใช้ชีวิตเสเพล” ยากอบกล่าวหาคนรวยเหล่านี้ที่ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยและหุรหุราโดยเอาเปรียบคนยากจนเหล่านั้นที่พวกเขาได้ฉ้อโกง

“...พวกท่านได้บำรุงเลี้ยงใจของพวกท่านเหมือนอย่างในวันแห่งการเช่นฆ่า” นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่ายากอบกำลังเปรียบเทียบคนรวยเหล่านี้ที่ปรนเปรอตัวเองและรักความหุรหุรากับพวกสัตว์ที่กำลังถูกขุนให้อ้วนพีสำหรับการฆ่า พวกสัตว์ที่น่าสงสารกินไปเรื่อย ๆ จนถึงวันแห่งการเชือด โดยไม่รู้เลยว่าหายนะของพวกมันที่ใกล้เข้ามา ฉะนั้นคนมั่งมีเหล่านี้จึงสนุกกับชีวิตจนเต็มที่ไม่ใส่ใจเลยเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้น มีผู้คนวันนี้ที่กำลัง “ขุนตัวเองให้อ้วนพี” เช่นกัน สำหรับการเชือดครั้งใหญ่นั้น! บางคนยอมขายจิตวิญญาณของมนุษย์ด้วยกันให้แก่บาปและนรกเพื่อแลกกับเงินเพิ่มอีกไม่กี่เหรียญ!

คำเตือนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงให้ไว้ในลูกา 21:34,35 ช่างเหมาะสมกับตรงนี้จริง ๆ: “และจงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าในเวลาใดใจของพวกท่านจะลั่นไปด้วยการดื่มหรือกินเกินขนาด และด้วยความมึนเมา และด้วยบรรดาความกังวลแห่งชีวิตนี้ และวันนั้นจึงมาถึงพวกท่านโดยไม่ทันรู้ตัว เพราะว่าดุจกับดักอันหนึ่งวันนั้นจะมาถึงทุกคนที่อาศัยอยู่บนพื้นแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น”

ใน 1 ทิโมธี 6:9 เปาโลให้คำเตือนเดียวกัน: “แต่คนทั้งหลายที่อยากจะร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลอง และกับดัก และในต้นมหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นอันตราย ซึ่งอุกตมมนุษย์ทั้งหลายให้จมลงในการทำลาย และความพินาศ” เปาโลบอกเราตรงนี้ว่ามีภัยอันตรายใหญ่หลวงที่คนรวยจะถูกทดลองให้ทำหลายสิ่งที่โหดเหี้ยม และฟุ่มเฟือย พวกเขาจะเข้าร่วมในต้นมหาต่าง ๆ ที่ใช้เงินเยอะซื่อได้ คนที่มีเงินมากพอสามารถซื้ออะไรก็ได้บน แผ่นดินโลก-ยกเว้นความรอดและชีวิตนิรันดร์! เงินพูดในโลกนี้ แต่ไม่ใช่ที่บัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า

คำกล่าวของเปาโลที่ว่า “คนทั้งหลายที่อยากจะร่ำรวย” บอกเป็นนัยถึงคนเหล่านั้นที่ตั้งใจและความ คิดของตนให้จดจ่ออยู่ที่การหาเงิน พวกเขาพากเพียรด้วยพลังกำลัง พลังงาน และพรสวรรค์ต่าง ๆ เพียงเพื่อ จะได้รับความมั่งคั่ง-อย่างสุจริตหากทำได้ แต่อย่างทุจริตหากจำเป็น เห็นได้ชัดว่าคนรวยที่ถูกพูดถึงในบทนี้เป็นคน แบบนั้น พวกเขาเป็นเหมือนคนมากมายวันนี้ที่ไม่มีเวลาสำหรับพระเจ้า ไม่มีเวลาสำหรับคริสตจักร พวกเขา หุ่มเทเวลาทั้งหมดของตนให้กับการหาเงินได้เยอะมากขึ้นเรื่อย ๆ และสนองต้นมหาต่าง ๆ แห่งเนื้อหนัง ผล กำไรที่ได้มาโดยมิชอบซึ่งถูกใช้เพื่อสนองต้นมหาของเนื้อหนังจะนำพระอาชญาเข้าสู่จิตวิญญาณ!

ข้อ 6: “พวกท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม และเขาก็ไม่ได้ต่อต้านพวกท่าน”

พระเจ้าข้อนี้บอกเราว่าคนมั่งมีเหล่านี้ไร้ความปราณีในการได้มาซึ่งความมั่งคั่งของตน พวกเขาไม่เคย หยุตที่อะไรเลยเพื่อจะเพิ่มเงินและทองคำเข้ากระเป๋ของตนอีกเพียงเล็กน้อย

มีการตีความสองแบบถูกให้ไว้สำหรับพระเจ้าข้อนี้ แบบแรกคือ บางคนเชื่อว่า “คนชอบธรรม” ในที่นี้ หมายถึงพระคริสต์ ผู้ทรงถูกปรับโทษและถูกประหารชีวิตโดยพวกคนที่เคร่งศาสนาแต่ชั่วในสมัยของพระองค์ ตอนกล่าวถึงพระองค์ให้พวกผู้นำยิวฟัง เปโตรกล่าวว่า: “พระเจ้าของอับราฮัม และของอิสอัค และของยาโคบ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้โปรดประทานสง่าราศีแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพวกท่านได้ มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป แต่พวกท่านได้ปฏิเสธองค์ บริสุทธ์และชอบธรรม และปรารถนาให้ฆาตกรคนหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกท่าน และได้ฆ่าผู้ทรงเป็นเจ้าของชีวิต เสีย...” (กิจการ 3:13-15)

และพระคริสต์ไม่ได้ทรงขัดขืนเลยอย่างแน่นอน ด้วยว่า “ท่านถูกนำไปเหมือนแกะเพื่อการฆ่า และ เหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้ยืนหน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่อ้าปากของท่านเลยฉันนั้น” (กิจการ 8:32) พระ คริสต์ พระเมฆโปดกของพระเจ้า “เมื่อพระองค์ทรงถูกด่าว่า ก็ไม่ได้ทรงด่าว่ากลับเลย เมื่อพระองค์ทรงทน ทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงคุกคาม...” (1 ปต. 2:23) พระองค์ทรงถูกเกลียดชัง แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเกลียดชัง ตอบ แทนที่จะทำแบบนั้น ขณะที่พระองค์ถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น พระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่ เกลียดชังพระองค์ โดยตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าคุณเขา ทำอะไร” (ลูกา 23:34) ต่อมาไม่นานพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ เพื่อที่พวกเขาจะได้รับ ความรอด- “ได้ทรง สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม” (รม. 5:6)

อย่างไรก็ตาม ผมเห็นด้วยกับการตีความแบบที่สองของพระเจ้าข้อนี้ ตามที่ศนะนี้ “คนชอบธรรม” หมายถึงคนเหล่านั้นที่เชื่อบนพระคริสต์แล้ว และยากอบกล่าวว่าคนมั่งมีที่อธรรมเหล่านั้น “ได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่า” ผู้เชื่อเหล่านั้น คนเหล่านั้นที่ได้ทนทุกข์ด้วยน้ำมือของคนรวยที่ชั่วแห่งโลกนี้ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่

ยากอบเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นเกี่ยวกับการบีบบังคับของพวกคนรวย ในข้อ 6 และ 7 ของบทที่ 2 เขาถามว่า “คนมั่งมีกตัญญูพวกท่าน และลากพวกท่านไปต่อหน้าบรรดาบัลลังก์พิพากษามีใช่หรือ เขาเหล่านั้นหมิ่นประมาทพระนามอันน่าเคารพ ซึ่งโดยพระนามนั้นพวกท่านถูกเรียกมีใช่หรือ”

“...และเขาก็ไม่ได้ต่อต้านพวกท่าน” เพราะว่าคนชอบธรรมนั้นไม่ขัดขืนหรือสู้กลับ เขาจึงถูกเอาเปรียบและถูกข่มขู่ คนชั่วได้ฉวยโอกาสจากความปรารถนาที่รักสงบของคนชอบธรรม พวกเขารู้ว่าเหล่าผู้ติดตามที่แท้จริงของพระคริสต์จะไม่ยอมใช้วิธีการชั่ว ๆ แบบเดียวกับคนเหล่านั้นที่บีบบังคับตน และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงบีบบังคับผู้เชื่อเหล่านั้นมากขึ้นไปอีก อย่างไรก็ตาม เราแน่ใจได้ว่าการทนทุกข์การบีบบังคับเพราะเห็นแก่พระคริสต์ โดยรู้ว่าเรานั้นคงไม่หุดหายในพระองค์ ก็ดีกว่าการถูกนับรวมกับผู้บีบบังคับเหล่านั้นและต้องไปอยู่ในไฟนรก

ลูก ๆ ของพระเจ้าตลอดหลายยุคสมัยถูกเกลียดชังและถูกรังเกียจโดยชาวโลก-โดยศัตรูเหล่านั้นของพระเจ้า โดยลูกเหล่านั้นของพญามาร แต่เมื่อใดก็ตามที่การข่มเหงเช่นนั้นมาสู่ลูก ๆ ของพระเจ้า เมื่อพวกเขา “ถูกประหารวันยังค่ำ...ถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า” (รม. 8:36) เมื่อพวกเขาถูกข่มเหงโดยดาบ ถูกป้อนให้พวกสิงโต หรือถูกเผาคาเสา ก็มีการเพิ่มขึ้นของความทุ่มเทและความสัจซื่อของวิสุทธิชนทั้งหลายมาตลอด การข่มเหงเหล่านั้นได้ทำให้พวกเขาตั้งมั่นคงมากขึ้นในความรักของพระเจ้าและในสิ่งต่าง ๆ ของพระคริสต์

เปโตรให้การหนุนใจมากมายแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่ทนทุกข์การข่มเหงเพราะความเชื่อของพวกเขา:

“เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูบรรดาคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์สลับฟังบรรดาคำอธิษฐานของพวกเขา แต่พระพิชิตองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งต่อสู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่วร้าย...แต่และถ้าพวกท่านทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม พวกท่านก็เป็นสุข และอย่ากลัวคำขู่ของพวกเขา และอย่าเดือดร้อนใจเลย...เพราะว่า ถ้าพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเช่นนั้น การที่พวกท่านทนความทุกข์ยากเพราะการทำดีก็ดีกว่าทนทุกข์เพราะการทำชั่ว” (1 เปโตร 3:12,14,17)

“พวกท่านที่รัก อย่าคิดว่าเป็นสิ่งแปลกประหลาดเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่เกิดขึ้นเพื่อลองใจพวกท่าน ราวกับว่าเหตุการณ์อันแปลกประหลาดได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน แต่จงปีติยินดีเถิด ด้วยว่าพวกท่านเป็นผู้มีส่วนแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์จะถูกเปิดเผย พวกท่านก็จะมีความยินดีพร้อมกับความชื่นบานยิ่งนักด้วย...ถ้าผู้ใดทนความทุกข์ยากในฐานะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่จงให้เขาถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนี้” (1 เปโตร 4:12-16)

พร้อมกับคำเตือนใจของเขาในข้อ 6 ที่ว่าคนชอบธรรมไม่ได้ขัดขืนการบีบบังคับของพวกเขายากอบปิดท้ายคำประณามอันรุนแรงของตนเกี่ยวกับพวกคนรวยที่ชั่ว คนเหล่านี้ได้สำสมทรัพย์สมบัติไว้แล้วสำหรับยุคสุดท้าย แต่ทรัพย์สมบัติเหล่านี้จะนำไปสู่การลงพระอาชญาของพวกเขายากอบไม่ได้ความมั่งคั่งของตนมาโดยวิธีอันชอบ พวกเขาไม่ได้ใช้ทรัพย์เหล่านั้นในวิธีที่ถูกต้อง แผนการทั้งหมดของพวกเขาเป็นของเนื้อหนังและพญามาร และ “สนิม” แห่งความมั่งคั่งของพวกเขาจะทรมาณพวกเขาในนรกตลอดไป “ดูเถิด นี่คือน้ำที่ไม่ได้ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ได้ไว้ใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความมั่งคั่งของเขา และได้เสริมกำลังตัวเองใน

ความชั่วของเขา” (เพลงสดุดี 52:7) “คน ๆ หนึ่งจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง” (มาระโก 8:36)

ข้อ 7 และ 8: “เหตุฉะนั้น จงอดทน พี่น้องทั้งหลาย จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดุเถิด ชาวบารอกอยผลอันล้ำค่าแห่งแผ่นดิน และมีความอดทนนานเพื่อที่จะได้รับผลนั้น จนกระทั่งเขาได้รับฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู พวกท่านก็จงอดทนเช่นกัน จงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคง ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว”

ในพระคำห่อข้อแรกของบทนี้ ยากอบกล่าวถึงวิธีที่คนชอบธรรมถูกรังเกียจและถูกกล่าวโทษโดยพวกคนรอยที่ชั่ว บัดนี้เขาให้ข่าวสารหนึ่งที่เป็นการปลอบประโลมใจและการหนุนใจแก่ลูก ๆ ที่ทนทุกข์ของพระเจ้า: “เหตุฉะนั้น จงอดทน พี่น้องทั้งหลาย จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” มันเหมือนกับว่ายากอบกำลังชี้ไปยังแสงสว่างลำหนึ่งที่อยู่ปลายอุโมงค์ แม้ถูกข่มเหงและถูกบีบบังคับในตอนนี เขาก็หนุนใจพี่น้องเหล่านั้นให้ออดทนและอดกลั้น “จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งเปาโลเรียกว่า “ความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์” (ทิตัส 2:13)

ข้อเท็จจริงเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เป็นเรื่องที่แน่นอน เพราะพระองค์เองทรงสัญญาไว้แล้ว พระองค์ตรัสว่า: “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราคงได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:1-3)

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดาหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ชายสองคน “สวมเสื้อสีขาว” ได้ปรากฏแก่สาวกเหล่านั้นและกล่าวคำพูดที่ชัดเจน: “...พระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งทรงถูกรับไปจากพวกท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกันตามที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:11)

เปาโลสอนว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมารับคนของพระองค์เอง: “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบัติ และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 ธส. 4:16,17) นี่เป็น “ความหวังอันมีสุข” แน่ทีเดียว และผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสต์จักรยุคต้นก็เฝ้าคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาตามที่ทรงสัญญาไว้

เราควรจำให้ขึ้นใจว่าการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาในสองระยะ ซึ่งเราเรียกว่าการรับขึ้น (Rapture) และการเปิดเผย (Revelation) การรับขึ้นถูกพรรณนาในข้อพระคำตอนที่ยกมานี้จาก 1 เธสะโลนิกา บทที่ 4 มันเป็นเวลาและผู้เชื่อทั้งหลายจะถูก “รับขึ้นไป...เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ”

การเปิดเผยนั้นคือเวลาที่พระองค์จะเสด็จมา “พร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขา รู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังหาริมทรัพย์ของพวกเขา...” (ยูดาส 14,15) และ “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” (วิว. 1:7)

ตามที่เราทราบ พระสัญญาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองนั้นไม่ได้สำเร็จจริงในสมัยของผู้เชื่อก่อน แต่การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นเรื่องที่แน่นอน ดังนั้นยากอบจึงกล่าวว่าเมื่อพิจารณาถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายจึงสามารถอดทนได้ แม้ในยามถูกข่มเหง เมื่อการรับขึ้นมาถึง การข่มเหงทุกอย่างจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกในการเปิดเผยนั้น พระองค์จะทรงเข้ากุมบังเหียนแห่งการปกครองและจะทรงแก้ไขสิ่งที่ผิดทุกอย่างให้ถูกต้องในโลกที่ถูกบาปแห่งสาปนี้

ผมสงสัยว่าเคยมีสักคราไหมที่คริสเตียนทั้งหลายต้องการความอดทนมากไปกว่าที่เราต้องการมันวันนี้ กระนั้นความอดทนภายใต้การลงใจก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่ยากที่สุดที่คริสเตียนคนใดจะต้องฝึกปฏิบัติ แต่เพราะ “ความหวังอันมีสุข” นั้นแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงถูกบอกให้อดทน

คราวนี้ยากอบใช้ภาพประกอบที่เหมาะสมมาก ๆ และเข้าใจได้ของการใช้ความอดทน: “...ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าแห่งแผ่นดิน และมีความอดทนนานเพื่อที่จะได้รับผลนั้น จนกระทั่งเขาได้รับฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู” มีผู้เสนอแนะว่าพระคริสต์เองทรงเป็น “ชาวนา” ผู้ที่ บรูซผู้เขียนแห่งความอดทนตอนนี้ขณะที่พระองค์ทรงนั่งอยู่บนพระที่นั่งของพระบิดาของพระองค์ เหมือนกับที่ชาวนาจัดเตรียมดิน หว่านเมล็ดพืช และรอคอยด้วยความอดทนให้ฝนตกเพื่อที่จะได้พืชผลที่ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เปี่ยมสุขของเราก็ทรงรอคอยจนกระทั่ง “ผลอันล้ำค่าแห่งแผ่นดิน” พร้อมทั้งจะถูกเก็บเกี่ยว และเมื่อนั้นพระองค์จะเสด็จมา

นอกเหนือจากการอ้างอิงถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ภาพประกอบนี้ยังพูดถึงผู้เชื่อทั้งหลายเช่นกัน เพราะยากอบกล่าวไปแล้วว่า: “เหตุฉะนั้น จงอดทน พี่น้องทั้งหลาย...” คราวนี้เขาเตือนสติอีกครั้งว่า “พวกท่านก็จงอดทนเช่นกัน...” ชาวนาผู้เตรียมดินและหว่านเมล็ดพืช แต่ขณะที่เขารอคอย “ผลแห่งแผ่นดิน” เขาก็ต้องมี “ความอดทนที่ยาวนาน” เขาต้องสู้รบปรบมือกับวัชพืชและฝูงแมลง เขาต้องมีทั้งแสงแดดและน้ำฝน และแม้ในขณะนั้น เขาก็ต้องอดทนไปตลอดช่วงเวลาแห่งการเติบโตที่ยาวนานนั้น ผลไม้เติบโตในช่วงข้ามคืน เหมือนกับที่ชาวนาเผชิญความลำบากหลายอย่างของตนขณะรอคอยการเก็บเกี่ยว เราในฐานะคริสเตียนก็มีหลายสิ่งที่จะทดสอบความอดทนของเรา แต่เราถูกเตือนสติให้สู้ทนด้วยความอดทน

ขณะที่เราทำงานหนักเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราต้องไม่ “อ่อนล้าในการกระทำดี เพราะว่าในเวลาอันควรพวกเราก็จะเกี่ยวเก็บ ถ้าพวกเราไม่อดใจ” (กท. 6:9) “เหตุฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พวกท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติตามขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายทราบ ว่า งานหนักของท่านทั้งหลายไม่สูญเปล่าในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 คร. 15:58) ข่าวสารของพระเจ้าที่มาถึงเราก็คือว่าเราต้องไม่อดใจภายใต้ความทุกข์ลำบาก เพราะว่าโดยความทุกข์ลำบากนั้นพระเจ้ากำลังสร้าง ความอดทน (รม. 5:3) และ “ถ้าเมื่อพวกท่านกระทำการดี และทนทุกข์เพราะเหตุการกระทำดีนั้น พวกท่านก็รับเอาด้วยความอดทน สิ่งนี้แหละเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า” (1 เปโตร 2:20) เปาโลเขียนไปถึงคริสเตียนชาวฮีบรูว่า: “ให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้

กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ... ด้วยว่าพวกท่านจงพิจารณาถึง พระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการโต้แย้งอย่างนี้ของบรรดาคณาบต่อพระองค์ เกรงว่าพวกท่านจะเหนื่อยล้าและอ่อนกำลังในจิตใจของพวกท่าน” (ฮบ. 12:1-3)

ผมไม่คิดว่ายากอบกำลังสอนแต่อย่างใดว่าการลงใจและความทุกข์ลำบากเหล่านั้นที่เราเผชิญควรถูกมองด้วยความไม่แยแส เพราะตามที่หลายคนเป็นพยานรับรองได้ พวกมันเป็นของจริงและยากที่จะสู้ทน แต่เขากำลังสอนว่าเราต้องการความหวัง ฮีบรู 10:36 กล่าวว่า: “ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน เพื่อว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญานั้น” เราสามารถมองพันการทนทุกข์ต่าง ๆ ของเราไป โดยรู้ว่า “การร้องไห้อาจจะคงอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาในเวลาเช้า” (เพลงสดุดี 30:5) เราต้องมองล่วงหน้าไปยังสง่าราศีที่จะตามหลังการทนทุกข์ “เพราะข้าพเจ้านับว่าบรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:18)

“...จงให้ใจของพวกท่านตั้งมั่นคง...” ยากอบทราบเพราะเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ถนนสายนี้ก็จะเดินทางลำบากมากขึ้นและขรุขระมากขึ้น เราไม่เพียงต้องการความอดทนมากขึ้นเท่านั้น แต่ใจของเราต้องตั้งมั่นคงและไม่หวั่นไหวด้วย- “เพราะว่าเป็นสิ่งดีที่จะให้ใจตั้งมั่นคงด้วยพระคุณ...” (ฮบ. 13:9) เปโตรเขียนไว้ว่า: “แต่ขอให้พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้น ผู้ได้ทรงเรียกพวกเราให้เข้าไปในสง่าราศีอันนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ หลังจากที่ได้ทนทุกข์อยู่หน้อยหนึ่งแล้ว โปรดทำให้พวกท่านดีพร้อม ให้ตั้งมั่นคง ให้มีกำลังมากขึ้น ให้พวกท่านหนักแน่นไม่คลอนแคลน” (1 เปโตร 5:10) ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า: “...แน่นอนเขาจะไม่หวั่นไหวเป็นนิรันดร์ คนชอบธรรมจะเป็นที่จดจำชั่วนิรันดร์ เขาจะไม่กลัวข่าวร้ายทั้งหลาย ใจของเขามั่นคง โดยวางใจในพระเยโฮวาห์ ใจของเขาแน่วแน่ เขาจะไม่กลัว...” (เพลงสดุดี 112:6-8)

ดังนั้น จงมีใจเข้มแข็ง โอ คริสเตียนเอ๋ย “ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว” เราอาจอยู่ในคนส่วนน้อยและถูกนับว่าเป็นกากเดนของแผ่นดินโลกอยู่ตอนนี้ แต่เมื่อถึงเวลาองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาและจัดการทุกสิ่งให้ถูกต้อง ดังนั้น “จงมองขึ้น และเงยศีรษะของพวกท่านขึ้นเถิด ด้วยว่าการไถ่ของพวกท่านใกล้เข้ามาแล้ว” (ลูกา 21:28)

ข้อ 9: “อย่าขุ่นเคืองใจต่อกันและกัน พี่น้องทั้งหลาย เกรงว่าพวกท่านจะถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว”

ในพระคำสองข้อก่อนหน้ายากอบหนุนใจ “พี่น้องทั้งหลาย” ให้อดทนและอดกลั้นต่อพวกคนไม่เชื่อที่ได้บีบบังคับพวกเขา บัดนี้เขาพูดถึงทัศนคติของพวกเขามีต่อกันและกันในฐานะผู้เชื่อบ้าง โดยกล่าวว่า “อย่าขุ่นเคืองใจต่อกันและกัน พี่น้องทั้งหลาย...” เปโตรกล่าวคำวิงวอนที่คล้ายกันให้มีความรักในหมู่พวกพี่น้อง: “แต่วาระสุดท้ายของสิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงแล้ว เหตุฉะนั้นพวกท่านจงมีสติสัมปชัญญะ และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน และยิ่งกว่าสิ่งทั้งหมด จงมีความรักอันร้อนรนในท่ามกลางพวกท่าน ด้วยว่าความรักจะปกปิดบาปอันมากมายไว้ จงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกัน โดยปราศจากการบ่น” (1 เปโตร 4:7-9) และในเลวีนิติ 19:18 เราอ่านคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “เจ้าต้องไม่แค้น หรือผูกพยาบาทต่อลูกหลานแห่งชนชาติของเจ้า

แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตัวเจ้าเอง เราเป็นพระเยโฮวาห์”

พญามารกำลังพยายามครั้งสุดท้ายเพื่อต่อสู้พระคริสต์และคริสตจักร และมันกำลังทำงานจากข้างใน โดยก่อให้เกิด “ความร้าวฉานในท่ามกลางพวกพี่น้อง” มันไม่ควรเป็นเช่นนี้เลย เนื่องจากเรากำลังตั้งตาคอย “ความหวังอันมีสุข” นั้นแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และใจของเราก็ตึงมั่นคงอยู่ในพระคุณ ผู้เชื่อทั้งหลายจึงควรพยายามทุกวิถีทางเพื่อที่จะปรับปรุงแก้ไขการพินาศ การโต้เถียง และการบ่นว่ากันและกัน จงสังเกตคำเตือนสติของเปาโลที่ไปถึงเหล่าผู้เชื่อชาวเอเฟซัส:

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า ผู้เป็นนักโทษขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนพวกท่านให้พวกท่านดำเนินอย่างสมควรกับงานรับใช้ที่พวกท่านถูกเรียกแล้วนั้น ด้วยใจถ่อมลงและใจอ่อนสุภาพทุกอย่าง ด้วยความอดทนไว้นาน โดยความอดกลั้นต่อกันและกันในความรัก โดยพยายามรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระวิญญูณในการผูกมัดแห่งสันติสุข...จงให้ความขมขื่นทั้งสิ้น และความขัดเคือง และความโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี อยู่ห่างไกลจากพวกท่านเถิด พร้อมกับการคิดปองร้ายทุกอย่าง และพวกท่านจงเมตตาต่อกันและกัน มีใจอ่อนโยน และยกโทษซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างที่เราเห็นแก่พระคริสต์ โปรดยกโทษพวกท่านแล้ว” (อฟ. 4:1-3,31,32)

เมื่อเห็นข้อเท็จจริงที่ว่าตัวเราเองเป็นผู้รับความรักและพระคุณของพระเจ้าแล้ว เราจึงควรสำแดงพระคุณแก่พี่น้องของเราอย่างแนบแน่น หากเราไม่ทำเช่นนั้น มันก็คงเป็นการไม่กรุณาและใจจืดใจดำอย่างแท้จริง รวมถึงไม่สอดคล้องกับคำสอนแห่งพระวาระของพระเจ้าด้วย

“...เกรงว่าพวกท่านจะถูกพิพากษา...” นี่สอดคล้องกับคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในคำเทศนาบนภูเขา นั่น พระองค์ตรัสว่า: “อย่ากล่าวโทษ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษด้วยการพิพากษาอย่างใด พวกท่านก็จะถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และพวกท่านจะดวงด้วยทะนานอันใด จะดวงด้วยทะนานอันนั้นให้แก่พวกท่านอีก” (มธ. 7:1,2) มีข้อพระคำหลายตอนในพระวาระของพระเจ้าซึ่งห้ามการตัดสินกล่าวโทษผู้อื่นอย่างเหี้ยมโหดและไม่มีเหตุอันควร ซึ่งรวมถึง 1 โครินธ์ 4:5 และ โรมบทที่ 14 ในกาลาเทีย 6:1 อัครทูตเปาโลเตือนสติว่า: “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบงำอยู่ในความพลั้งผิด พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญูณ จงช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย”

“...ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว” ผู้เดียวที่สามารถตัดสินได้อย่างถูกต้องคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง, “ผู้พิพากษาอันชอบธรรม” (2 ทธ. 4:8) ผู้ทรงรอคอยเวลาที่กำหนดไว้แล้วนั้น-ด้วยว่าพระเจ้า “ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ซึ่งในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้...” (กิจการ 17:31) ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องไม่ทำการพิพากษาเอง (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดอ่านซ้ำการอธิบายเกี่ยวกับข้อ 11 และ 12 ในบทที่ 4)

เปาโลเขียนถึงชาวโรมว่า: “อย่าทำความชั่วร้ายตอบแทนความชั่วร้ายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย...ถ้าเป็นไปได้มากเท่ากับที่อยู่ในพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน พวกที่รักอย่างยิ่ง อย่าแก้แค้นให้ตัวพวกท่านเอง แต่จงเปิดทางให้แก่พระพิโรธดีกว่า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา

เราจะตอบสนอง” (รม. 12:17-19) (ข้อความนี้ถูกยกมาจากพระราชบัญญัติ 32:35)

ข้อ 10: “พี่น้องของข้าพเจ้า จงเอาพวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นแบบอย่างแห่งการทนทุกข์ความเจ็บปวดและแห่งความอดทน”

ยากอบให้ภาพประกอบความอดทนก่อนหน้านั้นโดยการใช้ชานาเป็นตัวอย่าง (ข้อ 7) คราวนี้เขาหันไป ยัง “พวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึงพวกศาสดา พยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมผู้ประกาศอย่างสัตย์ชื่อว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” แม้ในยามที่ต้องเผชิญกับ การข่มเหงและความตาย แน่แน่นอนว่าพวกเขาเป็น “แบบอย่างแห่งการทนทุกข์ความเจ็บปวดและแห่งความ อดทน” พระเยซูตรัสว่า: “เมื่อคนทั้งหลายจะตำหนิพวกท่าน และข่มเหงพวกท่าน และกล่าวความชั่วร้ายทุก อย่างต่อพวกท่านเป็นความเท็จเพราะเห็นแก่เรา พวกท่านย่อมได้รับพร จงปีติยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่าง เหลือล้น ด้วยว่าบำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะพวกเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ก่อนพวกท่านเหมือนกัน” (มธ. 5:11,12)

เหล่าศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมของพระเจ้ากล่าวถึงบาปของชนชาติอิสราเอล พวกเขา เปิดโปงบาป และพวกเขาก็ประกาศการพิพากษาของพระเจ้าเพราะบาป อย่างไม่เกรงกลัวและไม่เห็นแก่ สวัสดิภาพของตนเอง

ในการดำเนินพวกฟาริสีอย่างรุนแรงของพระองค์ พระเยซูตรัสถึงทั้งพวกศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธ สัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ ในมัทธิว บทที่ 23 เริ่มต้นที่ข้อ 29 เราพบถ้อยคำเหล่านี้:

“วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้าก่อสร้างบรรดา อุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งบรรดาอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม และกล่าวว่า ‘ถ้าพวกเราอยู่ในสมัยของบรรพบุรุษของพวกเรานั้น พวกเราก็จะไม่เป็นผู้มีส่วนกับพวกเขาในการทำโลหิตของ พวกศาสดาพยากรณ์ให้ตก’ ดังนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า พวกเจ้าเป็นบุตรทั้งหลายของคน เหล่านี้ซึ่งได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น เจ้าทั้งหลายก็จงกระทำตามที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำนั้นให้ ครบถ้วนเถิด พวกเจ้า งูทั้งหลาย พวกเจ้า ชั่วอายุแห่งชั่วร้ายทั้งหลาย พวกเจ้าจะหนีพ้นพระอาชญาแห่งนรก อย่างไรได้

“เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราส่งพวกศาสดาพยากรณ์ และพวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ไปหาพวกเจ้า และบางคนในพวกเขา พวกเจ้าจะฆ่าเสียและตรึงที่กางเขน และบางคนในพวกเขา พวกเจ้าจะเขียนตีในธรรม ศาลาทั้งหลายของพวกเจ้า และข่มเหงพวกเขาจากเมืองนี้ไปเมืองโน้น”

โปรดสังเกต พระเยซูตรัสว่า “เราส่งพวกศาสดาพยากรณ์...ไปหาพวกเจ้า” ซึ่งบ่งบอกถึงคนเหล่านั้นที่ จะถูกส่งไปในอนาคตและที่จะถูกฆ่า ถูกตรึงกางเขน ถูกเขียนตี และถูกข่มเหง “จากเมืองนี้ไปเมืองโน้น” บท แรก ๆ ของหนังสือกิจการบันทึกเรื่องการถูกข่มเหงของพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ในคริสตจักรยุคต้น โดย ลงเอยเป็นการประหารชีวิตสเทเฟนโดยการเอาหินขว้าง (กิจการ 7:54-59) “...และเขาทั้งหลายถูก กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นเดียวกับสะมาเรีย ยกเว้นพวกอัครทูต” (กิจการ 8:1) ยากอบพี่ชายของยอห์น ถูกฆ่าโดยดาบตามคำสั่งของเฮโรด (กิจการ 12:1,2)

พระวณะของพระเจ้าไม่บอกเราเกี่ยวกับการตรึงกางเขนเหล่านั้นตามที่พระเยซูได้พยากรณ์ไว้ (มธ. 23:34) แต่ประวัติศาสตร์บันทึกว่าคริสเตียนจำนวนมากถูกตรึงกางเขนในสมัยแรก ๆ ของคริสตจักร บันทึกเก่าแก่สมัยพระคัมภีร์เปิดเผยว่าเปโตรถูกตรึงกางเขน โดยเขาขอที่จะถูกตรึงกางเขนแบบกลับหัวเพราะว่าเขาคิดว่าตนไม่สมควรที่จะตายในลักษณะเดียวกันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และถ้าคุณจะศึกษาชีวิตของเปาโลและคนอื่น ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่ คุณก็จะเห็นว่าสิ่งที่พวกเขาเฝ้าหวัดเพื่อพระคริสต์นั้นทำให้พวกเขาต้องเสียอะไรบางอย่างใน “การทนทุกข์ความเจ็บปวด” แต่พวกเขากล่าวได้ในคำพูดของเปาโลว่า “...พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าการทนทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน” (รม. 5:3)

พระเยซูเองทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์” ผู้หนึ่งที่โมเสสได้พยากรณ์ถึงในพระราชบัญญัติ 18:15-19 ลองคิดดูสิครับว่าพระองค์ต้องเผชิญอะไรบางอย่างเพื่อเรา! โปรดอ่านบันทึกเรื่องราวการทนทุกข์และความมรณาของพระองค์อีกครั้ง-และจากนั้นความยากลำบากและความปวดร้าวใจซึ่งคุณและผมทนทุกข์ก็จะดูเหมือนเล็กน้อยไปเลย!

ข้อ 11: “ดูเถิด พวกเรานับว่าคนเหล่านั้นที่สู้ทนก็เป็นสุข พวกท่านได้ยินเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยความสงสาร และพระเมตตาอ่อนโยนสักเท่าใด”

ประโยคแรกในพระคำข้อนี้เตือนใจผมเกี่ยวกับถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในมัทธิว 5:10: “บรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา” นอกจากนี้ในลูกา 6:22,23 พระองค์ตรัสว่า: “ท่านทั้งหลายย่อมได้รับพรเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังพวกท่าน และเมื่อพวกเขาจะแยกท่านทั้งหลายให้ออกจากพวกเขา และจะตำหนิพวกท่าน และว่ากล่าวชื่อของพวกท่านว่าชั่วร้าย เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์ ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงปิติยินดี และเต้นโลดด้วยความชื่นบาน เพราะดูเถิด บ่าเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง...”

ในถ้อยคำเหล่านี้การหนุนใจอันยิ่งใหญ่ถูกยื่นเสนอให้แก่คริสเตียนทั้งหลายที่สู้ทนการข่มเหงอย่างอดทน และแน่นอนว่าเป็นสิ่งที่ยากอบคิดเมื่อเขากล่าวว่า “ดูเถิด พวกเรานับว่าคนเหล่านั้นที่สู้ทนก็เป็นสุข” และเปโตรเขียนว่า: “...ถ้าพวกท่านทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม พวกท่านก็เป็นสุข...ถ้าพวกท่านถูกตำว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็เป็นสุข...” (1 เปโตร 3:14; 4:14)

คราวนี้ยากอบให้ภาพประกอบที่เรารู้จักดีซึ่งแสดงถึงการสู้ทนอย่างอดทนภายใต้การทดสอบและการลงใจแสนสาหัส: “พวกท่านได้ยินเกี่ยวกับความอดทนของโยบ...” ใจแล้วครับ เราเคยได้ยินเรื่องของโยบและการทนทุกข์อย่างอดทนของเขามาแล้วอย่างแน่นอน แม้ว่าเป็นการกล่าวถึงเขาเพียงครั้งเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ก็ตาม เมื่อชื่อของโยบถูกกล่าวถึง พวกเราส่วนใหญ่ก็คิดถึงความทุกข์ยากต่าง ๆ ของเขา-ทรัพย์สินของเขา ลูก ๆ ของเขา และสุขภาพของเขาถูกพรากไปแบบติด ๆ ความอดทนของเขาในท่ามกลางการลงใจเหล่านั้นถูกเห็นในข้อพระคำต่อไปนี้ในหนังสือที่มีชื่อของเขากำกับ:

“แล้วโยบก็ลุกขึ้น และฉีกเสื้อคลุมของตน และโกนศีรษะของตน และกราบลงถึงดิน และนมัสการ และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าออกจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์

ได้ประทาน และพระเยโฮวาห์ได้ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์” ในเหตุการณ์เหล่านี้ทั้ง สิ้นโยบมิได้ทำบาป หรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา” (โยบ 1:20-22)

“...อะไรกัน พวกเราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และพวกเราจะไม่รับสิ่งชั่วร้ายบ้างหรือ” ใน เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งสิ้น โยบมิได้กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน” (โยบ 2:10)

“ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็จะยังวางใจในพระองค์... พระองค์จะทรงเป็นความรอด ของข้าด้วย...” (โยบ 13:15,16)

“เพราะข้าทราบว่ พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในวาระข้างหน้าพระองค์จะประทับยืนบน แผ่นดินโลก และถึงแม้ว่า หลังจากบรรดาตัวหนอนแห่งผิวหนังของข้าทำลายร่างกายนี้แล้ว กระนั้นในเนื้อหนัง ของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะเพ่งมอง...” (โยบ 19:25-27)

“แต่พระองค์ทรงทราบหนทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะปรากฏว่าเป็นเหมือน อย่างทองคำ...เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนั้นที่ถูกกำหนดไว้สำหรับข้า...” (โยบ 23:10,14)

เรากล่าวว่าการสู้ทนอย่างอดทนเช่นนั้นภายใต้ความทุกข์ยากใหญ่ยิ่งเป็นเรื่องแสนวิเศษ-และมันเป็น จริง ๆ กระนั้นเรารู้สึกว่ามันแตกต่างไปอยู่บ้างเมื่อการลงใจต่าง ๆ มาสู่เรา-การลงใจต่าง ๆ ซึ่งปกติแล้ว หนักหนาสาหัสน้อยกว่าที่โยบได้ทนทุกข์ตั้งเเยะ ถ้าเรานับว่าโยบเป็นผู้ได้รับพรในท่ามกลางการลงใจต่าง ๆ ของเขา แล้วทำไมเราถึงไม่นับว่าตัวเราเองได้รับพรภายใต้การลงใจเล่า? บางทีนั่นเป็นเพราะว่าเรากำลังมอ ย้อนไปยังชีวิตของโยบ “และได้เห็นที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” นั่นคือ เราทราบว่เกิดอะไรขึ้นเมื่อ สิ้นสุดการลงใจต่าง ๆ ของโยบ: “...พระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของสิ่งของที่ท่านเคยมีอยู่ แต่ก่อน...ดังนั้น พระเยโฮวาห์จึงทรงอวยพรชีวิตบั้นปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน...” (โยบ 42:10,12)

“ที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในที่นี้อาจหมายถึงเป้าหมายหรือพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็น เจ้าในชีวิตของโยบได้เช่นกัน เราอ่านบันทึกเรื่องราวในพระคัมภีร์แล้ว และเราได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงมีพระ ประสงค์อันเปี่ยมพระคุณอย่างไม่รู้สิ้นสุดในการกระทำกิจทั้งหมดของพระองค์กับโยบ แต่เหมือนกับที่เราไม่ ทราบพระประสงค์สำหรับความทุกข์ยากของเราเองหรือว่าผลลัพธ์จะออกมาในรูปใด โยบก็ไม่ทราบล่วงหน้า เช่นกันถึงพระประสงค์หรือผลลัพธ์ของการถูกลงใจต่าง ๆ ของตน อย่างไรก็ตาม เราสามารถแน่ใจเรื่องนี้ได้: “พวกเรารับว่า ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับ การทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) และ “ด้วยว่าการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่ง อยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นกว่าและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์” (2 คร. 4:17)

สิ่งเหล่านี้บอกอะไรเรา ลูกที่ทนทุกข์ของพระเจ้าเอ๋ย? “...ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยความ สงสาร และพระเมตตาอ่อนโยนสักเท่าใด” “ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก แต่พระองค์จะ ทรงพระกรุณาตามความเหลือล้นแห่งบรรดาความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงกระทำให้ใครทุกข์ ใจอย่างเต็มพระทัย หรือกระทำให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์โศกเศร้า” (พคค. 3:32,33) นอกจากนี้ “พระเจ้า

ทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของพวกเรา เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในความยากลำบาก” (เพลงสดุดี 46:1)

พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า: “เมื่อเจ้าลุยขำมน้ำทั้งหลาย เราจะอยู่กับเจ้า และขำมน้ำทั้งหลาย
แม่น้ำทั้งหลายนั้นจะไม่ไหลบ่าใส่เจ้า เมื่อเจ้าเดินลุยไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า”
(อิสยาห์ 43:2) และ “...เราจะอยู่กับเขาในความยากลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา” (เพลงสดุดี
91:15)

เหตุฉะนั้น จงอดทน เพราะว่าพระเจ้าทรงอยู่กับลูก ๆ ของพระองค์ทุกคนในและตลอดการลงใจและ
การทนทุกข์ต่าง ๆ การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์มีค่าประเสริฐตอนนี้ และเราสามารถมองล่วงหน้าไปยังเวลาอัน
เปี่ยมสุขนั้นเมื่อเราจะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหน้าต่อหน้าและอยู่กับพระองค์ตลอดไป!

โยบถูกล้อมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟแห่งความทุกข์ยากและออกมาเป็นคนที่ดีขึ้น มีปัญญามากขึ้น เข้ม
แข็งขึ้น และบริสุทธิ์มากขึ้น และเมื่อพระหัตถ์แห่งความทุกข์ยาก ความเศร้าโศก หรือความปวดร้าวใจถูกวาง
บนเรา มันก็เกินไปเพื่อพระประสงค์อันเปี่ยมสติปัญญา แม้ว่าเราไม่สามารถมองเห็นเหตุผลว่าทำไม และเรา
มองไม่เห็นสิ่งดี ๆ เลยที่จะออกมาจากการลงใจในขณะนี้ เราก็ต้องมีความเชื่อว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเราและ
กำลังกระทำกิจในสิ่งสารพัดและผ่านทางสิ่งสารพัด เราเป็นเพียงมนุษย์และมองเห็นได้แต่ปัจจุบันเท่านั้น แต่
ความจริงยังตั้งมั่นคงอยู่เหมือนเดิมที่ว่าพระเจ้าทรงทราบและทรงห่วงใย และข้อลึกลับเหล่านั้นจะถูกไขให้
กระจ่างในเวลาอันควรของพระองค์เองและในวิธีอันเปี่ยมพระคุณของพระองค์เอง

ข้อ 12: “แต่เหนือสิ่งทั้งปวง พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าจะโดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์หรืออ้างถึง
แผ่นดินโลก หรืออ้างถึงคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่จงให้คำว่า ใช่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ใช่ และคำว่า ไม่ ของ
พวกท่านเป็นคำว่า ไม่ เกรงว่าพวกท่านจะตกเข้าในการพิพากษา”

พระคำข้อนี้สะท้อนให้ได้ยินคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าในคำเทศนาบนภูเขาในนั้น พระองค์ตรัสว่า:

“อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวโดยคนเหล่านั้นในครั้งโบราณว่า ‘เจ้าอย่าสาบาน
เป็นความเท็จ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า’ แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า
อย่าสาบานเลย ทั้งโดยอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า หรือโดยอ้างถึงแผ่นดินโลก เพราะ
แผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือโดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานี
ของพระมหากษัตริย์ และท่านอย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะว่าท่านจะกระทำให้ผมสั่นหนึ่ง
ขาวหรือดำไปก็ไม่ได้ แต่จงให้คำกล่าวของท่านทั้งหลายเป็น จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ เพราะสิ่งใดก็ตามที่เกิน
กว่าสิ่งเหล่านี้ก็มาจากความชั่วร้าย” (มธ. 5:33-37)

หัวข้อที่ยากอบอภิปรายในข้อ 12 เป็นเรื่องที่สำคัญมากเสียจนเขาเกริ่นนำความเห็นของตนโดยกล่าวว่า
“แต่เหนือสิ่งทั้งปวง พี่น้องของข้าพเจ้า” จากนั้นเขาก็เข้าสู่การอภิปรายแบบย่อ ๆ เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์
ของคำพูด หัวข้อหนึ่งที่ถูกพูดถึงไปเยอะแล้วโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าในข้อพระคำตอนที่เพิ่งยกมาจากมัทธิว บทที่
5 ประการแรก ยากอบให้คำบัญชาที่สั้นแต่เน้นหนักว่า “อย่าสาบานเลย”

คำบัญชานี้ถูกเข้าใจ (หรือถูกเข้าใจผิด) โดยคนเป็นอันมากกว่ารวมถึงการถือคำสัตย์ปฏิญาณทุกชนิด
ซึ่งรวมถึงคำปฏิญาณตามกฎหมายในศาลด้วย แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น นี่ไม่ได้มีการอ้างอิงถึงคำสัตย์ปฏิญาณต่าง

ๆ ที่ถูกกล่าวในศาลพิจารณาคดีของเราวันนี้ในกระบวนการของศาลยุติธรรมเลย ผมเชื่อมั่นเป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของเราที่จะให้การภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณเมื่อคำพยานเช่นนั้นจะทำให้อาชญากรถูกตัดสินลงโทษหรืออาจช่วยชีวิตผู้ไร้ความผิดจากการถูกดำเนินคดีอย่างไม่เป็นธรรม

มีข้อพระคำหลายตอนซึ่งบ่งบอกอย่างชัดเจนว่ามีคำสัตย์ปฏิญาณต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าทรงยอมรับและคำปฏิญาณต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำเช่นกัน (อ่าน อพยพ 22:11; กัณดารวิถี 5:19; 30:2; พระราชบัญญัติ 29:12,13; และอีกหลายข้อ)

ในเพลงสดุดี 132:11 เราอ่านว่า: “พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณในความจริงต่อดาวิดแล้ว พระองค์จะไม่ทรงหันกลับจากคำปฏิญาณนั้น “เราจะตั้งผลแห่งกายของเจ้าไว้บนพระที่นั่งของเจ้า” และจากนั้นเปโตร เมื่ออ้างอิงถึงคำปฏิญาณนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า กล่าวว่า: “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวโดยไม่มีผู้ใดขัดขวางแก่พวกท่านเกี่ยวกับดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษ ว่าเขาทั้งตายเสียแล้วและถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของเขาอยู่อยู่กับพวกเราจนถึงทุกวันนี้ เหตุฉะนั้นโดยเป็นผู้พยากรณ์ และทราบว่ พระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า จากบั้นเอวของเขา ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา” (กิจการ 2:29,30)

ในฮีบรู 6:13-17 เราถูกบอกว่เมื่อพระเจ้าทรงทำพระสัญญาแก่อับราฮัม พระองค์ “ได้ทรงยืนยันสิ่งนั้นโดยให้คำปฏิญาณไว้”

“เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น เพราะเหตุว่พระองค์ไม่อาจให้คำปฏิญาณโดยผู้ที่ใหญ่กว่าพระองค์ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้โดยพระองค์เอง โดยตรัสว่ ‘แน่นอนในการอวยพรนั้น เราจะอวยพรเจ้า และในการทวีมากขึ้น เราจะทวีเจ้าให้มากขึ้น’ และเช่นนั้นแหละ หลังจากอับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น ด้วยว่มนุษย์ให้คำสาบานโดยผู้ที่ใหญ่กว่าตนเป็นแน่ และคำปฏิญาณเพื่อเป็นการยืนยันก็เป็นการสิ้นสุดแห่งการทู่เถียงกันทุกอย่างแก่พวกเขา ดังนั้นพระเจ้า ซึ่งทรงมีความตั้งใจเป็นอย่างยิ่งที่จะสำแดงให้บรรดาคนที่เป็นทายาทแห่งพระสัญญานั้น ทราบถึงความไม่แปรปรวนแห่งพระดำริของพระองค์ จึงได้ทรงยืนยันสิ่งนั้นโดยให้คำปฏิญาณไว้”

คำปฏิญาณชนิดนี้ถูกนิยามว่เป็น “คำรับรองหรือคำประกาศอันศักดิ์สิทธิ์โดยอ้างอิงสิทธิอำนาจที่สูงกว่าหรืออ้างพระเจ้าสำหรับความจริงของสิ่งที่ถูกรับรองนั้น” เนื่องจากไม่มีอำนาจใดที่สูงส่งกว่าพระเจ้าเอง พระองค์จึงตรัสว่ “เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง” (ปฐมก. 22:15-18) พระเจ้าไม่จำเป็นต้องยืนยันพระสัญญาของพระองค์โดยคำปฏิญาณ เพราะว่ “เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะตรัสมุสา” (ฮบ. 6:18) พระสัญญาของพระองค์คือ พระวณะของพระองค์ และพระวณะของพระองค์ “มันคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 119:89) มันไม่มีทางล้มเหลว

แต่เราอาจสงสัยว่ ทำไมพระเจ้าถึงทรงให้คำปฏิญาณ-และในที่นี้ผมเชื่อว่ เป็นภาพอันมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้าและการที่พระองค์ทรงลดตัวลงมาสู่มนุษย์ที่อ่อนแอ ตามที่ได้กล่าวไปแล้ว มีพระคำหลายข้อที่บันทึกเรื่องการให้คำปฏิญาณ และเนื่องจากคำปฏิญาณชนิดนี้มีการผูกมัดมากกว่าคำพูดของมนุษย์ มันจึงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้วที่จะสาบานเช่นนั้น พระเจ้าทรงทราบว่มนุษย์ในความอ่อนแอของพวกเขาและ

ความผิดพลาดได้ของการใช้เหตุผลของพวกเขาเอง ได้หันมาพึ่งพาคำพูดที่สาบานของอีกฝ่ายแล้ว และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้ทำบางสิ่งที่พระองค์ไม่จำเป็นต้องทำเลยเมื่อพระองค์ทรงยืนยันพระสัญญาของพระองค์ต่ออับราฮัม “โดยคำปฏิญาณ”

ข้อพระคัมภีร์มากมายเหล่านั้นที่ผมยกมาให้คุณดูแล้วแน่นอนว่าตัดทิ้งการตีความที่ว่ายากอบกำลังพูดถึงการให้คำสัตย์ปฏิญาณตามกฎหมายในศาล ตรงกันข้าม พระคำข้อนี้ใช้กับการเอ่ยถึงพระนามของพระเจ้าอย่างไม่สมควร ซึ่งถูกห้ามไว้ในบัญญัติข้อที่สามนั้น: “เจ้าอย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าโดยเปล่าประโยชน์ เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงถือว่าผู้ที่ไม่มิโทษ คือผู้ที่ออกพระนามพระองค์โดยเปล่าประโยชน์” (อพย. 20:7)

ในการเชื่อมโยงนี้ ปกติแล้วเราคิดถึงการสบถสาบาน ซึ่งเป็นหนึ่งในบาปที่ไร้สาระมากที่สุดที่คน ๆ หนึ่งจะกระทำได้ เพราะเขาไม่ได้รับประโยชน์อันใดเลย โขโมยยังได้อะไรบ้าง อย่างน้อยก็ในขณะนั้น แต่คนที่สบถสาบานจนติดเป็นนิสัยก็ไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากการทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อว่านี่ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ที่การพูดสบถเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคำสแลงและคำพูดที่ไม่ระวังอื่น ๆ ซึ่งถูกของพระเจ้าหลายคนใช้จนติดเป็นนิสัย จำไว้ว่า ยากอบกำลังเขียนไปถึง “พี่น้องทั้งหลาย”!

“...โดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์...” ในข้อพระคำตอนที่ยกมาจากมัทธิว บทที่ 5 พระเยซูทรงให้เหตุผล- “เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า” เนื่องจากสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า การสาบานโดยอ้างสวรรค์จึงเท่ากับเป็นการสาบานโดยอ้างพระองค์ผู้ประทับอยู่บนบัลลังก์นั้นในสวรรค์! นี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนในมัทธิว 23:22: “ผู้ที่จะปฏิญาณโดยสวรรค์ ก็ปฏิญาณโดยพระที่นั่งของพระเจ้าและโดยพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น” พวกยิวเหล่านั้นเชื่อว่าถ้าพระนามของพระเจ้าไม่ถูกเอ่ยในคำปฏิญาณ ก็ไม่มีการลบล้างพระเจ้าเกี่ยวข้องในการให้คำสัตย์ปฏิญาณนั้น แต่ข้อพระคำเหล่านี้แสดงให้เห็นการคิดผิดของพวกเขา

“...หรืออ้างถึงแผ่นดินโลก...” เราดูที่คำตรัสของพระเยซูอีกครั้งสำหรับความเห็นเชิงอธิบาย: “เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์” คำเรียกนี้ที่ใช้กับแผ่นดินโลกบ่งบอกว่าแผ่นดินโลกต่ำต้อยขนาดไหนเมื่อเทียบกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างมัน ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนว่า: “แผ่นดินโลกเป็นของพระเยโฮวาห์ และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น พิลิปกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น” (เพลงสดุดี 24:1) ดังนั้นการสาบานโดยอ้างแผ่นดินโลกก็เท่ากับเป็นการสาบานโดยอ้างพระเจ้าเอง กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข้อเท็จจริงเรื่องพระเจ้าจำเป็นต้องเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเมื่อผู้ใดสาบานโดยอ้างสวรรค์หรือโดยอ้างแผ่นดินโลก

“...หรืออ้างถึงคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม...” ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูทรงสอนว่าไม่ควรมีการสาบาน “โดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม” การสาบานโดยสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงสร้างก็เท่ากับเป็นการเข้าใจผิดเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของคำปฏิญาณเช่นนั้น ทั้งพระนามของพระองค์และสิ่งทรงสร้างของพระองค์จะต้องถูกปฏิบัติด้วยความเคารพยำเกรง

“...แต่จงให้คำว่า ใช่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ใช่ และคำว่า ไม่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ไม่...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำยืนยันหรือคำปฏิเสธแบบง่าย ๆ ก็เพียงพอแล้ว เราไม่จำเป็นต้องเกริ่นนำสิ่งที่เรากล่าวด้วยคำปฏิญาณ และเราไม่จำเป็นต้องปิดท้ายมันด้วยคำปฏิญาณเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ถ้าผู้ใดบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง

คำพูดของเขาก็ควรเป็นความจริง และไม่ควรมีความจำเป็นที่จะต้องสาบานเลย โดยใช้คำพูดที่ลบลู่หรือไม่ เป็นสาระ

“...เกรงว่าพวกท่านจะตกเข้าในการพิพากษา” ดูเหมือนว่าทุกที่ ๆ เราไป ในทุกชนชั้นของชีวิต เรา มักได้ยินชายและหญิงทั้งหลายใช้ภาษาที่ลบลู่พระเจ้า สาบานโดยอ้างพระนามบริสุทธิ์ของพระเจ้า หรือใช้ พระนามของพระองค์แบบเล่น ๆ และในลักษณะที่ไม่ระวัง พวกเขาจะต้องให้การต่อพระเจ้า เพราะวันคิดบัญชี กำลังจะมา- “คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่มนุษย์จะพูดนั้น พวกเขาจะต้องให้การสำหรับคำเหล่านั้นในวันแห่งการ พิพากษา” (มธ. 12:36)

ข้อ 13: “มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้น ร้องเพลงสดุดีทั้งหลาย”

คำว่า “ทนทุกข์” ในที่นี้ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ความเจ็บป่วยทางร่างกายเท่านั้น เพราะยากอบกล่าวถึงคน เหล่านั้นที่เจ็บป่วยในข้อ 14 คำนี้กลับหมายถึงคนเหล่านั้นที่กำลังทนทุกข์ความยากเย็นเฉียวใจ กำลังเผชิญกับ การลงใจและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ เราจะต้องทำอะไรเมื่อความยากลำบากเข้ามา เมื่อการลงใจต่าง ๆ และหลายสิ่งประเดประดังเข้ามาต่อสูเรา? คำตอบนั้นเรียบง่าย แต่ก็ลึกซึ้ง: “...จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน”

เราทุกคนเคยรู้จักความทุกข์ยากบางอย่าง พระคัมภีร์กล่าวว่า “บรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของคน ชอบธรรมมีมาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด” (เพลงสดุดี 34:19) ข้อ 17 ในเพลงสดุดี 34 กล่าวว่า: “คนชอบธรรมทั้งหลายร้องทูล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังและทรงช่วยพวกเขา ให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของพวกเขา” ดังนั้น ถ้าคุณกำลังทนทุกข์ จงอธิษฐาน

ความช่วยเหลือและความอิมเมอของจิตวิญญาณจะไม่มาผ่านการพิมพ์และการบ่น (เช่นในข้อ 9) และไม่มาทางคำปฏิญาณด้วยความโมโห (เช่นในข้อ 12) บางคนถึงขนาดโทษพระเจ้าที่ทรงอนุญาตให้ความ ทุกข์ยากเข้ามา-แต่ก็ไม่ช่วยอะไร ยากอบกล่าวว่า คุณจะต้องอธิษฐาน และในการทำเช่นนั้น คุณก็จะพบว่า คุณ ถูกชักนำให้เข้าใกล้พระองค์มากขึ้น ซึ่งใจของคุณนั้นถูกยกขึ้นในการอธิษฐาน

“มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ” ในที่นี้ยากอบพาเราจากหุบเขาเบื้องล่างไปสู่ยอดภูเขา-จากการทนทุกข์ไปสู่ ความชื่นชมยินดีของหัวใจ (อย่างไรก็ตาม เราต้องหมายเหตุไว้ว่าลูกของพระเจ้าสามารถมีใจที่ยินดีได้แม้ในยาม ที่ทนทุกข์) ยากอบกล่าวตรงนี้แก่ผู้ที่รำเริงว่า “จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสดุดีทั้งหลาย” เปาโลเขียนถึงชาวเอเฟซัส เกี่ยวกับ “โดยปราศรัยกันในหมู่พวกท่านเองในบรรดาเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ โดย ร้องเพลงและทำให้มีทำนองเพลงในใจของพวกท่านถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” (อฟ. 5:19) ขณะติดคุกอยู่ใน เมืองฟีลิปปี “ตอนเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า” (กิจการ 16:25) อัน เป็นการรวมการอธิษฐานและการสรรเสริญเข้าด้วยกันภายใต้สถานการณ์ที่ลงใจมาก ๆ

อย่างไรก็ตาม ความชื่นชมยินดีบางครั้งก็มีภัยอันตรายหลายอย่างเช่นกัน เพราะมันมีแนวโน้มที่จะทำให้ จิตใจปลื้มปิติจนถึงขนาดที่เราเสียศูนย์ฝ่ายวิญญาณได้ โดยทำให้เราพึ่งพาพระเจ้าน้อยลง ทางแก้ก็คือ หัน เข้าหาพระเจ้าในคำสรรเสริญอันจริงใจ ถวาย “เครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้าอย่างสม่าเสมอ นั่นคือ ผลแห่งริมฝีปากของพวกเราที่ถวายคำขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์” (ฮบ. 13:15) ผู้แต่งเพลงสดุดี

เดือนสติว่า: “โอ จงถวายคำขอบพระคุณแด่พระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์เป็นที่รู้จักในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงร้องเพลงถวายแด่พระองค์ จงร้องเพลงสดุดีถวายแด่พระองค์ ท่านทั้งหลายจงเล่าถึงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์” (เพลงสดุดี 105:1,2)

การร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ไม่เพียงเป็นสิ่งทีพระองค์สมควรได้รับเท่านั้น แต่มันสามารถเป็นวาล์วนิรภัยอย่างหนึ่งสำหรับลูก ๆ ที่อ่อนแอของพระองค์ที่บางครั้งก็หลุดหายไปจากพระองค์ในยามที่ทุกสิ่งกำลังไปได้สวย การร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เตือนความจำเราให้ระลึกถึงพระองค์ผู้ทรงประทานของประทานอันดีเลิศทุกอย่าง ขอให้เรากล่าวร่วมกับผู้แต่งเพลงสดุดี: “ข้าจะร้องเพลงถวายแด่พระเยโฮวาห์ตราบใดที่ข้ามีชีวิตอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้าของข้า ขณะที่ข้ายังเป็นอยู่ การตรึงตรองของข้าเรื่องพระองค์จะเป็นสิ่งอ่อนหวาน ข้าจะชื่นชมยินดีในพระเยโฮวาห์” (เพลงสดุดี 104:33,34)

คราวนี้เรามาดูข้อพระคำตอนที่กล่าวถึงการอธิษฐานเพื่อพี่น้องที่เจ็บป่วย:

ข้อ 14-16: “มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้คนเหล่านั้นอธิษฐานเผื่อเขา โดยเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรักษาเขาให้หาย และถ้าเขาได้กระทำบาปทั้งหลาย ก็จะไปรอดยกโทษบาปเหล่านั้นให้เขา จงสารภาพความผิดทั้งหลายของพวกท่านต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษาให้หาย คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล”

พระคำตอนนี้ได้ก่อให้เกิดการถกเถียงและความเห็นที่แตกแยกมากมายเกี่ยวกับการรักษาโรคที่มาจากพระเจ้าและการอธิษฐานเผื่อผู้เจ็บป่วย และมีการตีความสามแบบเป็นอย่างต่ำที่ถูกเสนอโดยกลุ่มศาสนาหลายกลุ่ม:

แบบแรก มีคนเหล่านั้นที่โต้แย้งว่าไม่ได้ใช้กับยุคคริสตจักรเลย แต่ใช้กับชนชาติอิสราเอล เนื่องจากจดหมายฝากฉบับนี้ถูกจำหน่ายถึง “เผ่าสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ในต่างประเทศนั้น” (1:1) แต่ถึงแม้ว่ายากอบเขียนไปถึง “สิบสองเผ่า” นั้นอย่างเจาะจง ถ้าคนเหล่านั้นได้รับความรอด พวกเขาก็เป็นสมาชิกของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่อย่างแน่นอน! และเราต้องจำไว้ว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ในตอนนั้นที่ยากอบเขียนเป็นพวกยิว เพราะก่อนหน้านั้นมีคนต่างชาติน้อยมากที่บังเกิดใหม่แล้ว แต่จงสังเกตว่าในพระคำตอนนี้ยากอบไม่ได้กล่าวว่า “จงเรียกเหล่าผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลมา” ไม่เลยครับ เขากล่าวว่า “จงให้ผู้นั้นเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา” นั่นเป็นอันจบเรื่อง เรามีสิทธิอันสมบูรณ์ที่จะใช้คำสอนนี้ เช่นเดียวกับคำสอนอื่น ๆ ที่เหลือในการศึกษาค้นคว้านี้ กับผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรวันนี้

แบบที่สอง มีผู้อ้างว่าไม่มีการอัศจรรย์แบบเหนือธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้องเลยในที่นี่ แต่น้ำมันนั้นที่ถูกใช้จริง ๆ แล้วเป็นยารักษาโรคอย่างหนึ่ง คนเหล่านั้นที่ถือทัศนคตินี้ชี้ไปยังบันทึกเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ตีนั้นที่น้ำมันและน้ำองุ่นถูกเทลงบนบาดแผลของชายที่ได้รับบาดเจ็บ (ลูกา 10:30-37) พวกเขายืนยันกรานว่าเหล่าผู้ปกครองในที่นี้คือ พวกหมอมากกว่าที่จะเป็นเหล่าผู้นำทางศาสนาหรือชายทั้งหลายที่รักษาอธิษฐาน และว่าพวกเขาแค่ใช้ยารักษาโรคสำหรับการรักษาคนป่วยนั้นให้หาย คนกลุ่มนี้จึงหาเหตุผลมาอธิบายเพื่อปฏิเสธฤทธิ์

เดชะที่เหนือธรรมชาติในการรักษาโรคที่มาจากพระเจ้า

แบบที่สาม มีคนเหล่านั้นที่ยอมรับพระคำข้อนี้ว่าเป็นคำสอนของภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการอธิษฐานเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายที่เจ็บป่วย และผมเห็นด้วยกับการตีความแบบนี้ เมื่อเราคิดเช่นนี้ คราวนี้ขอให้เราตรวจสอบพระคำตอนนี้อย่างระมัดระวัง:

ยากอบกล่าวว่า ก่อนอื่นเลย “มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านป่วยหรือ” นี่บ่งบอกอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่า คริสเตียนทั้งหลายเจ็บป่วยได้ ไม่ว่าบางคนจะสอนอะไรก็ตามในสมัยของเรา วิสุทธิชนที่อุทิศตัวมากที่สุดของพระเจ้าบางคนกำลังทนทุกข์โรคร้ายหลายอย่างและความเจ็บปวดฝ่ายร่างกาย และได้ทนทุกข์เช่นนั้นมานานหลายปีแล้ว ในบางกรณี พวกเขาจะอยู่ในความเจ็บป่วยปัจจุบันของตนต่อไปจนกว่าพวกเขาจากโลกนี้ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ในหลายกรณีพระเจ้าทรงได้รับเกียรติจากความเจ็บป่วยของลูกคนหนึ่งของพระองค์มากกว่าที่พระองค์จะได้รับหากคน ๆ นั้นแข็งแรงสมบูรณ์ดี ใช่แล้วครับ ผู้เชื่อทั้งหลายเจ็บป่วยได้ และเราไม่มีสิทธิ์ที่จะตั้งคำถามความเจ็บป่วยของผู้เชื่อคนใด

“...จงให้ผู้นั้นเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา...” โปรตสังเกต: ยากอบไม่ได้กล่าวว่า “จงให้ผู้นั้นถูกแบกไปที่คริสตจักรเพื่อให้อธิษฐานเพื่อที่นั่น” ไม่มีเลยสักคำในพระคำตอนนี้ทั้งหมดที่บอกเป็นนัยว่าคนป่วยจะต้องถูกแบกไปที่คริสตจักรหรือไปที่ประชุมหนึ่งเหมือนในการประชุมนมัสการ “รักษาโรค” สมัยใหม่ทั้งหลาย คนป่วยนั้นไม่ได้ถูกสั่งให้ไปที่ไหนหรือให้ไปหาใคร แต่ให้ “เรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา”

คำว่า “บรรดาผู้ปกครอง” โดยทั่วไปแล้วหมายถึงผู้คนที่สูงวัยกว่า เป็นผู้ใหญ่มากกว่า แต่มันยังหมายถึงตำแหน่งหนึ่งเช่นกัน โดยบอกเป็นนัยว่าชายทั้งหลายที่มากประสบการณ์กว่าได้ถูกเลือกให้เป็นประธานและสั่งสอนผู้เชื่อคนอื่น ๆ ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขา พวกเขาไม่เพียงสูงวัยกว่าเท่านั้น แต่พวกเขาเป็นผู้อาวุโสในความเชื่อ นั่นคือชายทั้งหลายที่มีศีลธรรมหนักแน่นและการวินิจฉัยฝ่ายวิญญาณซึ่งมีหน้าที่เข้าช่วยเหลือในความยุ่งยากต่าง ๆ ทั้งที่มีลักษณะส่วนบุคคลและสาธารณะ โปรตสังเกตว่าคนป่วยนั้นจะต้องเรียก (หรือบอกกล่าว) ผู้ปกครองเหล่านั้นให้ไปยังห้องของคนป่วย เขาจะต้องไม่รอคอยและหวังว่าผู้ปกครองเหล่านั้นจะได้ข่าวเรื่องความเจ็บป่วยของเขา และสงสัยว่าทำไมเหล่าผู้นำคริสตจักรถึงไม่มาเยี่ยมเยียนเขาเลย แต่เขาจะต้องใช้คนไปตามพวกเขา

“...และให้คนเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา” -โดยตระหนักว่าฤทธิ์เดชในการรักษาโรคมีอยู่ในพระองค์ผู้เดียวที่พวกเขาอธิษฐานไปถึง เพราะผู้ปกครองเหล่านั้นไม่มีฤทธิ์เดชในการรักษาโรคใด ๆ ภายในตัวเองเลย “...โดยเจิมเขาด้วยน้ำมัน...” ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าน้ำมันที่ใช้ในที่นี้มีไว้เพื่อจุดประสงค์ในการเป็นยารักษาโรคเท่านั้น ใช้เป็นตัวช่วยในการรักษาให้หายอย่างเหมาะสม นี่จึงบ่งบอกถึงความจำเป็นที่ต้องมีทั้งการอธิษฐานและยารักษาโรค (หรือการเอาใจใส่ดูแลของแพทย์) ในการรักษาผู้ป่วยให้หาย ในอีกแห่งหนึ่ง ผู้คนที่เคร่งศาสนาบางท่านก็พูดถึงน้ำมันนี้ว่าเป็น “น้ำมันศักดิ์สิทธิ์” โดยทำให้การใช้น้ำมันนั้นเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ที่มาพร้อมกับฤทธิ์เดชในการรักษาโรค ผมไม่ยอมรับการตีความเช่นนี้ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าคนป่วยควรแสวงหาความช่วยเหลือทางการแพทย์ที่มีอยู่เช่นเดียวกับความช่วยเหลือที่มาจากพระเจ้าซึ่งมาโดยทางการอธิษฐานเท่านั้น

“...ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในยอห์น 14:13,14 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์: “และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อที่พระบิดาจะทรงได้รับสง่าราศีในพระบุตร ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราก็จะกระทำสิ่งนั้น” พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรโดยการบอกเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานในพระนามของพระองค์? นี่หมายความว่าเราจะต้องแค่ปิดท้ายคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเราด้วยคำว่า “ในพระนามของพระเยซู เอเมน” อย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน!

ตามที่เหล่าผู้รู้ภาษากรีกกล่าว คำที่แปลเป็น “นาม” โดยทั่วไปแล้วหมายถึงชื่อเฉพาะหรือชื่อเรียกที่ใช้เรียกคน ๆ หนึ่ง อย่างไรก็ตาม ตรงนี้ในยอห์น 5:14 และในพระคำข้ออื่นอีกมากมาย (ซึ่งรวมถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งถูกยกมาด้านบน) คำ ๆ นี้มีความหมายที่กว้างกว่านั้นเยอะ มันหมายถึงบุคคลผู้หนึ่งที่ถูกละเลยชื่อและบ่งบอกถึงทุกสิ่งที่มีนามนั้นครอบคลุม-ฤทธิ์เดช, สิทธิอำนาจ, อุปนิสัย, หรือสิ่งใดก็ตามที่ชื่อนั้นบ่งบอก ดังนั้น “ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” จึงบอกเป็นนัยถึงบุคคลของพระเยซูคริสต์เจ้าและสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงเป็นสำหรับเรา-พระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ไถ่ พระผู้สร้าง คนกลาง และอื่น ๆ อีกมากมาย ดังนั้นการอธิษฐาน “ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” จึงเป็นการร้องทูลต่อพระองค์ในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่ง ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น และทรงพระปัญญาทุกอย่าง โดยอธิษฐานขอสิ่งต่าง ๆ ที่จะถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์

ในพระคำข้อนี้ที่เรากำลังศึกษากันอยู่ ยอห์นพูดถึงทั้งการอธิษฐานและการเจิม “ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า”-ตรงตัวคือ ในฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกล่าวว่า: “และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านกระทำในวาทะหรือในการกระทำ จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า...” (คส. 3:17) นี่แค่หมายความว่าเมื่อเราพูดหรือกระทำกิจในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็พูดและกระทำกิจภายใต้การทรงนำของพระองค์ พร้อมกับความเชื่อมั่นอันลึกลับกว่าสิ่งที่เรากำลังกระทำหรือกำลังกล่าวนั้นได้รับความเห็นชอบจากพระองค์ ในขณะเดียวกัน เมื่อเราอธิษฐานในพระนามของพระองค์ เราก็ตระหนักถึงสิทธิ์ของพระองค์ที่จะตอบในแบบที่ขอบพระทัยพระองค์ มันเหมือนเรากำลังทูลว่า “ขอให้มันเป็นไปตามวิธีของพระองค์เถิด พระองค์เจ้าข้า”

“และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด...” นี่บ่งบอกอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าน้ำมนต์นั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการรักษาให้หาย อย่างไรก็ตาม ถ้าบุคคลใดวันนี้อาจถูกเจิมด้วยน้ำมนต์ ผมก็คิดว่าเขาควรถูกเจิม トラบใดที่เขาเข้าใจว่ามันไม่ใช่ศีลศักดิ์สิทธิ์อย่างหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์ที่จะถูกเจิม คำอธิษฐานแห่งความเชื่อเพียงอย่างเดียวก็จะให้ผลลัพธ์แบบเดียวกัน

จงจำให้ขึ้นใจว่าผู้ปกครองเหล่านั้นเป็นผู้ที่อธิษฐานคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ-ไม่ใช่คนที่เจิมผู้ป่วยนั้น ในการประชุม “เพื่อขอการรักษาโรค” สมัยปัจจุบัน เมื่อคนป่วยคนใดไม่ถูกรักษาให้หาย เขาก็ถูกบอกว่าเขาไม่มีความเชื่อมากพอ! แต่ถ้าผมเข้าใจอย่างถูกต้องสิ่งที่ยอห์นกำลังกล่าวในพระคำข้อนี้ มันไม่ใช่คนป่วยนั้นที่ทำการอธิษฐาน แต่เป็นเหล่าผู้ปกครองของคริสตจักร และมันเป็นความเชื่อของพวกเขาที่ยกอบหมายถึง

“การอธิษฐานแห่งความเชื่อ” คืออะไร? เราอธิษฐานคำอธิษฐานเช่นนั้นได้อย่างไร? ขอให้ผมแจกแจงความจริงจากพระคัมภีร์เจ็ดประการซึ่งรวมกันเป็นคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ:

1. การอธิษฐานแห่งความเชื่อออกมาจากใจที่ไม่กล่าวโทษ: “พวกท่านที่รัก ถ้าใจของพวกเราไม่

กล่าวโทษพวกเรา พวกเราก็มีความไว้น้ำใจเชื่อใจจำเพาะพระเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่พวกเราทูลขอ พวกเราก็จะ
ได้รับจากพระองค์ เพราะว่าพวกเรารักษาสัญญาของพระองค์ และกระทำตามสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที
พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” (1 ยอห์น 3:21,22)

2. การอธิษฐานแห่งความเชื่อยอมรับน้ำพระทัยของพระเจ้า: “และนี่คือความไว้น้ำใจเชื่อใจที่พวก
เรามีในพระองค์ว่า ถ้าพวกเราทูลขอสิ่งใด ๆ ตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็โปรดฟังพวกเรา” (1
ยอห์น 5:14)

3. การอธิษฐานแห่งความเชื่อฟังพระสัญญาของพระคริสต์: “เหตุฉะนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้ว และ
พวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น” (มาระโก 11:24) “และสิ่งสารพัด สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะขอในการอธิษฐาน โดยมีความ
เชื่อ พวกท่านจะได้รับ” (มธ. 21:22)

4. การอธิษฐานแห่งความเชื่อเคารพพระประสงค์ของพระเจ้า: “...พวกเขาก็เปล่งเสียงของพวก
เขาต่อพระเจ้าอย่างพร้อมเพรียงกัน และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งได้ทรงสร้างฟ้า
สวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น...ด้วยว่าเป็นความจริงที่ทั้งเฮโรด และปอน
ทืออัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และคนอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อิสรยาบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้
ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้แล้ว เพื่อที่จะกระทำสิ่งใดก็ตามที่พระหัตถ์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์ได้
กำหนดไว้แต่ก่อนแล้วว่าจะให้กระทำ” (กิจการ 4:24-28)

5. การอธิษฐานแห่งความเชื่อคำนึงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า: “...ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮ
วาห์ โดยทูลว่า ‘อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูก่อน พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
โดยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และโดยพระกรซึ่งเหยียดออก และไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินสำหรับพระองค์’
(ยรม. 32:16,17)

6. การอธิษฐานแห่งความเชื่อฟังพระวิญญูณของพระเจ้า: “...พระวิญญูณก็ทรงช่วยความ
อ่อนแอต่าง ๆ ของพวกเราด้วย เพราะพวกเราไม่ทราบว่าจะอธิษฐานขอสิ่งใดตามที่พวกเราควรขอ
แต่พระวิญญูณเองทรงช่วยขอเพื่อพวกเราด้วยความคร่ำครวญทั้งหลายซึ่งไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้” (รม.
8:26) “โดยอธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอนในพระวิญญูณ และโดยเฝ้าอยู่ในการนี้ด้วยความ
ขยันหมั่นเพียรทุกอย่างและด้วยคำวิงวอนเพื่อวิสุทธิชนทุกคน” (อฟ. 6:18)

7. การอธิษฐานแห่งความเชื่อชื่นชมยินดีในคำตอบที่มาจากพระเจ้า: “ข้าพเจ้าได้ร้องทูล
พระองค์ด้วยปากของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงได้รับการยกย่องด้วยลิ้นของข้าพเจ้า...แต่พระเจ้าทรงสดับฟัง
ข้าพเจ้าแล้วอย่างแน่นอน พระองค์ทรงใส่พระทัยต่อเสียงแห่งคำอธิษฐานของข้าพเจ้าแล้ว สาธุการแด่พระเจ้า
ผู้ซึ่งมิได้ทรงหันคำอธิษฐานของข้าพเจ้าไปเสีย หรือความเมตตาของพระองค์ไปเสียจากข้าพเจ้า” (เพลงสดุดี
66:17-20)

ถ้าเราจำให้ขึ้นใจทั้งหมดที่เกี่ยวข้องใน “การอธิษฐานแห่งความเชื่อ” ที่แท้จริง ซึ่งถูกอธิษฐาน “ใน
พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” มันก็ปรากฏชัดแจ้งว่ามีข้อจำกัดหลายประการเกี่ยวกับการหายโรคของผู้ป่วย

การอธิษฐานแห่งความเชื่อต้องเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและในแผนการของพระเจ้า-และการอธิษฐานชนิดนี้ “จะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด” ยากอบกล่าว คำว่า “ช่วยให้รอด” ในที่นี้เกี่ยวข้องกับการช่วยให้พ้นฝ่ายร่างกาย การหายโรคของร่างกาย มันไม่ได้หมายถึงการช่วยจิตวิญญาณให้รอด เมื่อผู้ปกครองเหล่านั้นอธิษฐานคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ “ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” การรักษาให้หายก็ถูกรับประกันหากนั่นเป็นน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า “และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรักษาเขาให้หาย...”

“...และถ้าเขาได้กระทำความบาปทั้งหลาย ก็จะไม่ปรดกโทษบาปเหล่านั้นให้เขา” ในที่นี้ยากอบเสนอแนะความเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ความเจ็บป่วยนั้นเป็นผลมาจากบาปที่ไม่ถูกสารภาพ ส่วนตัวแล้วผมเชื่อมั่นว่ามันใช่กรณีนี้ถึงแม้ว่ามันไม่ถูกกล่าวอย่างเน้นหนักก็ตามว่าเขาได้ทำบาป และไม่มีบาปใดถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงด้วย แต่ก่อนที่จะมีการรักษาให้หายใด ๆ ในชีวิตของผู้เชื่อที่เจ็บป่วยเพราะบาปที่ไม่ถูกสารภาพ บาปนั้นต้องถูกสารภาพต่อพระเจ้าก่อน และเมื่อสารภาพบาปนั้นแล้ว คำอธิษฐานที่ถูกอธิษฐานโดยเหล่าผู้ปกครองของคริสตจักรจะถูกได้ยินโดยพระเจ้าและผู้ป่วยนั้นจะถูกช่วยให้รอดจากความตาย ยิ่งกว่านั้น บาปนั้น “จะถูกยกโทษให้เขา” เพราะเรามีพระสัญญาอันแน่นอนแห่งพระวาทะของพระเจ้า: “ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

ขอให้ผมริบแรงที่จะกล่าวว่าผมตระหนักดีว่าความเจ็บป่วยหลายอย่างในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อไม่ได้เกิดจากบาปที่ไม่ถูกสารภาพ หลายครั้งความเจ็บป่วยถูกอนุญาตให้เกิดขึ้น “เพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (ยอห์น 11:4) หรือเพื่อเหตุผลอื่นซึ่งสอดคล้องกับพระประสงค์อันเปี่ยมสติปัญญาของพระเจ้า (ในการเชื่อมโยงนี้ผมขอเสนอแนะให้คุณอ่านหนังสือของผม “*The Believer and Suffering*” เขียนมาขอข้อมูลได้) แต่บางครั้ง ตามที่ถูกบอกเป็นนัยไว้ในพระคำข้อนี้ของเรา ความเจ็บป่วยเป็นการลงโทษของพระเจ้าสำหรับบาปที่ไม่ถูกสารภาพในชีวิตของลูกของพระองค์

นี่ถูกนำเสนออย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ บทที่ 11 เริ่มต้นที่ข้อ 17 ที่เปาโลบอกผู้เชื่อเหล่านั้นในถ้อยคำที่ชัดเจนว่าทำไมพวกเขาหลายคนถึง “อ่อนกำลังและป่วยอยู่” และใกล้ตาย (ข้อ 30) ชาวโครินธ์เหล่านั้นแตกแยกกัน พวกเขากำลังปล่อยให้คำสอนผิดเข้ามา และพวกเขากำลังประพฤติตัวไม่ดีในพระนิเวศของพระเจ้า โดยนำพระหัตถ์ที่ติสอนของเจ้ามาสู่ตัวเอง เปาโลส่งเสริมการสำรวจตัวเองและการตัดสินใจ และเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายฝึกการตัดสินใจตนเอง พวกเขาก็หลีกเลี่ยงการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าเราละเลย (หรือปฏิเสธ) ที่จะตัดสินใจตัวเอง พระเจ้าก็ต้องตัดสินใจและติสอน- “เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาด้วยกันกับโลก” (ข้อ 32) และตามที่ฮีบรู 12:6 กล่าวไว้ เมื่อพระเจ้าทรงติสอนเรา มันก็เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงรักเรา และมันเป็นไป “เพื่อประโยชน์ของพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้เป็นผู้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์” (ฮบ. 12:10)

ข้อปฏิบัติเหล่านั้นสำหรับการรักษาโรคที่ยากอบให้ไว้ในข้อ 14 และ 15 เกี่ยวข้องกับ “พวกพี่น้อง” เท่านั้น คือคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว-และพวกมันช่างแตกต่างเหลือเกินจากวิธีการต่าง ๆ ที่ถูกใช้โดย “เหล่านักรักษาโรค” สมัยใหม่! ผมเชื่ออย่างหนักแน่นในการรักษาโรคที่มาจากพระเจ้า เพราะว่าการ

รักษาให้หายทุกอย่างเป็นมาจากพระเจ้า ผมรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถรักษาให้หายได้ในเมื่อหมอทุกคน และยาทุกขนานต่างล้มเหลวไปหมดแล้ว และผมไม่ได้รับสิทธิพิเศษในการได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ แห่งการรักษาโรคที่เป็นคำตอของการอธิษฐาน แต่ผมไม่เชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากให้เราขบถแหวัดสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าชาวโลกเหมือนอย่าง “พวกนักรักษาโรค” สมัยใหม่เขาทำกัน ยิ่งไปกว่านั้น เราต้องยอมรับว่าการรักษาให้หายฝ่ายร่างกายไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าเสมอไป ถึงแม้บางคนประกาศว่าใคร ๆ ก็สามารถถูกรักษาให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บใดก็ได้หากเขามีความเชื่อเพียงพอ คนเหล่านี้อาจมีเจตนาดี แต่พวกเขาไม่ได้ศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้าอย่างที่เราควรกระทำ

ยกตัวอย่างเช่น ลาซารัส เป็นหนึ่งในเพื่อนรักที่สุดที่พระเยซูทรงมีขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนโลก และเขาก็ล้มป่วยและเสียชีวิต และพระเยซูตรัสว่าความเจ็บป่วยนั้นเป็นไป “เพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (ยอห์น 11:4) เปาโลเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งที่อยู่ติดคนและได้รับการเจิมจากพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อทำการอัศจรรย์มากมาย กระนั้น โตรฟีมัส หนึ่งในเพื่อนร่วมเดินทางของเขา เขาก็ “ละไว้ที่เมืองมิเลทัสเมื่อยังป่วยอยู่” (2 ทธ. 4:20) ถ้าเปาโลสามารถรักษาเพื่อนของเขาให้หายได้โดยการอธิษฐาน เขาก็คงทำไปแล้วอย่างแน่นอน เปาโลเองอธิษฐานอย่างจริงจังสามครั้งโดยขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเอา “หนามในเนื้อหนัง” ของเขาออกไป แต่พระเจ้ากลับเตือนใจเขาว่า “พระคุณของเราก็เพียงพอสำหรับเจ้า...” (2 คร. 12:9)

มีกรณีอื่น ๆ ที่เป็นแบบนั้นในท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าตลอดทุกยุคสมัย และสิ่งเหล่านี้ก็ให้หลักฐานที่ชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามันไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาคน ๆ หนึ่งให้หายอย่างอัศจรรย์ พระเจ้าทรงทราบสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเราและสิ่งที่จะนำสง่าราศีมาสู่พระองค์มากขึ้น และด้วยเหตุนี้เราจึงต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์แม้ในขณะที่เราปฏิบัติตามข้อปฏิบัติเหล่านั้นที่ยากอบให้ไว้

ยังกล่าวแก่คน ๆ นั้นที่อาจ “ป่วยในท่ามกลางพวกท่าน” (ข้อ 14) ยากอบกล่าวต่อไปในข้อ 16 ว่า “จงสารภาพความผิดทั้งหลายของพวกท่านต่อกันและกัน...” ตามที่พจนานุกรมภาษกรีกว่าไว้ คำว่า “ความผิดทั้งหลาย” จริง ๆ แล้วคือ “บาปทั้งหลาย” และนี่ก็เชื่อมโยงกับส่วนท้ายของข้อ 15 ซึ่งอ่านว่า: “ถ้าเขาได้กระทำบาปทั้งหลาย ก็จะไปรดยักโทษบาปเหล่านั้นให้เขา” ในที่นี้ผู้เชื่อทั้งหลายถูกบอกให้สารภาพการละเมิดต่าง ๆ ของตน “ต่อกันและกัน” และ “จงอธิษฐานเผื่อกันและกัน...”

บางทีหากไม่มีเหล่าผู้ปกครองอยู่ด้วย คริสเตียนทั้งหลายก็สามารถอธิษฐานเผื่อกันและกันได้ หรืออยากอบอาจยังกำลังพูดถึงผู้ปกครองเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 14 แต่ไม่ว่าวิสุทธิชนทั้งหลายถูกรวมอยู่ในข้อปฏิบัติเหล่านี้ หรือเฉพาะพวกผู้ปกครองเท่านั้น ผมก็ไม่เห็นสิทธิอำนาจในพระคำข้อนี้เลยสำหรับการต้องสารภาพบาปต่อหน้าผู้คนที่ประชุม ยกเว้นในกรณีที่เกิดขึ้นยากมาก ๆ เท่านั้น (และพระคำข้อนี้ไม่ได้ให้สิทธิอำนาจสำหรับการต้องสารภาพบาปต่อบาทหลวง เหมือนอย่างที่บางคนสอนด้วย!) ผู้ที่เจ็บป่วยนั้นเรียกเหล่าผู้ปกครอง (หรือวิสุทธิชนคนอื่น ๆ) มา บาปทั้งหลายที่ไม่ได้ถูกสารภาพจะต้องถูกสารภาพ และพวกเขาจะต้องอธิษฐานเผื่อกันและกัน “เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษาให้หาย” ตรงนี้มีกรกล่าวชัดเจนว่าไม่อาจมีการรักษาให้หายได้จนกว่าจะมีการสารภาพ

ข้อ 16 ปิดท้ายด้วยพระสัญญาหนึ่งที่มีค่าประเสริฐมาก ๆ: “คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริง

เอาใจของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล” ในที่นี้ยากอบไม่ได้กำลังพูดถึงแค่ “การกล่าว” คำอธิษฐานต่าง ๆ หรือพูดถึง “การประชุมอธิษฐานแบบเล่น ๆ” ที่เขาพูดถึงนั้นไม่ใช่การอธิษฐานแบบสบาย ๆ ซึ่งแทบจะไม่มีเป้าหมายหรือจุดประสงค์เลย แต่เป็นการทูลขอแบบจริงจังของคนที่ตามทางของพระเจ้าสำหรับความต้องการพิเศษที่ชัดเจน เปาโลกล่าวว่า: “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่ในทุกสิ่ง โดยการอธิษฐาน การวิงวอน พร้อมกับการขอบพระคุณ จงให้บรรดาคำทูลขอของพวกท่านถูกแจ้งให้พระเจ้าทรงทราบ” (ฟป. 4:6)

คำว่า “การวิงวอน” บ่งบอกถึงการอธิษฐานเกี่ยวกับความต้องการหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง ภาระอันล้ำลึกหลายครั้งเราอธิษฐานในยามที่เราไม่รู้สึกรู้สึกร่างกายเป็นพิเศษเลยเกี่ยวกับสิ่งใดแบบเจาะจง เราอาจกล่าวว่าเราอธิษฐาน “ในเรื่องทั่วไป” แต่มีหลายครั้งที่เราอยู่ใต้ภาระหนักเกี่ยวกับความต้องการหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง และผมคิดว่านี่เป็นชนิดของการอธิษฐานที่ยากอบหมายถึงในข้อ 16 มันเป็นการอธิษฐานชนิดนี้ที่ “มีพลังมากทำให้เกิดผล”

ผมอยากเตือนความจำคุณว่าการอธิษฐานเป็นสิทธิพิเศษเฉพาะและอภิสิทธิ์ของ “ผู้ชอบธรรม” นั่นคือคริสเตียน เพื่อที่จะอธิษฐานอย่างสัมฤทธิ์ผล คน ๆ หนึ่งต้องรู้จักพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า เรามาหาพระเจ้าผ่านทาง “ทางใหม่และที่มิชีวิต” นั้น (ฮบ. 10:19,20) ซึ่งถูกจัดให้โดยพระกายที่แตกออกและพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูคริสต์-และไม่มีทางอื่นเลย คนที่มาหาพระเจ้าเช่นนั้นก็ได้รับเชิญให้ “มีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16)

ข้อ 17 และ 18: “เอลียาห์เป็นมนุษย์ที่อยู่ใต้สภาพอารมณ์ต่าง ๆ เหมือนอย่างพวกเรา และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกบนแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ให้ฝน และแผ่นดินจึงได้ออกพืชผลต่าง ๆ ของมันขึ้น”

ในที่นี้เราพบว่ายากอบใช้บุคคลท่านหนึ่งจากภาคพันธสัญญาเดิมอีกครั้งเพื่อให้ภาพประกอบคำสอนของเขา ในบทที่ 2 เขาพูดถึงอับราฮัม อิสอัค และราหับในการให้ภาพประกอบการกระทำต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนในการนับว่าชอบธรรม ในที่นี้ในบทที่ 5 เขาได้ยกโยบให้เป็นแบบอย่างของการสู้ทนความทุกข์ด้วยใจอดทน (ข้อ 11) และบัดนี้เขาใช้ศาสดาพยากรณ์เอลียาห์เพื่อให้ภาพประกอบความสำคัญของ “คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาใจจริงเอาใจ”

“เอลียาห์เป็นมนุษย์...” เอลียาห์เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง เหมือนกับเรา ถึงแม้ว่าหลายครั้งเราอาจคิดว่าเขาเป็นยอดมนุษย์เพราะการอัศจรรย์เหล่านั้นที่เขาได้กระทำและความกล้าของเขาเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของชายผู้นี้ถูกให้ไว้ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1 จนถึง 2 พงศ์กษัตริย์ 2:11) เอลียาห์เป็นมนุษย์คนหนึ่ง “ที่อยู่ใต้สภาพอารมณ์ต่าง ๆ เหมือนอย่างพวกเรา”-มนุษย์คนหนึ่งที่มีธรรมชาติมนุษย์เหมือนอย่างของพวกเรา

ภาษาในที่นี้มีลักษณะคล้ายกับที่เปาโลและบารนาบัสใช้ในเมืองลิสตราเมื่อพวกเขาตระหนักว่าประชาชนกำลังจะเอาวัวผู้มาถวายเป็นเครื่องบูชาแก่พวกเขาในวิหารของพระจูปีเตอร์ (กิจการ 14:8-18) เปาโลและบารนาบัสกล่าวว่า: “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนพวกท่านจึงกระทำสิ่งเหล่านี้ พวกเราเป็นมนุษย์ที่มีกิเลส

ค้นหาเหมือนกับพวกท่าน และประกาศแก่พวกท่านว่า พวกท่านควรหันจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่...” (ข้อ 15) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาไม่ได้กล่าวอ้างว่าตนเป็นอะไรที่เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดา ซึ่งมีธรรมชาติและสภาพอารมณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์ธรรมดา คำว่า “*passions*” ในข้อพระคำสองตอนนี้ไม่เกี่ยวข้องเลยกับแรงปรารถนาและราคะตัณหาต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสม แต่บ่งบอกเพียงความรู้สึกต่าง ๆ และความอ่อนแอต่าง ๆ อันเป็นเรื่องสามัญของมนุษย์ทุกคน

เอลียาห์ “ได้อิฐฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก” การอิฐฐานนี้ของเอลียาห์ที่ยากอบพูดถึงไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม เราถูกบอกเพียงว่าเขาประกาศแก่กษัตริย์อาหับว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ซึ่งต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพระองค์ยืนอยู่นั้น จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์” (1 พงศ์กษัตริย์ 17:1) แต่ยากอบบอกเราในที่นี้ว่าเขา “ได้อิฐฐานอย่างจริงจัง...และฝนก็ไม่ตกบนแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน” นี่คือนมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่กำลังจะเชื่อพระเจ้าและยอมให้พระองค์ควบคุมชีวิตของเขาได้อย่างเต็มที่

“และท่านได้อิฐฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ให้ฝน และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่าง ๆ ของมันขึ้น” อีกครั้งที่คำอิฐฐานของเอลียาห์เพื่อขอฝนไม่ได้ถูกกล่าวถึงในบันทึกของภาคพันธสัญญาเดิม อย่างไรก็ตาม คำอิฐฐานของเขาที่อ่อนวอนพระเจ้าให้ส่งไฟมาจากสวรรค์เพื่อเผาเครื่องสัตวบูชาที่บนภูเขาคารเมลจนมอดไหม้ก็ถูกบันทึกไว้ เนื่องจากมันเปิดเผยให้เห็นความเชื่ออันสุดใจของเขาในพระเจ้าองค์นั้นที่เขาจะใช้ เช่นเดียวกับการที่เขาปฏิเสธที่จะยอมขอมโนแง่ใดกับขุมพลังแห่งความชั่ว ขอให้ผมยกคำอิฐฐานของเขามาไว้ตรงนี้ เขากล่าวว่า: “ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และของอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำการบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระคำรัสของพระองค์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อประชากรนี้จะได้ทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ได้ทรงหันใจของพวกเขากลับมาอีก” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:36,37)

พระเจ้าทรงให้เกียรติคำอิฐฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และ “ไฟของพระเยโฮวาห์ได้ตกลงมา และเผาผลาญเครื่องเผาบูชา...และเมื่อประชากรทั้งสิ้นได้เห็นอย่างนั้น พวกเขาก็ชบหน้าของตนลง และพวกเขา กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้น พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้น” เหล่าผู้พยากรณ์ของพระบาอัลจึงถูกฆ่าตาย และเอลียาห์ประกาศว่า “...มีเสียงฝนกระหิมมา” จากนั้น “เอลียาห์ได้ขึ้นไปบนยอดภูเขาคารเมล และท่านได้โน้มตัวลงบนดิน และชบหน้าของท่านระหว่างเข่าของตน” และส่งคนใช้ของเขาไปมองหาเมฆฝนก่อนนั้น ผ่านไปไม่นาน “ท้องฟ้าก็มีมืดไปด้วยหมู่เมฆและลม และมีฝนตกหนัก” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:38-45)

ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ของพระเจ้าเป็น “มนุษย์ที่อยู่ใต้สภาพอารมณ์ต่าง ๆ เหมือนอย่างพวกเรา” จริง ๆ-ห่างไกลจากความสมบูรณ์แบบ (นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ ดาวิด คนอื่น ๆ ที่พระเจ้าทรงใช้) แต่ยากอบเตือนความจำเราว่าถ้าพระเจ้าทรงสดับฟังและตอบคำอิฐฐานอันร้อนรนของเอลียาห์ พระองค์ก็จะทรงสดับฟังเราเช่นกัน-แน่นอนว่า โดยมีเงื่อนไขว่าเรากำลังดำเนินชีวิตอันชอบธรรม

ข้อ 19 และ 20: “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนหนึ่งคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้หนึ่ง ชักจูงเขาให้กลับใจเสียใหม่ได้ จงให้ผู้นั้นทราบเถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปให้กลับใจเสียใหม่จากความผิดแห่งทาง ของเขา ก็จะช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และจะปกปิดบาปเป็นอันมากไว้”

ผมได้เปิดอ่านอรรถาธิบายหลายเล่มเพื่อดูว่ามีการตีความข้อพระคำเหล่านี้อย่างไรบ้าง และได้พบว่า มี อยู่สองสำนักความคิดที่แตกต่าง: ทัศนะหนึ่งก็คือว่า ยากอบกำลังเขียนไปถึงผู้เชื่อทั้งหลายโดยกล่าวถึงการชนะ จิตวิญญาณทั้งหลายที่หลงหายมาถึงพระคริสต์; อีกทัศนะยึดถือว่าเขากำลังเขียนไปถึงผู้เชื่อทั้งหลายเกี่ยวกับผู้ เชื่อทั้งหลายที่ได้หลงเงินไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้า นักอรรถาธิบายบางท่านได้แสดงออกถึงความเป็นไปได้ทั้ง สองแบบ และผมรู้สึกว่าเป็นเส้นทางที่มีสติปัญญาที่เราควรเดินตาม เมื่อคิดเช่นนี้แล้ว บัดนี้ขอให้เราดูคำพูด ปิดท้ายเหล่านี้ของยากอบ:

“พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนหนึ่งคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง...” ตรงนี้ดูเหมือนจะชัดเจนจาก การที่เขาใช้คำว่า “พี่น้องทั้งหลาย” ว่ายากอบกำลังพูดกับผู้เชื่อเหล่านั้น ตามที่เราได้หมายเหตุไปแล้วหลาย ครั้งตลอดทั้งจดหมายฝากฉบับนี้ และดูเหมือนจะชัดเจนพอ ๆ กันว่าเขากำลังพูดเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายโดย การกล่าวว่า “ถ้าคนหนึ่งคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง...” นี่บอกเป็นนัยถึงความเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อ คนใดจะหลงเงินไปจากความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า และพระคัมภีร์ก็ให้คำเตือนมากมายเกี่ยวกับการที่ ผู้เชื่อทั้งหลายไปตามพวกครูสอนผิด

ยกตัวอย่างเช่น ผู้เขียนไปถึงชาวฮีบรูเขียนไว้ว่า: “อย่ายอมถูกชักนำไปมาด้วยหลักคำสอนต่าง ๆ และ แปลก ๆ เพราะว่าเป็นสิ่งดีที่จะให้ใจตั้งมั่นคงด้วยพระคุณ...” (ฮบ. 13:9) พระเยซูทรงให้คำเตือนแก่เหล่าสาวก ของพระองค์ให้ระวังพวกครูสอนเท็จเมื่อพระองค์ตรัสว่า: “จงระวังให้ดีว่า อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านให้หลง ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง” (มธ. 24:4,5) เปาโลเตือนสติว่า: “เพื่อพวกเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ที่ถูกชักไปชักมา และถูกหอบไปทั่วด้วย สายลมแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง...แต่โดยการพูดความจริงในความรัก จะจำเริญขึ้นเข้าไปในพระองค์ในสิ่งสารพัด ผู้ทรงเป็นศิระษะนั้น นั่นคือพระคริสต์” (อฟ. 4:14,15)

แน่นอนว่าคริสเตียนทั้งหลายต้องระวังคนเหล่านั้นที่สอนหลักคำสอนเทียมเท็จต่าง ๆ 1 ยอห์น 4:1 เตือนว่า: “พวกท่านที่รัก อย่าเชื่อวิญญาณทุก ๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่าวิญญาณเหล่านั้นมา จากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปในโลกแล้ว” มันเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่ คริสเตียนทั้งหลายต้องสามารถที่จะแยกแยะระหว่างพระวิญญาณของพระเจ้ายกกับวิญญาณแห่งความเท็จได้ เพราะสำหรับผู้รับใช้เหล่านี้ของพลูมารสามารถพูดถ้อยคำต่าง ๆ ที่จะชักนำคนมากมายให้เชื่อว่าเป็นจริง ๆ แล้วพวกเขาเป็นผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐ (อ่าน 2 โครินธ์ 11:13-15)

มันเป็นข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าที่ว่าครูส่วนใหญ่ของหลักคำสอนเทียมเท็จเกี่ยวกับพระคัมภีร์มากกว่าผู้ เชื่อแท้จำนวนมากรู้เสียอีก และครูสอนเท็จเหล่านี้ก็ศึกษาค้นคว้าอย่างขยันขันแข็งเพื่อที่จะพิสูจน์ประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นคำสอนผิดของตน ผู้เชื่อทั้งหลายควรศึกษาค้นคว้าพระวาระของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะได้เติบโตใน ฝ้ายวิญญาณและตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงนั้น พวกเขาควรฟังคนของพระเจ้าเป็นประจำซึ่งแยกแยะพระวาระ

อย่างถูกต้อง ค้นพบหลักคำสอนพื้นฐานเหล่านั้นของพระคัมภีร์ และจะได้ “สามารถยืนต่อต้านบรรดาอุบายของพญามารได้” (อฟ. 6:11)

มีผู้คนมากมายที่เป็นเพียง “เหล่าทารก” ในพระคริสต์และด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้ถูกสอนในพระวจนะอย่างเต็มที่ คริสเตียนที่สูงวัยกว่าจำนวนมาก แม้ได้รับความรอดอย่างแท้จริงแล้ว กลับอ่อนแอในฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ศึกษาพระวจนะเพื่อตัวเองและไม่ได้ถูกสอนโดยเหล่าครูที่สัตย์ซื่อแห่งพระคัมภีร์ หากไม่ใช่เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ภายในพวกเขาเพื่อนำทางพวกเขา “เข้าสู่ความจริงทั้งหมด” แล้ว (ยอห์น 16:13) พวกเขาก็คงถูกชักนำเข้าสู่คำสอนผิดอันน่าเกลียด

วันนี้มีคำสอนผิดในรูปแบบที่แตกต่างกันมากมาย และผู้คนของพระเจ้าต้องระวังคำสอนผิดเหล่านั้นให้ดี บางคนที่ถูกชักนำแบบผิด ๆ พยายามที่จะปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน บางคนสอนว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรับบัพติศมาในน้ำเพื่อรับความรอด หรือต้องพูดภาษาแปลก ๆ ได้เพื่อเป็นหลักฐานที่แสดงว่าตนรับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว บางคนประกาศว่าคนที่รอดแล้วอย่างแท้จริงสามารถทำความรอดของตนหลุดหายได้ เรากล่าวแค่นี้ก็พอว่าสิ่งใดหรือหลักคำสอนใดที่เบี่ยงเบนไปจาก หรือเพิ่มเข้ากับพระคุณของพระเจ้าในแง่ใดก็ตาม นั่นแหละคือคำสอนผิด

“...และผู้หนึ่งชักจูงเขาให้กลับใจเสียใหม่ได้...” คำว่า “ชักจูงให้กลับใจเสียใหม่” (convert) ในที่นี้ตามพจนานุกรมภาษากรีก หมายถึง “ทำให้คน ๆ หนึ่งหัน” เปาโลเขียนไปถึงเหล่าผู้เชื่อชาวกาลาเทียว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความพลั้งผิด พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณ จงช่วยผู้เหล่านั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ...” (กท. 6:1) มันเป็นอภิสิทธิ์และความรับผิดชอบของคริสเตียนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วที่จะทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายที่อ่อนแอและหลงเงินไป “หันกลับ” และ “ตั้งตัวใหม่”

คุณกับผมต้องปฏิบัติตามแบบอย่างของชาวสะมาเรียที่คินัน ซึ่งเราอ่านเกี่ยวกับเขาในลูกา 10:30-37 ชายผู้หนึ่งที่กำลังเดินทางไปยังเมืองเยรีโคเป็นภาพของคริสเตียนจำนวนมากวันนี้ ผมเชื่อเช่นนั้น เขากำลังเดินไปยังเส้นทางที่ผิดและกำลังไปในทิศทางที่ผิดเมื่อเขา “ตกอยู่ท่ามกลางพวกโจร” ผู้ซึ่งทำให้เขาบาดเจ็บและทิ้งเขาไว้เจียนตาย จากนั้นชาวสะมาเรียผู้หนึ่ง “มาถึงที่ที่คนนั้นอยู่...เขาก็มีใจกรุณาต่อคนนั้น” และดูแลสำหรับความต้องการต่าง ๆ ของเขา นี่เป็นภาพของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นเพื่อนบ้านและมิตรสหายที่แท้จริงของคริสเตียน ทรงพร้อมเสมอที่จะพยุงผู้ที่ล้มให้ลุกขึ้นและเสริมกำลังผู้เชื่อที่อ่อนแอที่ได้หลงเงินไป เราเองก็สามารถเป็นเพื่อนบ้านให้แก่ผู้เชื่อคนใดที่เดินไปผิดทางและล้มในบาปและการหลงผิดได้ ในความหมายนี้เราสามารถ “ทำให้เขาหันกลับ” หรือมีส่วนร่วมในการหันเขากลับมาสู่ทิศทางที่ถูกต้องได้

“จงให้ผู้หนึ่งทราบเถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปให้กลับใจเสียใหม่จากความผิดแห่งทางของเขา...” ถ้าเราถือว่ายากอบกำลังพูดกับผู้เชื่อทั้งหลายอยู่จริง ๆ คำว่า “คนบาป” ในที่นี้ก็คงบ่งบอกถึงผู้เชื่อคนหนึ่งที่ทำบาป คริสเตียนคนนั้นที่ได้หลงเงินไปสู่การหลงผิดบางอย่าง ยากอบกล่าวว่าผู้ที่สามารถหันคริสเตียนที่ทำบาปคนนั้นกลับมาสู่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ “จะช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย...” ใน 1 ยอห์น 5:16,17 เราอ่านถ้อยคำเหล่านี้: “ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะประทานชีวิตแก่ผู้นั้นสำหรับคนเหล่านั้นที่กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย มีบาป

ที่นำไปสู่ความตาย ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวว่าให้เขาอธิษฐานเพื่อบาปอย่างนั้น การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป และมีบาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตาย”

“บาปที่นำไปสู่ความตาย” คือ การกบฏอย่างต่อเนื่องต่อความสว่างแห่งพระวาระของพระเจ้า เมื่อผู้เชื่อคนใดรู้ว่าตนควรจะทำสิ่งใด เมื่อเขาารู้สำนึกในใจของตนว่าเขาควรทำสิ่งนั้น และเขายังปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวาระของพระเจ้า เขาก็ตกอยู่ในภยันตรายใหญ่หลวงของการทำบาปที่นำไปสู่ความตาย นี่คือการตายฝ่ายร่างกายซึ่งมาสู่ลูกของพระเจ้าที่ยังเดินไปตามเส้นทางที่ผิดต่อไป โดยปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่และหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณและผมให้กระทำการที่เราทำได้เพื่อหันผู้คนเช่นนั้นกลับมาสู่พระผู้ช่วยให้รอด

“...และจะปกปิดบาปเป็นอันมากไว้” พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าแม้แต่ผู้เชื่อที่ถวายเป็นตัวมากที่สุดก็ทำบาป และเราต้องสารภาพบาปทั้งหลายของเรา เราทำบาปเพราะเราเป็นคนบาป ถึงแม้เราเป็นคนบาปที่รอดโดยพระคุณก็ตาม และพระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วอย่างเปี่ยมพระกรุณาว่าจะยกโทษบาปทั้งหลายของเรา เมื่อเราสารภาพต่อพระองค์ (1 ยอห์น 1:9) พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อลูก ๆ ของพระองค์ทุกคน พระองค์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว และพระองค์จะกระทำทุกสิ่งตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ พระองค์จะทรงยกโทษบาปเหล่านั้นของลูกของพระองค์ที่กลับมาและกลับใจใหม่ แม้บาปเหล่านั้นจะมากมายก็ตามที และคุณกับผมสามารถเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าได้เพื่อนำคนที่หลงเงินไปนั้นกลับมาสู่ทางแห่งความจริง

คราวนี้ขอให้ผมประยุกต์ใช้พระคำสองข้อสุดท้ายในบทที่ 5 นี้กับการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายที่หลงหายให้มาถึงพระผู้ช่วยให้รอดบ้าง สำหรับผมแล้ว นี่เป็นกิจวัตรที่ใหญ่โตที่สุดและแน่นอนที่สุดบนแผ่นดินโลกนี้เลย ผมจะพูดถึงข้อ 20 โดยเฉพาะ:

ยากอบกล่าวว่า “จงให้ผู้นั้นทราบเถิด”- ไม่มี “บางที” เกี่ยวกับมันเลย- “ว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปให้กลับใจเสียใหม่จากความผิดแห่งทางของเขา...” เราไม่สามารถช่วยจิตวิญญาณสักดวงให้รอดได้ แต่ “การทำให้หันกลับ” คือ การทำให้คน ๆ หนึ่งหัน เปลี่ยนความคิด และคน ๆ หนึ่งสามารถ “ถูกหันกลับ” ได้ในหลาย ๆ สิ่ง เมื่อคิดถึงคนที่ยังไม่ได้รับความรอด พระคำข้อนี้พูดเกี่ยวกับการเปลี่ยน (หรือการหัน) คนหนึ่ง ๆ จากเส้นทางแห่งบาปมาสู่พระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดจากบาปได้แต่ผู้เดียวโดยพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์

“...ก็จะช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย...” ใครเล่าจะไม่พยายามเต็มที่เพื่อช่วยคน ๆ หนึ่งให้รอดพ้นจากความตายฝ่ายร่างกาย? แต่เมื่อประยุกต์ใช้กับคนที่ยังไม่รอด ความตายนี้ก็หมายถึงความตายเป็นนิตย์ในบึงไฟนั้น (วิว. 20:15; 21:8) และการช่วยคน ๆ หนึ่งให้รอดจากสิ่งนี้ก็ยิ่งใหญ่กว่าการช่วยให้รอดจากความตายฝ่ายร่างกายเป็นหมื่นเท่า

“...และจะปกปิดบาปเป็นอันมากไว้” เราได้ยินเยาะเกี่ยวกับการทำความสะอาดชุมชน เมือง ประเทศชาติ และนี่เป็นสิ่งที่ดี แต่หนทางเดียวที่จะทำความสะอาดสิ่งเหล่านี้ให้หมดจดในทุกแง่มุมคือ การทำความสะอาดผู้คนเหล่านั้น และนี่สามารถถูกกระทำได้โดยการทำให้พวกเขาหันกลับจากบาป หันพวกเขามาถึงพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อรับความรอดจากบาป และเมื่อนั้นทุกสิ่งก็จะถูกเปลี่ยนแปลง

ในทุกธุรกิจบนโลกนี้มีความเสี่ยงเข้ามาเกี่ยวข้อง ความเป็นไปได้ที่จะขาดทุน แต่เมื่อบุคคลใดเข้าร่วมทำธุรกิจกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ธุรกิจในการทำให้จิตวิญญาณทั้งหลายได้รับความรอดจากบาปไปตลอดชั่วนิรันดร์ ก็ไม่มีทางที่จะขาดทุนเลย! “จงให้ผู้นั้นทราบเถิด...”! มันเป็นเรื่องที่แน่นอน! มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์คนใดจะทำได้เพื่อเพื่อนมนุษย์ของตน! มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์สามารถทำได้โดยเห็นแก่ประโยชน์ของสังคม!

เมื่อคนบาปคนใดถูกหันกลับจากบาปมาสู่พระเจ้าเพื่อรับความรอด ทั้งชุมชนนั้นก็ดีขึ้นเพราะเหตุนี้ และแน่นอนว่าครอบครัวของชายที่ถูกหันกลับนั้นก็ได้รับประโยชน์มากมาย เมื่อผู้คนทำบาป ทั้งชุมชนก็ได้รับผลกระทบไม่ทางตรงก็ทางอ้อม แต่เมื่อผู้ใดได้รับความรอด โดยถูกหันจากการดำเนินชีวิตที่ผิดบาป ทั้งชุมชนนั้นก็ถูกทำให้ดีขึ้นเพราะว่ามีคนชอบธรรมเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคนในชุมชนนั้น

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายว่า: “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก...ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก...จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 5:13-16) และเปาโลกล่าวว่า: “จงกระทำการสั่งสารพัดโดยปราศจากบรรดาการบ่นและการทู่เถียงกัน เพื่อพวกท่านจะได้ไร้ที่ติและไม่มีพิษภัย เป็น ‘บุตรทั้งหลายของพระเจ้า ปราศจากตำหนิ’ ในท่ามกลาง ‘ชั่วอายุที่คดโกงและวิปลาส’ ซึ่งท่ามกลางพวกเขานั้นท่านทั้งหลายส่องแสงเหมือนอย่างดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก” (ฟป. 2:14,15)

เรามาถึงตอนจบของการศึกษาค้นคว้าของเราในหนังสือยากอบแล้ว-ห้าบทเล็ก ๆ และพระคำ 108 ข้อ แต่ โอ ช่างมีความจริงอันมีค่าและนำไปปฏิบัติได้จริงมากมายเหลือเกิน! ช่างเป็นหนังสือที่ยิ่งใหญ่! จงอ่านมันซ้ำแล้วซ้ำอีก จงศึกษาค้นคว้ามันหลาย ๆ รอบ และคุณจะเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้นเพราะการได้ทำเช่นนั้น ผมขออธิษฐานด้วยความถ่อมใจที่พระเจ้าจะทรงโปรดอวยพรการศึกษาค้นคว้าเหล่านี้แก่ใจและชีวิตของคุณ